

SDÍLEJTE, NEŽ TO ZAKÁŽOU!

ANDREJ BABIŠ

PŘEČTI SI
PRAVDU!

ÚVOD

Sdílejte, než to zakážou!

A hlavně čtěte. Čtěte, protože v téhle knížce je všechno. Návštěva Bílého domu. Migrace. Nové a dotedň tajné projekty naší armády. Je tam hodně věcí, co jsem ještě nikomu neřekl. Je tam všechno, co jsme udělali pro lidi. Jsou tam setkání s prezidenty, premiéry i s císařem, ale taky se spoustou z vás, s babičkami a dědečky. Se spoustou starých a moudrých lidí, kteří mě inspirovali svou životní zkušeností. Se sestřičkami, s lékaři, se starosty. Se sportovci. Špičkovými vědci. A je tam taky něco o lidech, se kterými pracuju každý den. Nejsou moc vidět, tak chci, abyste poznali, jak strašně moc jsou důležití.

V téhle knížce je i náš Národní plán boje proti rakovině a spousta nových nápadů, které ukážu vůbec poprvé. Zas budou říkat, že jsem populista.

Taky se dozvíte, že je naše země velmoc ve výrobě počítačových her a že Češi řídí světově významné

ÚVOD

technologické firmy. A že jsme opravili spoustu důležitých a krásných staveb a hodně dalších postavili z nuly. Dozvíte se, jak může být Česká republika jednou z nejúspěšnějších zemí na světě.

Ale úplně nejdůležitější ze všeho jsou děti. Dozvíte se, proč jako premiér a vlastenec chci, abychom jich měli co nejvíce, a taky jak je chceme vzdělávat. Jak pomoci lidem, co mají fakt těžký život. Co znamená být Čechem. A že máme být hrdí na naši zemi. A je toho víc. Fakt o hodně víc. Čeká to tady na Vás v téhle knížce.

V knížce o všem, co jsem prožil v politice. Nejen, co všechno jsem odmakal a s čím jsem bojoval, ale taky, co jsem cítil. Co jsem prožíval. Čím jsem žil. Čemu věřím. Co pro mě bylo nejtěžší. A co si troufnu říct, že jsem dokázal.

Je to naposled, co kandiduju do Sněmovny. A myslím, že moje éra je ta nejúspěšnější v polistopadové historii České republiky. A kdybyste si to nemysleli, tak chci říct, že jsem se Vám už zaplatil. Osobně jsem přivezl z Bruselu 42 miliard korun navíc pro Českou republiku, které jsem vyboxoval. Celkem to bylo 978 miliard. Tak myslím, že za Babiše dobrý, ne?

Všechno je v téhle knížce. Je to malá knížka. Pro každého. Vybral jsem ten nejmenší formát paperbacku, co šel. Do kapsy u saka, do kabelky. Chci, aby šla z ruky do ruky. A je v ní i pár fotek, které

ÚVOD

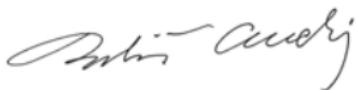
mám rád a které mi připomínají ty roky snad úplně nejvíce.

Až tuhle knížku dočtete, tak ji věnujte tomu, kdo by ji podle Vás měl číst, a řekněte mu, co si o ní myslíte. Je to důležité a osobně Vás o to prosím. A kdyby Vám pak scházela, objednejte si další. A další. Zdarma.

Mají ji v síti Levné knihy, nebo si ji objednejte na www.sdilejteneztozakazou.cz, kde ji najdete i jako eknihu nebo audioknihu.

Začněte číst teď hned a čtěte rychle. Není čas. Jak všichni víme, teď jde o všechno.

Váš

A handwritten signature in black ink, appearing to read "Andrej Babis".

 facebook.com/AndrejBabis

PRVNÍ ČÁST

Řeknu pravdu o těch čtyřech letech

ČTYŘI RÁNO

Čtyři ráno. 29. červen 2018. Brusel. Evropská rada. Kouknul jsem na hodinky. Měl jsem tehdy Vacherony. Značku *Vacheron Constantin*. Drahá značka. Je to ale jediný můj výstřelek, co jsem měl. Chlapský výstřelek. Nemám ani jachtu, ani soukromý ostrov, ani letadlo. Ani Ferrari. Nic takového. Měl jsem jen ty hodinky a stejně už je nenosím. Byly na mě moc nöbl. Teď mám chytré hodinky, co počítají kroky. Ale Vacherony jsem měl rád.

Tak na ně koukám, a fakt, čtyři ráno.

Ten jednací sál Europa znáte z fotek na mému Facebooku. Ten velký, barevný. V něm osmadvacet šéfů států a vlád členských zemí Evropské unie. Tehdy ještě s Británií. Premiéři a prezidenti. Komplet všichni od Angely Merkelové po Emmanuela Macrona. Žádní asistenti.

ČTYŘI RÁNO

Atmosféra by se dala krájet.

Téma?

Kvóty.

Kvóty na migrancy. Skoro všichni je chtěli. Drtivá většina. Tlačilo je Německo, Francie, Itálie, Španělsko, Švédsko a Řecko. Znamenalo to, že by Česká republika musela povinně přijímat migrancy. **POVINNĚ**, chápete?

Jasně, teď všichni řeknete, že chápete, ale představit si to asi neumíte. Neuměl jsem to ani já. Teď už umím. Řeknu vám to za chvilku.

Ještě v červnu 2015, když s tím Brusel přišel poprvé, tak jim to Visegrádská čtyřka – tedy Česko, Slovensko, Polsko a Maďarsko – hodila na hlavu. Tehdy k nám chtěli poslat 1863 migrantů z Itálie a Řecka a z uprchlických táborů v Jordánsku a Iráku. Za dva měsíce přitvrdili.

21. září 2015 nás ostatní státy přehlasovaly a silou protlačily, že si země EU v první vlně mezi sebou rozdělí 120 000 migrantů z Blízkého východu a Afriky. Tehdy jsme se na nic nezmohli, protože nás zastupoval Milan Chovanec. „Pan reforma policie“. Anglicky neuměl ani slovo, schopnost pro naši zemi něco vybojovat nulová. Takže když došlo na hlasování o „dobrovolném“ přijímání migrantů, mohl jen koukat, jak ostatní zvedají ruce pro. A víte, jaká byla kvóta pro Česko? Za dva roky 2978

ČTYŘI RÁNO

migrantů ze zemí, ke kterým nemáme historicky skoro žádný vztah, jako Pákistán, Sýrie, Afghánistán. Lidi, jejichž myšlení a kultura jsou na hony vzdálené té naší.

Ještě před tím pro výzvu k zavedení „trvalého a automatického systému relokace“ v EU hlasovali europoslanci Stanislav Polčák ze STAN a Luděk Niedermeyer a Jaromír Štětina z TOP 09. Hlasovali proti vlastní zemi. A později první dva dokonce žádali, aby na nás kvůli neplnění kvót Brusel uvalil sankce.

A to měl být jen začátek, všichni v Bruselu počítali s tím, že bude další a další přerozdělování. Kvóty byly nepopulární ve většině zemí, Slovensko a Maďarsko se dokonce rozhodly u soudu EU kvóty zažalovat. Česko pod premiérem Bohuslavem Sobotkou se k žalobě nepřipojilo. Prý proto, abychom se v EU neocitli v izolaci. Tehdy Sobotka tvrdil, že jednorázové přestěhování 3000 migrantů do Česka není klíčové.

Ještěže ten pokus přerozdělit 120 tisíc migrantů do všech zemí EU ztroskotal. Česko podniklo krátký experiment s iráckými křesťany, který se moc nevyvedl. Brusel ale dál zkoušel prosadit povinné přerozdělování. Třeba v září 2016 Evropská komise vsadila na Německem navrhovanou metodu cukru a biče. Přišla s nápadem, že za každého přijatého uprchlíka by hostitelská země dostala 10 tisíc eur. A když by odmítla, tak pokutu 250 tisíc eur. Nepochodila.

ČTYŘI RÁNO

V září 2017 pak Soudní dvůr EU shodil žalobu proti kvótám se stolu. A následoval protiútok. V lednu 2018 Evropská komise zažalovala Česko, Polsko a Maďarsko, že uprchlíky nepřijaly.

V září 2020 pak Německo návrh vylepšilo. Zůstal jen příspěvek na uprchlíka, ale pokud by se nepodařilo přerozdělit 70 procent migrantů z Řecka, Itálie a Španělska, přišla by na řadu „povinná solidarita“. Tedy zase kvóty. Brusel si s nimi prostě nedá pokoj.

Ale zpátky do sálu Europa na Evropskou radu.

Ne!

Ne!!

Ne!!!

Ne kvótám. Ne povinnému přerozdělování. Ani jeden migrant. Prostě NE.

Společně s maďarským premiérem Viktorem Orbánem a dalšími státy V4 jsme se postavili proti těm největším evropským hráčům. A i když nás přemlouvali nebo do nás nelítostně šili, hráli na city nebo vyhrožovali, tak jsme ani o píď necouvli. NE. Ne je ne. Prostě NE.

Od té chvíle nás s Viktorem Orbánem pojí skutečné přátelství. Proto jsem ho požádal, aby mi do téhle knížky věnoval svoji vzpomínku:

Po migrační krizi v roce 2015 se Evropa rozpoltila na dva tábory. Máme tu politiky, pro něž se přerozdělení migrantů stalo hlavním cílem, přímo posedlostí, a na

ČTYŘI RÁNO

druhé straně jsme tady my, Středoevropané, kteří si hodlají svou vlast zachovat takovou, jakou ji máme rádi.

Naším úkolem je tudíž sjednotit se a opakovaně útočit na návrhy, které by otevřeně nebo skrytě doslaly přistěhovalce do našich zemí, a tyto návrhy potopit.

Dobре si pamatuji, jak Andrej toho dlouhého večera v první linii bojoval proti migraci a proti jejím zastán-cům. Náš pracovní vztah se, pokud to smím tak říci, toho dne proměnil v opravdové přátelství ve zbrani. Mezitím se i mašinérie V4 rozjela na plné obrátky, díky čemuž jsme nakonec dokázali společnými silami přetavit návrh ve prospěch Středoevropanů.

Tohle zasedání Evropské rady bylo zároveň dobrou lekcí toho, jak osvěžujícím dojmem působí neobvyklý politik v Evropě. Z dikce Andreje Babiše je totiž vždy jasně cítit, že se jedná o člověka, který přišel do politiky ze světa, kde není čas váhat, ale je o to více potřeba odvážných a vyvážených rozhodnutí i tvrdé práce. Ze všech jeho vět je zřejmé, že patří k těm, kteří místo toho, aby se honili za nějakými ideologiemi, co spasí svět, upřednostňují víru v prosté věci, jako jsou například národ a rodina.

Evropská politika dneška se vyznačuje zejména splaynutím do mainstreamu, politickou korektností, kličkováním a rozmanitými formami podrobení se. Projevy odvahy jsou vzácné jako bílá vrána. Maďarsko i V4 mají to velké štěstí, že v čele Česka stojí odvážný chlap.

Viktor Orbán

Viktore, dík.

Určitě víte, že výhoda Evropské rady totiž je, že všichni musejí souhlasit. Tuhle výhodu jsem použil

ČTYŘI RÁNO

jak při jednání o migraci, tak při jednání o penězích. Úplně si představuju, co se některým lídrům ze starých zemí honilo hlavou. „Co si to ti Středoevropani dovolují? To si vážně myslí, že můžou úspěšně vzdorovat státům, které společnou Evropu zakládaly? Co to tady na nás hrají? MY jsme Evropa...“

Hotovo!

ZAMÍTNUTO!

Povedlo se! Zarazili jsme to.

Tak, jak jsem řekl. „Nechci jediného migranta nařízeného z Bruselu. My sami budeme rozhodovat, kdo u nás bude žít a pracovat.“ To jsem si napsal na billboardy před krajskými volbami 2016.

Ale řekl jsem to ještě mnohem dřív.

Už v roce 2015 jsem udělal jednu věc. A myslím, že jsem byl tehdy jediný. Podíval jsem se na mapu Evropy. Bylo to jasné. Migranti se pohrnou přes Středozemní moře do Evropy. Organizovaná činnost. Pašeráci. Byznys za miliardy eur. Přitom to nikdy nebylo o těch nejchudších, ale o těch, co mají peníze na to, aby pašérákům zaplatili.

Každému evropskému politikovi by prospěla hodina zeměpisu. Viděl by pak logicky, že je potřeba chránit Evropu podél celého jižního pobřeží, ale taky na souši podél maďarských hranic. Tam začíná náš společný prostor. Říká se mu samozřejmě Schengen, ale já ho lidem vysvětluju jako Asterixo-

ČTYŘI RÁNO

vu vesnici, tu z francouzských komiksů a filmů. Prostě, naše obydlí, které společně chráníme. Takže jsem už 25. srpna 2015 vyzval Evropskou unii k uzavření Schengenu.

Najděte si video

Pár slov Andreje Babiše k situaci s uprchlíky

A 9. září 2015 jsem vyzval generálního tajemníka NATO, aby Severoatlantická aliance svou vojenskou sílu použila proti pašerákům lidí ve Středomoří. Vždyť už to má nacvičené z boje proti somálským pirátům o šest let dřív. A pašeráci lidí jsou stejná banda. Organizovaní zločinci. A násilníci.

Najděte si video:

**Výzva Andreje Babiše generálnímu tajemníkovi
NATO**

Řekl jsem jasně, že Evropa musí konat. U nás, ale hlavně v zemích uprchlíků, což jsem jasně zdůraznil i v americké CNN v listopadu 2017.

Migraci musíme řešit mimo Evropu. Musíme ji řešit v Sýrii, v Libyi a v zemích, kde se tihle lidé narodili. Měli bychom jim pomáhat tam, aby zůstali doma.

A o rok později jsem vám psal tohle.

Dovolím si říct, že tohle je myšlenka, na které stojí moje, jak tomu říkám, *protimigrační diplomacie*.

ČTYŘI RÁNO

Vzdělávat lidi, pomáhat jim tam, odkud migrují. Učit je starat se o svou zemi. Snažím se tyhle věci říkat a prosazovat několik let.

Pomáhat přímo na místě, kde je pomoc nejvíce potřeba. Jednal jsem o tom v Itálii, na Maltě, v Maďarsku, Německu i Rakousku.

Říkám od začátku, že máme dětem pomáhat v místě narození. Tam, kde žijí. Jsou traumatizované, je potřeba se jim věnovat komplexně a určitě nejde o to je převychovat na Čechy. Nemyslím si, že by stát měl tyto děti přjmout, dát je do našich dětských domovů nebo je dávat do pěstounské péče.

Že to myslím vážně, jsem snad dokázal tím, že jsem syrským dětem osobně pomohl, když jsem v roce 2016 daroval českému Červenému kříži 435 000 korun na nákup dialyzační jednotky včetně dalšího potřebného zařízení. Jednotka byla určena pro záchranu syrských dětí. A křesťanským sirotčincům v Sýrii jsem poslal milion korun. Fotky najdete o kus dál v téhle knížce.

Taky jsem řekl, že nebojujeme proti lidem, kteří utíkají před válkou. Tohle je válka proti pašerákům. Zastavení ilegální migrace je jediný způsob, jak ochránit Evropu. A taky jak ochránit samotné uprchlíky, ze kterých pašeráci vytáhnou celoživotní úspory a pak je šoupnou doprostřed moře na gumovém člunu a opustí, když se domluví s nějakou neziskovkou.

Zavazuji se, že budeme v Bruselu bojovat za zastavení ilegální migrace a řešení migrační krize mimo Evropu. Nikdy nevpustíme na naše území ilegální mi-

ČTYŘI RÁNO

granty a nebudeme nikdy souhlasit s rozdělováním migrantů podle povinných kvót.

To jsem napsal ve své smlouvě s voliči v roce 2017.

A to jsem udělal.

29. června 2018 jsme s Viktorem Orbánem ve čtyři ráno kvóty zarazili.

Napadlo vás někdy, co by se dělo, kdybychom to neudělali?

KATASTROFICKÝ SCÉNÁŘ

Já vám to řeknu. Sedíte? Jestli ne, tak si teď sedněte. Možná si dejte něco ostřejšího. Jak kdo chce.

Takže. Kdybychom kvóty nezarazili, přišlo by jich k nám do Česka nejdřív 2978.

Ano, 2978 migrantů.

Prý jenom jednorázově.

Jasně.

Jenže ve chvíli, kdy bychom kývli na rozhodnutí Evropské rady a kvótu splnili, nic by nebránilo tomu, aby se stejný princip opakoval znova a znova. Noví a noví.

Museli bychom přijmout úplně každého, koho by nám nařídili úředníci z Řecka a Itálie nebo z Bruselu. A ne, nekončíme. To vůbec není všechno. U nelegál-

ČTYŘI RÁNO

ních migrantů bychom neznali ani skutečnou zemi jejich původu, ani pravé jméno, ani věk, ani úmysly. Jejich doklady totiž vůbec o ničem nevypovídají, protože buď je v nich jen to, co oni sami nahlásí v záchytných centrech, nebo jsou padělané. Plno migrantů přicházelo do Řecka a Itálie bez dokladů, takže o nich nevíme vůbec nic. To už vůbec nemluvím o tom, že existovaly případy, kdy měl jeden migrant hned několik dokladů s různými jmény.

Každý to věděl. I čeští europoslanci.

Přesto tři z nich pro kvóty hlasovali.

Hlasovali pro něco, co se v bruselštině jmenuje „automatický přerozdělovací systém“.

Umíte si to představit? Že ne?

TO NEJHORŠÍ Z MIGRACE

Střih. Silvestr 2015. Kolín nad Rýnem. Tady se odehrála taková malá upoutávka na migraci. Jistě si pamatujete, že do Německa přišlo těch migrantů milion. A jak to vypadalo na Silvestra?

Tohle napsaly Novinky:

Kolín nad Rýnem čelil na Silvestra vlně sexuálních útoků a krádeží od přistěhovalců

Policie v Kolíně nad Rýnem řeší rozsáhlý případ sexuálních útoků a krádeží během silvestrovské noci, které

ČTYŘI RÁNO

mají nejméně osmdesát obětí. Za útoky stály početné skupinky mužů, kteří byli arabského a severoafrického vzezření. Asi tisícovka mladých mužů arabského vzhledu, jak uvedli svědci i policisté. Z tohoto davu se následně vyčlenily skupinky o 20 až 100 lidech, kteří pak obklíčovali, okrádali a obtěžovali ženy. Sexuální delikty v masivní podobě a znásilnění. Útočníci pak své oběti připravili o mobilní telefony, kabelky či peněženky. Nejméně 15 žen bylo sexuálně obtěžováno. Některé z žen, které cituje *Die Welt*, vypovědely, že je muži osahávali po celém těle. „Náhle jsem ucítila ruku na svém zadku, pak na prsou, nakonec mě osahávali všude,“ uvedla jedna z žen.

Možná jste zažili, že se k vám někdo na ulici choval agresivně nebo vás okradl. Ten pocit špíny a zneuctění na člověku ulpí a nedá se smýt. Je jedno, jaké rasy nebo vyznání je ten, který to způsobil. Psychice trvá, než se z toho otrěpe. A teď si představte, že vás někdo napadne sexuálně. Celá banda násilníků. Nemáte šanci se bránit ani volat o pomoc. Po celém Německu se to ten večer stalo víc než 1200 ženám v minimálně 12 městech.

Tomu se říká „pocítit na vlastní kůži“. Co? No přece totálně nepromyšlený, nesmyslný „systém“ přijímání migrantů.

V médiích byly už spousty případů, kdy třeba třicetiletý muž z Afghánistánu zahodil doklady a vydával se za nezletilého Syřana prchajícího před válkou.

Zkontroloval ho někdo?

Ne, proč?

ČTYŘI RÁNO

Prostě mu „na dobré slovo“ vystavili nové papíry.

Se jménem, které si vymyslel.

Se zemí, kterou nalhal.

Věkem, který libovolně změnil.

A najednou tady místo muže v plné síle máme nezletilého uprchlíka z války. Je to tak. Úředníci někde v Řecku nebo na Sicílii napíšou lidem do dokladů skoro co koli, co od nich uslyší, a pustí je do vnitrozemí. Necítí zodpovědnost za to, co ten člověk může udělat o pár set kilometrů dál. Jsou prostě v pohodě.

Všechny tyto kroky mají tragické důsledky. O terorismu v západní Evropě, kde srkáte vánoční svařák mezi betonovými zátarasy, se mluvilo a psalo dost. Ale i my máme velmi smutný příběh, který se stát nemusel.

JSOU I U NÁS

Abdallah Ibrahim Diallo, migrant s nejasným původem, pravděpodobně magor a určitě sexuální násilník, k nám přijel vlakem z Německa. U Litoměřic znásilnil šestnáctiletou dívku. Tohle všechno se stalo jen proto, že si Evropa nehlídá své hranice. Té dívce nikdo už normální život nevrátí. Už to chápete? Jak jednou povolíme, není cesta zpět a takových případů bude víc a víc. Ať se mi nikdo nepokouší

říkat, že „Češi taky znásilňují“ a že jsem si zasedl na migranta. Já tu totiž mluvím o té dívce a jejím utrpení, ke kterému by vůbec nemuselo dojít, kdyby fungovala ochrana Schengenu.

V Řecku a Turecku si migranti dál nechávají stavovat papíry s falešnými údaji. Zemi původu si mění ze všeho nejraději. Ti, co přicházeli přes Řecko, se třeba s oblibou vydávali za Syřany, protože předpokládali, že jim to usnadní získání azylu. Ve skutečnosti ale spousta z nich pocházela třeba právě z Afghánistánu. A změna věku? Ta je výhodná zase v tom, že děti a nezletilí jsou braní jako zranitelné osoby, se kterými by se mělo jednat přednostně.

Takže proč na to tamní úředníci kašlou? Úplatky? Čirý nezájem? Turecko mělo na svém území 2 miliony migrantů, alespoň podle oficiálních odhadů. Co ale nemělo, byla vůle je na svém území udržet. Zlepšilo se to až po dohodě s Evropskou unií. A hlavně po miliardách eur, které Turecku slíbila a vyplatila Evropská unie.

Stále opakuju, že nad migrací do naší země chceme mít kontrolu. NEBUDOU k nám proudit lidé, jejichž doklady neříkají vůbec nic. Neznáme jejich pravé jméno, věk a původ, ale neznáme ani jejich skutečné úmysly. Přijmout je s otevřenou náručí jako některé jiné státy by byla absolutní katastrofa.

Masová migrace nepřináší jen nebezpečí terorismu. Kriminalitu, sociální napětí, finanční náklady.

ČTYŘI RÁNO

K tomu všemu se vloni přidal koronavirus. Migrační vlna by pandemii jedině zhoršila. Evropské země se během nejhorší fáze pandemie přirozeně uzavřely, a stejně se uzavřely i vnější hranice Evropské unie. Ochrana obyvatel musí být i dál prioritou. Umělý transfer tisíců, nebo dokonce desítek tisíc lidí napříč Evropou v rámci přerozdělování by další vlnu pandemie umocnil.

Když jde zavřít hranice kvůli pandemii, proč je nejde zavřít před nekontrolovatelnou migrační vlnou?

S migrací do Evropy souvisí i nepokoje, které propukly ve Spojených státech, Velké Británii, Francii, Německu a v dalších zemích. Na nich se ukazuje, že integrace v západních zemích selhala. Kdo říká, že masovou migraci vyřeší integrace, je regulérní blázen.

V Bruselu je čtvrť Molenbeek, kde žije na 6 čtverečních kilometrech 95 000 lidí. Právě na Molenbeek bylo napojeno všech devět útočníků, známých z listopadu 2015 z Paříže. Dohromady zabili 130 lidí.

Březen 2016, bomba na bruselském letišti a ve stanici metra Maelbeek?

Tohle vše, včetně pařížského masakru v klubu Bataclan, naplánoval Salah Abdeslam, který vyrůstal v Molenbeeku.

Útok na redakci časopisu Charlie Hebdo byl proveden zbraněmi, které sehnali v Molenbeeku.

ČTYŘI RÁNO

A jak řekl Charles Michel, tehdejší belgický premiér a teď předseda Evropské rady: „Skoro pokaždé, kdy se odehraje nějaký teroristický útok, má spojení s Molenbeekem.“

Asi víte, že jedno z nejčastějších jmen pro nově nařovené chlapce v Anglii je Mohamed. A to nemluvím o toleranci dětských sňatků v Německu, mnohoženství ve Francii nebo fungování paralelních islámských soudů v Británii.

A o teroristických útocích?

Listopad 2015. Série atentátů v Paříži. 138 mrtvých, 413 zraněných.

Červenec 2016. Útok nákladákem na promenádu v Nice. 87 mrtvých, 434 zraněných.

Prosinec 2016. Útok kamionem na vánoční trhy v Berlíně. 12 mrtvých, 56 zraněných. Tehdy zemřela i Naďa Čízmár. Češka. Naše občanka. Zůstal po ní pětiletý syn.

Květen 2017. Sebevražedný atentátník v Manchesteru. 23 mrtvých, 250 zraněných.

Prosinec 2018. Islámský extremista se řvaním „Alláhu akbar“ střílí do lidí na vánoční trzích ve Štrasburku a útočí i nožem. 5 mrtvých. Poblíž byl i Čech, kterému se ale naštěstí nic nestalo.

Říjen 2019. Zradikalisovaný policista pobodá na služebně přímo v centru Paříže šest svých kolegů. Čtyři z nich umírají.

ČTYŘI RÁNO

Říjen 2020. Tři mrtví a několik zraněných v Nice. Jedná ženě útočník uřezává hlavu.

Opět říjen 2020. Osmnáctiletý Čechenec uřezává v Paříži hlavu učiteli, který žákům přednášel o svobodě slova a ukazoval jim karikatury proroka Mohameda.

To je výčet jen za poslední roky. Proto ty betonové zátarasy kolem stánků. Proto ty hlídky s hrozivými hlavněmi samopalů na ulicích starobylych měst. Proto jsou všude bezpečnostní rámy. Proto se ženy na Západě necítí na některých ulicích evropských měst bezpečně.

Někdy slyším, že nespokojenost komunit migrantů je způsobena tím, že je vůči nim většinová populace na západě rasistická.

Blbost.

Ta nespokojenost je spíš způsobena chudobou, ve které přistěhovalci bez vzdělání a kvalifikace nevyhnutelně žijí. Navíc, jak chcete všechny ty lidi důsledně integrovat? Učit je jazyk a léta vzdělávat na naše náklady? To přece není možné, akorát to zadělává na budoucí problémy mezi komunitami cizinců a společností, která se jich ujala.

MIGRACE NEPŘESTÁVÁ

Leden 2021. Letos v lednu se zjistilo, že pašeráci našli do Evropy novou bránu. Kypr. Dokonce v pomě-

ČTYŘI RÁNO

ru k domácím obyvatelům má Kypr nejvíce migrantů ze všech zemí Evropské unie. Tamější bezpečnostní úřady zadržely u jihovýchodní části ostrova loď s 55 běženci na palubě. Poté, co všichni podstoupili test na koronavirus, byli převezeni do přijímacího střediska. Ta ovšem praskají ve švech.

Březen 2021. Policie našla na D1 migranty v nových autech naložených na kamionech. Dvojice neměla žádný cestovní doklad či oprávnění k pohybu, oba však předložili jiný dokument. Šlo o 23letého muže a 16letého mladíka z Afghánistánu.

Květen 2021. Za jediný den se dostalo do španělského města Ceuta 6000 migrantů z Maroka. Přelézají desetimetrový plot a snaží se obeplout hranici na nafukovacích člunech. Španělský premiér Pedro Sanchez to označil za „vážnou krizi pro Španělsko a Evropu“.

A zase květen 2021. Dva migranti z Maroka, ročníky 1997 a 1992, kteří přijeli na podvozku kamionu do České republiky, zvonili večer na obyvatele Soutic na Benešovsku. Bez dokladů, samozřejmě.

Červen 2021. Policie udeřila na tábor v Calais, rvačka migrantů byla poslední kapkou. Francouzská policie na základě rozhodnutí úřadů v pátek vykli-dila provizorní stanový tábor v Calais, kde žilo na 500 migrantů. „Tato okupace způsobila vážné na-rušení veřejného pořádku a veřejného klidu, zejmé-na u 50 rodin z okolí,“ vysvětluje své rozhodnutí

prefektura a zmiňuje také stupňující se problémy s veřejným zdravím.

Jen pár případů pro připomenutí. A to jsou jen ty, o kterých víme.

Už vloni v září zveřejnil *Institut pro ekonomiku a mír* studii, podle které Evropu čeká dalsí a mnohem větší vlna migrace. To, co jsme zažili v letech 2015 a 2016, nebylo nic oproti tomu, co podle institutu ještě přijde. Do pohybu se dá miliarda lidí. Budou utíkat před suchem, hladem a politickou nestabilitou, hlavně v subsaharské Africe. Ubytovat je všechny v Evropě? Ani šílenec by něco takového nemohl myslit vážně. Jediné řešení je obrana hranic a zároveň pomoc přímo v Africe, na Blízkém východě, v Asii. Prostě přímo tam, kde se ty problémy rodí.

Jak ostatně říkal i dalajláma: „*Evropa patří Evropanům. Migranti, vraťte se domů a obnovujte své domovy.*“

Měl samozřejmě pravdu.

Evropa přijímá migranty po tisících. Ale lidem, kteří tady chtějí poctivě pracovat, platit daně, vydělat si peníze a zase se vrátit domů, hážou byrokrati klacky pod nohy. Nejde jen o stavební dělníky, ale i vysoce kvalifikované lidi jako zdravotní sestry a lékaře.

Naopak toho, kdo přijde ilegálně, bez povolení, bez dokladů a řekne si o azyl, neumíme vyhostit, tak-

ČTYŘI RÁNO

že se evropští úředníci nakonec vzdají a pobyt mu legalizují. Německo zavedlo institut strpění, Nizozemsko vyhlašuje pobytové amnestie.

Absurdní.

Zajímavě to chce řešit Dánsko. Chystá zákon proti migraci. Funguje tak, že žadatele o azyl odkáže na jinou zemi mimo Evropu. Nejslibněji vypadá dohoda se Rwandou, ale jedná se i s Tuniskem nebo Etiopií. Jasné, neziskovky zabývající se lidskými právy si stěžují, ale premiérka Mette Frederiksenová má jasno. Počet žádostí o azyl chce srazit na nulu.

Francie se také odhodlala. Prezident Emmanuel Macron chce bezútěšnou situaci řešit. Na konci minulého roku vyhlásil boj proti islámskému „separatismu“. Nehodlá dále trpět, že radikální islám vytváří na území Francie paralelní společnost, která nesdílí francouzské hodnoty. Držím palce.

My jsme ale chytřejší. Víme své. Rádoby morální otevřená náruč pro nelegální migraci dnes znamená boj proti islámskému separatismu za 10 let.

Jediná země, která zachovala chladnou hlavu a od začátku migrační vlny postupovala podle pravidel Schengenu, tedy těch, na kterých jsme se všichni dohodli, bylo Maďarsko.

Tak. Kvóty jsme odmítli, ale bude to stačit, abychom se mohli cítit v bezpečí? V bezpečí před nápady přicházejícími z Bruselu, jako jsou migrační kvóty

nebo povinná solidarita, ale i před tím, co vymyslí ty progresivní levicové strany u nás. Jako třeba „zodpovědné řešení migrace“.

Navíc nad námi samozřejmě visí hrozba, že by Německo zavřelo hranice. Proto jsem začal úkolovat naše zpravodajce, aby se soustředili na sběr informací použitelných při azylových řízeních a aby se naše zpravodajské služby a policejní složky této hrozbě věnovaly intenzivněji a spolupracovaly, ne aby na sebe žárlily. Tyhle informace budeme používat v EU v boji proti kvótám a proti přerozdělování nelegálních migrantů.

Víte, jak se nejspolehlivěji pozná nelegální migrant od skutečně pronásledovaného? Ti doopravdy ohrožení totiž většinou prchají jen do bezpečnějších oblastí vlastní země nebo do sousedního státu. A téměř je potřeba pomoci, aby se mohli bezpečně vrátit domů. Ti, kdo přijíždějí do Evropy neprchají **před** něčím, ale jdou **za** něčím. Jasné, za lepším.

Kromě účinnější ochrany vnějších hranic, o které jsem vám už psal, musí Evropa taky zahájit masivní informační kampaň v zemích, odkud k nám migranti přicházejí. Musíme tamním lidem vysvětlit, že se jim v Evropě nebude žít tak snadno, jak si myslí. Že když jim příbuzní, kteří přišli před půl rokem do Evropy, posílají svoje fotky vedle luxusních aut, tak je to lež. Prostě když v egyptské televizi řekne velvyslanec EU, že žadatelé o azyl budou přísně pro-

ČTYŘI RÁNO

věřováni, většina z nich bude odmítnuta a důsledně vrácena, tak to bude stát naši evropskou kasu míň, než kolik teď dáváme Turecku, aby zadržovalo migranti. Spoustu lidí tím odradíme od nebezpečné cesty za falešným snem.

Jestli jiné evropské země chtějí přijmout migranti, tak prosím. Ale pokud si myslí, že migranti jsou skutečně pronásledovaní, tak proč jim nedají mezinárodní ochranu, tedy jen dočasný azyl, než se situace v jejich vlasti zlepší a budou se moct vrátit?

Integrační programy pro migranti musí být povinné, žádná dobrovolnost jako dosud. To všichni vidíme, že to nefunguje. Kdo se nenaučí jazyk, nepochopí základní hodnoty a nebude je ctít, nemůže mít v Evropě trvalý domov. Tečka.

Jistě, jsme solidární, budeme pomáhat na místech, odkud utíkají, našimi penězi, naším know-how. Třeba našimi lidmi. Ale pokud k tomu budu mít co říct, tak žádné nelegální migranti nechceme a přijímat nebudeme. Nikdy. My sami si budeme rozhodovat, kdo u nás bude bydlet. Musíme se postarat hlavně o naše lidi. Nespasíme celý svět. Je mi líto.

Kvóty jsme odmítli, příště musíme být ještě pozornější a připravenější. Co když Brusel a ostatní evropští politici budou zase sedět s rukama v klíně, až půjde znova do tuhého?

Máte obavy?

ČTYŘI RÁNO

Já jo. Hlavně z toho, že naši zemi převezmou Piráti.

Evidentně nemají žádný problém s migranty, což potvrdil i sám Ivan Bartoš, který v roce 2009 prohlásil: „*Přál bych si, aby byl svět skutečně bez hranic. Migrace je přirozená věc. Jestli, a to již vidíme ve Francii i Německu, má být Evropa do deseti až patnácti let muslimská, nemám s tím problém.*“

Jasně, dnes se vymlouvá, že šlo o mladickou nerovnážnost. Tehdy mu bylo 29 let. Možná by mu to člověk snad i věřil. Ovšem nebýt toho, že se v roce 2016 účastnil demonstrace, která v Česku vítala uprchlíky.

A co teprve piráští europoslanci. Ti v roce 2019 hlasovali pro usnesení o záchranných akcích ve Středozemním moři, které mělo nejen podpořit neziskovky, které loví migranty u afrického pobřeží, ale zahájit i jejich letecký přesun z tábory v Libyi přímo do zemí Evropské unie. Kdo byl pro? Piráti Markéta Gregorová, Marcel Kolaja a Mikuláš Peksa.

Může se pak někdo divit, že Piráti vyzývají k přijetí Globálního paktu OSN o migraci? Ten moje vláda odmítla, protože dobře víme, že pakt stírá rozdíl mezi nelegální a legální migrací, snahu usídlit se v jiné zemi povyšuje na lidské právo, a dokonce přiznává migrantům stejné sociální zabezpečení a výhody, jako mají občané.

ČTYŘI RÁNO

Že Piráti počítají s dobrovolným přijímáním migrantů, lze vycít z jejich „Stanoviska k migraci 2020“ z loňského listopadu, které by teď nejradši vymazali stejně jako třeba své řeči o polyamorii. V textu se skrývá nenápadná, ale dost děsivá pasáž, kde Piráti píšou: „*Česká vláda by měla mít odvahu prokázat solidaritu nejen slovy, ale i praxí, například dobrovolnou relokací přiměřeného počtu žadatelů o azyl či přesídlením azylantů napřímo z válečných oblastí.*“

Když slyším slovo „přiměřeně“, hned si vzpomenu na pohádku *Byl jednou jeden král*, kde Jan Werich s Vlastou Burianem házejí do těsta kvasnice. Co může z takového „přiměřeně, přiměřeně“ vzejít, ví každý Čech.

Piráti o dobrovolném přijímání migrantů záměrně nemluví a snaží se odvádět pozornost tvrzením, že odmítají povinné kvóty. Bodejť by ne, když jsem je s Viktorem Orbánem zarazil.

A nakonec snad to úplně nejzávažnější. Piráti usilují o to, aby o migraci nerozhodovala česká vláda, ale bruselští byrokrati. Ve svém stanovisku k migraci požadují rozšiřování pravomocí Agentury EU pro azyl, jednotné evropské řešení a vzájemnou solidaritu, čili přerozdělovací mechanismus, a dokonce podporují „pozitivní motivaci“ k dobrovolnému převzetí části žadatelů o azyl, čili peníze za uprchlíky.

A ještě k tomu počítají Piráti s tím, že bude třeba lidí vychovávat. „*Stranou by neměla zůstat ani práce*

ČTYŘI RÁNO

s majoritní společností a podpora její otevřenosti vůči odlišnostem, která je prevencí nenávistných projevů a diskriminace nejen cizinců,“ píšou.

Tomu všemu Piráti společně se STAN říkají „zodpovědné řešení migrace“. Ve skutečnosti je to ale politika, která může přepsat kulturní prostředí celé naší země k nepoznání a kvůli níž se naše děti a vnučci mohou ve své vlastní zemi ocitnout v menšině. A samozřejmě i v nebezpečí.

Je evidentní, kam by Piráti směřovali tuto zemi, kdyby ji, nedej bože, vedli.

Myslím, že je to jasné.

Musíme se ubránit sami. Tvrď a nekompromisně.

Všechny vás teď určitě napadá otázka.

Co bude po volbách?

Jak naši zemi zabezpečíme?

Že jsem se ty čtyři roky jako premiér neflákal, uznávají i mí největší kritikové. Ale spoustu věcí jsem vám zatím nemohl říct. Jen jste ode mě věděli, že jsme osmou nejbezpečnější zemí na světě. Mně to ale nestačí, myslím, že bychom měli mít ještě větší ambice.

Začneme s armádou a jejími novými projekty. Dotedž jsem o nich mlčel, abych vám je mohl představit právě teď.

PETR

Chci vám teď představit jednoho mladého muže. Je mu 33 let a jmenuje se Petr. Petr Matouš.

Je to voják Armády České republiky. A jestli můžu, ocitoval bych, co o něm napsal *Týdeník Hrot*:

Už během studií na vojenské vysoké škole absolvoval extrémně náročný kurz přežití cizinecké legie ve Francouzské Guyaně, poté nastoupil do služby u speciálních sil Armády ČR (tehdy pod Vojenským zpravodajstvím) a během deseti let absolvoval čtyři mise v Afghánistánu a dvě další operace v Africe, kde působil v nejrůznějších funkcích od řadového operátora po funkci operations coordinator na nejvyšším velitelství spojeneckých speciálních sil NSOCC-A. Dokončil dva prestižní vzdělávací programy Applied Security Studies a Cyber Security Studies na George C. Marshall European Center v Německu.

Podle zvěstí kolujících v armádním prostředí řídil operaci, při níž byli zadrženi nebo zlikvidováni pa-

chatelé a iniciátoři vražedného útoku na naše vojáky v roce 2018. Na dotazy k tomuto tématu Petr Matouš odmítá odpovídat, konkrétní údaje o operacích na misích jsou utajované.

Na dotaz, jakých ocenění si nejvíce váží, odpověděl, že největším oceněním je jeho rodina. Očekává totiž čtvrtého potomka. Až poté to mohou být Záslužné kříže ministra obrany za záchrannu života nebo za bojové operace v Afghánistánu.

Pavel Páral, Týdeník Hrot

Petr je jeden z nejlepších personálních tahů, které jsem kdy v politice udělal. Jmenoval jsem ho totiž svým vojenským přidělencem pro okamžitou interakci s armádou. Dostávat syrové a nezkreslené informace od vojáků na všech úrovních s jeho naprostou zasvěceným komentářem je pro mě zásadní, tomu určitě rozumíte.

Naše armáda je pro nás životně důležitá a vážíme si jí. Nechci vás napínat, ale než vám prozradím, jaké nové projekty připravila, tak jen malý důkaz, co pro nás naši vojáci dělají.

Armáda České republiky. Řekněte si to nahlas. S hrudostí.

Naši armádu ctím a obdivuju. Obrovská práce a pomoc našich vojáků při epidemii covid-19 ještě zvýšila její důvěru u našich lidí. V září 2020 naší armádě důvěřovalo 75 procent občanů, což bylo nejvíce od roku 1994. Prostě není co řešit.

NA ARMÁDU JE SPOLEH

Armádu ČR na Facebooku a Twitteru určitě sledujete. Jak se dneska říká mezi mladými, je to „srdcovka“. Armáda nám vždycky pomohla. Kdykoliv. S ostrahou hranic. Bez ní by neexistoval systém Chytré karantény. Při povodních. Vždyť to každý ví. Naši skvělí vojáci pomáhají v nemocnicích, zařízeních sociálních služeb i dětských domovech po celé republice.

Co v zahraničí? Plníme spojenecké závazky. A naši spojenci si nás váží. Za to, jakou odvádíme práci v dlouhodobých misích. V Afghánistánu. V Iráku. V Mali. Taky jsme schválili mandát pro zahraniční mise 2021 až 2022. Dáváme tím spojencům signál, že je na nás spolehnutí.

Bojujeme s terorismem. Svoje odhodlání ukázala Česká republika v Mali, Nigeru a Čadu, kde se zapojila do bojového uskupení Takuba. Spolu s námi v něm bojují i Belgie, Dánsko, Estonsko, Francie, Německo, Nizozemí, Norsko, Portugalsko, Švédsko a Velká Británie.

Právě v Mali nám naši spojenci poprvé v historii svěřili velení zahraniční mise.

A tak, zatímco my si tady doma v České republice klidně spíme, naši vojáci nasazují své životy. Po celém světě. Sami vojáci o tom moc nemluví. Prostě to dělají.

O VOJÁKY SE STARÁME

A teď vám chci říct, jak se staráme o naše vojáky. Je to výkaz práce naší vlády. Jo, já vím, že tohle ode mě dostáváte každou neděli na Facebooku. Dvacet minut povídání v kuse. Tenhle výkaz vám ale zabere jen pár minut. Slibuji.

Vojáků si vážíme. A proto jsme jim taky navýšili rozpočet tak, jako nikdo před námi. Nejvíce v historii.

2018. V červnu přišel ministr obrany Lubomír Metnar a uzavřeli jsme pro naši armádu 30 tisíc smluv za 100 miliard korun. Aby si mohli naši vojáci pořídit všechno, co potřebují. Hlavně techniku. Smlouvy jsme dokonale promysleli, abychom těmito nákupy pomohli i české ekonomice. Prostě, aby co nejvíce peněz zůstalo doma. Výsledek? Drtivou většinu, 97 % smluv v hodnotě 70 miliard, jsme podepsali s našimi, českými podniky. A tam, kde je dodavatel ze zahraničí, trváme vždycky na minimálně 30% podílu českého průmyslu.

2019. Uzavřeli jsme smlouvy na výzbroj a výstroj za 43 miliard korun. Ty nejdůležitější? 12 vrtulníků Venom a Viper, 8 mobilních 3D radiolokátorů MADR, 2 nové letouny CASA a 62 kolových obrněných vozidel TITUS.

2020. Podepsané smlouvy za víc než 12 miliard korun. To hlavní? 39 tisíc ručních zbraní od České

zbrojovky, 47 tisíc balistických vest od STV, 2 pasivní sledovací systémy Věra-NG od Retie, 1200 terénních vozidel Toyota Hilux od Glomexu, modernizace 33 tanků T-72M4CZ od VOP a modernizace 15 vrtulníků Mi-171 od LOM.

Letos? Tři velké strategické nákupy v předpočítané hodnotě 68 miliard korun. 52 děl ráže 155 mm a 4 baterie protiletadlového kompletu SHORAD.

A čeho si vážím, každoročně se daří naplňovat náborové cíle i přes nízkou nezaměstnanost v naší zemi. No jo, je to tak. Čím méně nezaměstnaných, tím těžší je obsadit důležitá místa kvalitními lidmi. Armáda to dokáže. Tečka.

Ted pojďme na tvrdá data.

Za poslední čtyři roky jsme toho našim vojákům nakoupili víc než jakákoli vláda od revoluce. Ročně přichází do armády víc než 1200 vojáků včetně studentů Univerzity obrany. V Aktivních zálohách je 3400 mužů a žen, a to je skvělé číslo. Dostanou nové vybavení.

Tak. A pojďme na ty doted' tajné high-tech projekty. Ještě si pamatujete na tu miliardu migrantů, co se podle vědeckých studií dá do pohybu?

K nám nepřijdou. Pokud na to budu mít vliv.

Pomůže nám s tím nový stratosférický obrazový systém naší armády. Náš vlastní.

STRATOM

Říkají mu STRATOM. Radši si tohle slovo dobře zapamatujte, protože o něm uslyšíte čím dál častěji.

Chce někdo narušit hranice České republiky? Dějí se někde nepřátelské vojenské aktivity? Potřebujeme vypátrat a najít osobu? Došlo k přírodní katastrofě nebo průmyslové havárii?

STRATOM. Český satelit. Vlastně je to obrovský balón. Velikost 32×12 metrů, váha 100 kg. Umístíme ho 25 km nad zemským povrchem. Slouží pro pozorování pozemních cílů a vidí toho víc, než si umíte představit.

Ten hle náš vlastní satelit, odborně *pseudosatelit*, je nová a naprostě jedinečná technologie, která nemá ve světě konkurenci. Získáme díky ní obrovskou operační výhodu v oblasti obrazového zpravodajství. Asi nemusím dodávat, že samozřejmě pomůže českým firmám v oblasti kosmického průmyslu.

Co to umí? Budeme mít konečně svůj vlastní, nepřetržitý zdroj informací o území, které si zvolíme. Třeba o České republice, nebo operačním prostoru jednotek naší armády v zahraničních operacích. Umí fotky i video. Někdo k nám chce nelegálně migrovat? Zapomeňte. Navíc může sloužit v každé misi o délce několika měsíců až jednoho roku bez přestání. Tahle kamera je tak

rychlá, že umí přesunout snímání třeba mezi Ostravou a Plzní za pouhých 5 sekund. Zároveň může sloužit jako komunikační uzel v případě výpadku běžných komunikačních služeb a translační stanice pro data ze satelitních systémů přijímaná na Zemi.

A to není všechno. Kromě ochrany státních hranic se dá pseudosatelit použít na monitorování oblastí, kde došlo k živelným pohromám, při pátrání po osobách nebo při podpoře útvarů speciálních sil Armády nebo Policie České republiky nebo vojenských kontingentů v zahraničí. To všechno umí STRATOM.

Tyhle pseudosatелity jsou celosvětově úplně nová záležitost a Česká republika může získat v této oblasti významnou pozici. V rámci NATO může naše země zajišťovat prostřednicím českého kosmického průmyslu centrální podporu, výrobu a prodej těchto pseudosatelitů aliančním partnerům. Pomůžeme tím českým firmám.

Vypuštění STRATOMU? Geniálně jednoduché. Z vojenského újezdu, z mobilní rampy, kde se připraví k letu. Během několika hodin se dostane až do stratosféry.

Tahle geniální, nezávislá a kdykoliv dostupná technologie bude už brzy připravená do akce.

Kdy? Už za dva roky.

ČESKÁ VLAJKA VE VESMÍRU

A to není všechno. Teď vás vezmu do vesmíru. Ne, že bychom tam už nebyli. Česká vlajka a české kosmické technologie tam jsou už 40 let. A od začátku jsme špička. Už 24. října 1978 jsme vyslali naši úplně první družici Magion 1 a nakonec jich bylo pět.

Dílo našich českých rukou je na oběžné dráze jako doma. Každý kluk je na to hrdý. Každý z nás starších hltal *Okna vesmíru dokončen*. Každý kluk dneska se zatajeným dechem sleduje napínavé starty raket SpaceX Elona Muska. A brzy bude sledovat i další projekt s českou vlaječkou.

Když jsme dodělali STRATOM, udělali jsme si spoustu analýz a napadlo nás, že kosmický průmysl je vůbec odvětví s velmi vysokou přidanou hodnotou, která se bude v následujících letech zvyšovat. Už teď se počítá, že investice do něj se vrátí osminásobně. A už teď navazujeme na skvělou tradici našeho průmyslu a solidní vědecké zázemí, díky čemuž získáváme do kosmického průmyslu české i zahraniční investory. A tak v České republice vznikají komponenty družic a nosných raket, celé přístroje i aplikace do družic.

A my budeme mezi pář zeměmi, kterým se bude ve vesmíru dařit. Spojené státy, Čína, Rusko, Indie, Francie, Izrael, Itálie, Velká Británie, Španělsko,

Jižní Korea, Kanada, Japonsko... a Česká republika. Dostane nás to do kategorie zemí, ve které jsme nikdy nebyli.

Nejdřív fakta.

Oblast nízkých orbitálních drah, výšku do 1000 kilometrů nad povrchem Země, považuju, jestli to tak můžu říct, za nový kontinent čekající na objevení. Prakticky teď nemáme zákony, které by do detailu určovaly, jak se mají jednotlivé státy ve vesmíru chovat. Proto je extrémně důležité, abychom tam získali vliv co nejrychleji.

Jen několik států na planetě je schopných technicky zvládnout vývoj a výrobu vesmírných technologií. Je to o národní mentalitě, úrovni vzdělávacího systému, zkušenostech a úrovni průmyslu. Mezi tyto státy můžeme hrdě započítat i Českou republiku.

NASTUPUJÍCÍ KOSMICKÁ VELMOC

V Evropě jsme už teď označovaní za nastupující kosmickou velmoc. Hlavně proto, že jsme už 10 let zapojení do Evropské vesmírné agentury a jejích projektů, kterých se účastní desítky špičkových českých firem a výzkumných pracovišť. Agentura EU pro kosmický program sídlí v Praze. Z České repub-

liky se tak řídí programy Galileo, EGNOS, Copernicus i GOVSATCOM.

Jeden nedávný příklad za všechny. Česká firma Advacam pomůže projektu NASA a zapojí se do mise na Měsíc. Zobrazovací detektory téhle firmy z pražských Holešovic budou na Měsíci měřit radiaci.

Ani jste si toho možná nevšimli. Teď už nejde o to dostat se tam, kde jsme byli za první republiky. Dostaváme se mnohem výš. A to doslova.

SATELITY

Možnost získávat díky družicím na oběžné dráze samostatně a nepozorovaně snímky z nejrůznějších oblastí Země, jejich zařízení a infrastruktury je samozřejmě konkurenční výhoda a přináší i bezpečnostní jistotu. Družice pomůžou s monitorováním migrace, zvládnou dohlížet na vlivy dopravy na životní prostředí i přesně zmapovat obdělávanou půdu. Budeme mít velmi přesné a výkonné oko ve vesmíru, které nám umožní analyzovat naši zemi seshora. Lépe než kdy předtím.

Družice, které tohle všechno dokážou, a jsou CZECH MADE, se jmennují **GOLEM**. Pro jejich vývoj, výrobu a dopravu na oběžnou dráhu potřebujeme podle odhadů 4 miliardy korun, z toho

drtivá většina jde do českých firem a výzkumných pracovišť.

Ano, čtete správně. Budeme vyrábět a prodávat satelity.

Byznys plán? Má spoustu možností.

Jasně, prodej satelitů nebo celého řešení na klíč ostatním státům, které jsou velikostí, ekonomikou a bezpečnostními zájmy srovnatelné s Českou republikou. Je jich dost na to, abychom se časem stali satelitní velmoci.

Satelitní spojení, pronájem satelitů, všechno, co vás napadne. A k tomu systémy pro orbitální manevrovatelnost. Teď mají totiž sately pohon určený pouze pro antikolizní manévry nebo regulaci výšky letu. Pokud by ale měly lepší pohon, třeba takový, který vyrábí náš Výzkumný a zkušební letecký ústav, znamenalo by to nekonečné možnosti provádění orbitálních manévrů. Iontový motor, tak se ten pohon jmenuje, a náš český výrobce má díky němu šanci získat technologický a obchodní náskok před jakoukoliv konkurencí. Sately s tímto motorem by byly schopné odstraňovat kosmický odpad nebo opravovat sately přímo na oběžné dráze.

Dotedl jsme využívali toho, co nám poskytovali alianční partneři. Představte si, že bychom to byli my, kdo by poskytoval kosmické technologie jim. Investice do kosmického programu potvrdí pozici

našich firem v kosmickém průmyslu, přináší prestiž a umožní růst v dalších letech.

Na ministerstvu dopravy mají už teď plán, jak náš kosmický průmysl ještě víc nakopnout. Zásadní bude převést do resortu dopravy současný *Výzkumný a zkušební letecký ústav*. Je to nejvýznamnější výzkumná instituce, která se podílí na vesmírných programech. Teď je pod ministerstvem financí, ale na dopravě by si s ní poradili líp. Měli bychom naši vlastní **Českou leteckou a kosmickou agenturu**. Žádná nová instituce, jen silnější role už existujícího útvaru. Tam se totiž jako jediní vyznají jak v leteckví a kosmonautice, tak v energetice, stavebnictví i bezpečnostních technologiích.

Tohle jsou tedy naše vesmírné projekty.

Bezpečnou zemi bychom měli.

Máme.

A budeme mít.

S ÚCTOU

A bezpečnou ji budeme mít hlavně díky našim vojákům. I díky těm, kteří padli v boji. Bez vzpomínky na ně nemůžu tuhle kapitolu uzavřít. Dovolte mi krátce zmínit jména těch, kteří bohužel padli za dobu, co jsem premiér.

Štábní praporčík i. m. Martin Marcin (†36)

Štábní praporčík i. m. Kamil Beneš (†28)

Štábní praporčík i. m. Patrik Štěpánek (†24)

Zahynuli 5. 8. 2018 během *Operace Rozhodná podpora* v Afghánistánu, nedaleko základny v Bagramu po útoku sebevražedného atentátníka. Praporčík Martin Marcin byl veterán z Kosova i Afghánistánu a na své poslední misi velel 2. strážnímu družstvu 10. strážní roty BAF (Bagram Air Field). Pro praporčíka Kamila Beneše a praporčíka Patrika Štěpánka to byla první a bohužel poslední zahraniční mise. Smrt si nevybírá.

Poprosil jsem svého vojenského přidělence Petra Matouše, aby nám všem o nich něco řekl.

Petr: „Kamil a Patrik chtěli být vojáci od dětství a bohužel první mise se jim stala osudná. Naopak Martin měl za sebou několik nasazení a v jednotce byl považován za zkušeného pardála. Pro samotnou jednotku to byla velmi citelná ztráta a tragédie.“

Štábní praporčík i. m. Tomáš Procházka (†41)

Zahynul 22. 10. 2018 při útoku afghánského vojáka na základně Šindánd v afghánské provincii Herát. Byl to zkušený voják, který zažil Irák, Kosovo i Afghánistán. Na své poslední misi pracoval jako psovod Úkolového uskupení Armády ČR Rozhodná podpora. Nepřežil útok vojáka v afghánské uniformě, který měl být jeho spojencem.

Petr: „Prochy byl skvělý chlap. Hodný, upřímný, byl součástí naší party a našich bojových rot. Celý tým

s ním má těžko uvěřitelné a vtipné příhody z výcviku, což je strašně dobře, protože na něho nikdy nezapomeneme.“

Štábní praporčice i. m. Michaela Tichá (†27)

Zahynula 12. 11. 2020 při nehodě vrtulníku na Sinaji. Je to naše první žena, která přišla o život během armádní zahraniční mise. Na Sinaji jako členka Mnohonárodní síly a pozorovatelů (MFO) dohlížela na dodržování mírové dohody mezi Egyptem a Izraelem. Spolu s ní zahynulo pět Američanů a jeden Francouz.

Petr: „Michaela nebyla v armádě dlouho, ale byla srdcařka, sportovec a zapálená dobrovolná hasička. Pro svoje okolí nebyla pouze vojákem, ale hlavně parťákem.“

A tuhle kapitolu skončím do ticha. S úctou k nim všem.

DĚTI

Je 1. leden 2021. Nový rok. A já koukám, že naše kolegyně ze sekretariátu předsedy vlády právě teď hodila na Facebook fotku. Je na ní celá šťastná v porodnici s miminkem. Malá Dianka se jí narodila v Praze *U Apolináře*. Jen za minulý rok jsme měli mezi mými nejbližšími kolegy tři svatby. A dvě miminka.

Miminek máme spoustu, protože v té partě, se kterou dělám od roku 2013 v hnutí ANO a od roku 2018 s další partou lidí na Úřadu vlády, mají už děti úplně všichni. I dvě nebo tři. Možná musí, protože to je to jediné, co jim pomáhá přežít práci s Babišem. Zařídit rodinu, aby mi pořád nemuseli zvedat telefon.

Jo, dělám si legraci. Ale jen trochu. Jo, je to se mnou někdy těžké, jsem náročný šéf. A ta porodnost kolém mě mi trochu připomíná neuvěřitelnou porod-

nost v Izraeli. 3,11. To znamená 3,11 porodu na jednu ženu. K Izraeli se ještě vrátíme, ale tahle knížka je o naší České republice.

Chci teď říct, že žijeme v úžasné zemi. Výjimečné. Vyvolené. Plné lidí s velkým srdcem. Vím, že to říkám pořád dokola, ale opravdu si to myslím. Aby všechno mohlo fungovat tak, jak má, potřebujeme, aby nás bylo ještě víc. Fakt hodně. Aby se co nejvíce dětí narodilo u nás v České republice. Chci, aby byl jejich příchod sem pohodlný, hladký, bezpečný, ale taky intimní a co nejpřirozenější. Jak pro děti, tak pro jejich maminky.

Děti, které se dnes rodí, jsou jiné, než jsme byli my. Svobodnější, otevřenější. Člověk je úžasná bytost. Milujeme někoho ještě dřív, než přijde na svět. A když někoho milujete, chcete pro něj to nejlepší. A v naší zemi svým dětem skutečně to nejlepší dát můžeme. Jsme jedna z nejbezpečnějších a nejklidnějších zemí na světě. Země, kde je novorozenecká úmrtnost jedna z nejnižších na světě. Mateřská dovolená nejdelší. Rodičovský příspěvek jeden z nejvyšších. Česká republika. Jasná volba.

Jenže tohle všechno, co jsem vyjmenoval, mi nestačí. Chci udělat ještě mnohem víc, aby se dětem hezky na svět přicházelo a pak i hezky žilo. A aby si jejich mámy a tátové mohli opravdu vychutnat čas, který s nimi stráví. Děti jsou malé jen jednou. Jak vyrostou, je to už jenom krásná vzpomínka.

DĚTI

Takže.

Skvělé těhotenství. Skvělý porod. A postarat se o rodiny. Bydlení. Práci. A hlavně co nejvíce dětí.

A mám pro to dobré důvody.

Už jsem je jednou říkal v minulé knížce a řeknu je znova.

Dvě čísla.

2,1

Tolik dětí by měla průměrně porodit každá žena, abychom nevymírali. Aby nevymíral náš národ.

1,7

Tolik dětí se rodí průměrně jedné ženě v Česku.

Je evidentní, že musíme mít více dětí. Když je mít nebude, je jasné, že se průměrný věk zvýší třeba na 50 nebo 60 let. Chápete? Průměrný věk by byl těsně před důchodem. Jako národ bychom zestárli tak, že polovina veškerého bohatství, které svou prací vyděláme, půjde na důchody. Půlka lidí bude v důchodu a druhá půlka se o ně bude starat.

Průměrný věk teď? 42,5 roku. Pokud zestárneme ještě více, tak se budeme muset starat o obrovské množství seniorů. Já osobně mám pocit, že hlavně my muži bychom to nedali. Tím neříkám, že spousta mužů nedělá naprosto skvělou sociální práci, to vůbec. Dělá. Ale zbytek chlapů to prostě nedá. Vsadte se. Většina chlapů potřebuje chlapskou práci.

DĚTI

Takže ještě jednou. Potřebujeme víc dětí.

Podle vědců je ideální věk ženy pro založení rodiny zhruba 25–35 let. A podle mě je nejlepší mít sourozence. Mám pocit, že jediné dítě v rodině je vždycky samo, navíc je na něj koncentrovaná plná pozornost rodičů, což je možná trochu moc, když je to celé dětství. I prožitek dětství je jiný, se sourozenci vzniká pouto na celý život.

Když to vezmu přes čísla a selský rozum, tak každý sourozenec ze tří dětí má vždycky třetinu rodiče, je samostatnější. Četl jsem pář studií a vypadá to, že děti vyrůstající alespoň s jedním sourozencem vykazují lepší sociální dovednosti.

Tak jo. Vychází mi z toho, že když chceme vyšší porodnost, je ideální rodina se třemi dětmi. Logicky. Nejbližší celé číslo po číslu 2 je číslo 3. Rodina se třemi dětmi je ideální nejen z hlediska budoucího uplatnění dětí, jelikož jsou samostatnější, ale taky z hlediska demografického.

Ideální je rodina se třemi dětmi.

Tak, a teď musím říct jedno jméno.

Viktor Orbán.

ORBÁN

Už se všichni hejtři vyvztekali? Fajn.

Ano, Viktor Orbán.

DĚTI

Tyhle články jste asi četli:

Proti migraci vyšší porodností. Orbán odpustí daň matkám čtyř a více dětí

Orbán chce podpořit porodnost i bezplatným umělým oplodněním

Orbán má plán na zvýšení porodnosti: výhodná půjčka Maďarkám rodícím kdekoli na světě

Maďarský zákon k podpoře porodnosti umožňuje velký bezúročný úvěr. Raději nové Maďary než migranti, vzkazuje Orbán

Tak tohle je Viktor. A jak říká:

„V Evropě se rodí méně a méně dětí. Odpovědí Západu je přistěhovalectví. Za každé chybějící dítě přijde nové a čísla budou zase v pořádku. My ale o čísla nestojíme, my potřebujeme maďarské děti.“

Maďarsko taky poskytuje velkorysé půjčky na bydlení pro rodiny s dětmi, daňové úlevy a další podporu. Pro rodiny s třemi a více dětmi mají dotaci 2,5 milionu forintů, což je asi 200 000 korun, na nákup auta se sedmi a více sedadly. Všechny ženy mladší čtyřiceti let, které se poprvé vdávají, budou mít nárok na půjčku 10 milionů forintů, tedy 800 000 korun, s nízkým úrokem. A jak jsem už říkal, tak ženy, které budou vychovávat nejméně čtyři děti, budou v Maďarsku osvobozeny od daně z příjmu. Měli bychom se Maďarskem inspirovat.

Shrnu to.

Číslo porodnosti v naší zemi musí být minimálně 2,1. To víme.

DĚTI

Izrael má porodní koeficient přes 3, my pod 2, pokud ho nezvýšíme, zestárneme a nechceme si ani představovat, co by bylo dál.

Nejbližší celé číslo po dvojce je trojka. To taky víme ☺

Chceme začít tím, že odstraníme všechny bariéry, které brání založení rodiny.

Finanční? To už vymyslel Viktor.

Za třetí dítě doživotní sleva z daně z příjmu pro pracující matky.

Jednoduché, logické.

Je samozřejmě jasné, že ženy chtejí mít vlastní život a kariéru. Ponechat si svůj svět. Svoji profesi. Když budou mít tři děti, tak hrozí, že ztratí kontakt s obořem. Musí se vrátit do práce dřív a chůva dneska stojí většinu toho, co si vydělají na částečný úvazek, dohodu o provedení práce a podobně.

Tak si říkám, proč nezapojit seniory? Mají výjimečnou životní zkušenosť a vychovali celé generace. Určitě by byli rádi mezi dětmi. Stát by mohl založit agenturu pro zprostředkování hlídání. Podobný koncept má ministerstvo průmyslu a obchodu a funguje výborně. Ještě o něm budu mluvit.

Chceme víc šťastných a spokojených dětí. Víc dětí, které se dívají na svoje starší bratříčky a sestřičky tím neopakovatelným, usměvavým a obdivným

pohledem. Víc šťastných a spokojených maminek. Tatínků. Rodin. Víc je prostě víc.

A co pro ně chci udělat?

ÚŽASNÝ POROD

Porod by měl být největší životní zážitek pro každou ženu.

Ne její největší strach.

Protože porod, a tím myslím zdravý porod, je nejdůležitější událost v životě. Proto je podle mě úplný základ, aby si každá maminka mohla vybrat, jestli chce rodit v porodnici, nebo v *Centru porodní asistence*, nebo jednou třeba v porodním domě. Jak chce ona. S lékařem, nebo třeba v intimním prostředí jen s porodní asistentkou, kterou si sama vybrala, která jí sedne jako odborník i jako člověk, a se kterou chce sdílet nejen okamžik zrození nového života, ale i část těhotenství. Možnost vybrat si mezi mužem lékařem a ženou, porodní asistentkou, je pro spoustu maminek zásadní. Role porodní asistentky, která zná ženu po celé těhotenství, kterým ji provází, je cím dál důležitější, a proto si třeba U Apolináře porodní asistentky sami vychovávají.

Dneska už se počítá s tím, že chce být u porodu táta. Je to naprostá samozřejmost, ale já bych byl rád, kdyby

úplně každá rodina měla možnost hned po porodu být spolu na pokoji. Aby od první minuty, co dostane maminka dítě do náruče, u toho mohl být i tatínek a pomáhat jí. Jasně, bude to stát miliardy korun, ale fakt si myslím, že bychom měli po celé zemi vybudovat porodní pokoje, kde celá rodina stráví ty první momenty s miminkem dohromady a společně i odejdou domů.

Prostě, aby neexistovalo nic než to, čemu teď říkáme nadstandard. A nic horšího. To je další věc, na kterou se chci v budoucnu zaměřit. Aby si rodiče mohli vzít dítě domů, hned jak se ukáže, že je v pořádku a nic mu nechybí. Aby nemuseli čekat v porodnicích i několik dní, ale přesunuli se do pohodlí svého bytu a porodní asistentka jim případně mohla chodit pomáhat tam. Asi všichni chápeme, že ty první chvíle s mámou a tátou jsou pro dítě strašně důležité.

RODIČOVSKÁ

Je super, že máme tak dlouhou rodičovskou. Podívejte se třeba na Francouzky, jak odkládají svá dvouměsíční miminka do jeslí a utíkají zpátky do práce. U nás můžete být doma s dítětem až čtyři roky. Je to světová rarita.

Kdo ale říká, že doma s dítětem musí být maminka? Umýt zadek a vyměnit plínku? Udělat vodu na mlíko, aby nebyla ani studená, ani horká? Namixovat kašič-

DĚTI

ku? Tohle nejsou žádná ženská tajemství. To je praxe a ovládá ji ten, kdo v ní opakováním získal zkušenosť. A může to být klidně tátka. Pokud se rodiče dohodnou, proč by nemohla maminka do práce a tatínek na plný úvazek k dítěti? Naše ženy jsou skvělé, pracovité a vzdělané. Vysokoškolaček máme dokonce víc než vysokoškoláků. A určitě víte, že jsme skokově zvýšili rodičovský příspěvek o 80 000 na 300 000 korun.

Myslím si, že spousta žen oddaluje mateřství nebo má míň dětí proto, že se bojí o kariéru. Nechtějí, aby jim v práci ujel vlak, i když jim zaměstnavatel musí tři roky držet pracovní místo.

Vzpomeňte si na ty Francouzky. Nemyslím, že je v pořádku odkládat malé miminko hned do jeslí. Měli bychom se místo toho zaměřit na hlídání a péči v rámci rodiny. Už jsme zapomněli, jaké to bylo kdysi, když spolu žily všechny generace, ale určitě mi dáte za pravdu, že široká rodina je strašně fajn. Děti milují svoje babičky, dědečky, tety, strejdy. No, a právě hlídání dětí prarodiči je podle mě ta cesta, která by našim mladým rodičům mohla výrazně pomoci. Když ho systémově podpoříme.

VIZIONÁŘI

A aby vás bylo co nejvíce, abychom pro vás vybudovali všechno, co potřebujete, vybral jsem

si dva nejlepší experty, které znám, a kteří mi radí.

Dva vizionáře. Muže a ženu.

Z odlišných táborů, z odlišných světů. Oba mám rád, obou si vážím.

A chtěl bych, aby tahle doba, co nás po volbách čeká, byla právě o tom, aby špičkoví lidi z rozdílných světů spolupracovali.

První je pan profesor **Antonín Pařízek**, který v pražském Apolináři přivedl na svět tisíce dětí. Vizionář českého porodnictví. Legenda. Vysokoškolský pedagog, popularizátor vědy, jeho knihy o těhotenství, porodu a dítěti patří mezi nejprodávanější tituly svého druhu v naší zemi. Přivedl na svět děti spoustě slavných Čechů.

Apolinář. Krásná cihlová budova, kterou postavil vizionář a architekt Josef Hlávka. Nejenže je to světový umělecký skvost, ale i jedna z nejdéle fungujících porodnic na světě. Umí si poradit i s těmi nejkomplikovanějšími případy a jsou experti na předčasné porody třeba na takzvanou šedou zónu, tedy porod mezi 22. až 24. týdnem, který v mnoha jiných porodnicích považují za potrat, protože dítě váží třeba jen půl kilogramu. Jejich výsledky jsou fakt impozantní. I po mnoha letech jim chodí děkovné dopisy od maminek a tatínek, kteří posílají fotky šťastných a zdravě se vyvíjejících dětí.

DĚTI

Takže Apolinář je to pravé místo, kde postavíme nejmodernější centrum pro novorozence a jejich rodiče. Vypadá naprosto skvěle. Navrhla ho naše slavná architektka Eva Jiřičná. Díky němu budou mít maminky a miminka, lékaři i sestry dostatečný komfort. Ted' se totiž tísní v historické budově. V pavilonu budou desítky rodinných pokojů, ve kterých budou moct bydlet rodiče se svým miminkem, a pokud se dítě narodí předčasně, budou s ním, dokud nedoroste do potřebné váhy. Přítomnost rodičů je strašně důležitá pro všechny děti, a u těch předčasně narozených má přímý vliv na to, jak rychle se zotaví a naberou sílu.

Tady jsou jeho slova.

Prof. MUDr. Antonín Pařízek, CSc.

Víte, medicína říká ženě po 35. roku života „žena v pokročilém věku“. Všem se omlouvám, to jsme prostě my porodníci. „Pokročilým věkem“ se myslí těhotenství po 35. roku života ženy. Jedná se o problém, který postihuje všechny hospodářsky rozvinuté země na světě. Dnešní medicína umí zvládnout veškeré nástrahy, které pokročilý věk těhotné s sebou přináší, ale problémem je, že pokud žena v pokročilém věku má své první dítě, tak obvykle zůstane pouze u jednoho potomka. Porodnost čili natalita, je přitom u nás velmi nízká, současný průměr je 1,7 dítěte. Aby se zachovala rovnováha obyvatelstva v ČR, mělo by se rodit 2,1 dítěte na jednu ženu. Ženy dnes čekají, až budou ekonomicky stabilizované a pak teprve zvažují mateřství. Jenže, jak jsem říkal.

Tyto ženy mají obvykle jen jedno dítě.

A my potřebujeme tři.

Tři.

Aha.

Takže si pojďme položit poslední otázku. Jak přesvědčit mladé lidi, kteří třeba studují a při studiu pracují a chtejí cestovat a chtejí ten slavný „work-life balance“, že mají mít rodinu. Skoro nemožné, co?

Víte, já je docela chápu. Jejich rodiče se častokrát dřeli, aby děti vyrostly v blahobytu a ony si zvykly a třeba se naopak nechtějí totálně utavit tak, jako tátá s mámou, kteří chodili pozdě v noci z práce domů a dělali i víkendy. Ale čím víc rodin bude mít první dítě až třeba ve třiceti, tím dál budeme od toho, abychom dosáhli toho čísla 2,1. Jak je přesvědčíme?

Třeba je přesvědčí právě teď **Natálie Sedlická**.

Asi nejvzdělanější porodní asistentka v naší zemi a průkopnice porodních center a porodních domů. Porodní asistence se ve světě studuje na vysoké škole stejně jako medicína. A Natálie vystudovala jak univerzitu v Amsterdamu, tak Caledonian University v Glasgow a má praxi ze soukromých porodnických center v Nizozemí.

Při své práci považuje za nejdůležitější kromě opravdového naslouchání, které se slovy vyjádřit nedá, i respekt, důvěru, partnerství, lásku a vývoj. Miluje tanec, hudbu, spontánnost, radost a život.

DĚTI

Napsala svoji vizi České republiky, která na mě silně zapůsobila. Zapůsobí i na vás, uvidíte.

Mgr. Natálie Sedlická, MSc.

Moje vize? Chci, aby byla Česká republika jednou pokryta hustou sítí porodních domů a center, různých možností, každé v něčem specifické a unikátní, tak aby byly pokryty potřeby všech rodících žen a ve všech regionech země. Vidím třeba 50 nových porodních domů a center, některá porodní centra přidružená k nemocnici, některá samostatná, některé porodní domy v blízkosti porodnic, některé zcela samostatné, s externí návazností péče v případě nutnosti. Různorodost možností poskytuje ženám skutečnou volbu vybrat si to, co skutečně chtejí, potřebují, a bude to tudíž pro uspokojivý průběh jejich porodu důležité.

Vnímání porodu se změní, porod budeme brát jako zdravý akt, kde je zrození respektováno a ochraňováno jako vzácný dar, který se přirozeně uctívá. Takto se cítí žena i její dítě a péče je postavena kolem nich.

Když zavřu oči, vidím ženu v plné síle, která s radostí a naplněním drží dítě v náručí. Dítě je spokojené a usmívá se, neboť je v bezpečí mateřské náruče, a muž je oba objímá.

S tím souvisí i celospolečenské uznání profese porodní asistence. Porodní asistentky jsou kompetentní a starají se o ženu kontinuálně v průběhu celého těhotenství, porodu i porodního období, je-li žena zdravá. Porodní asistence se stává uznávaným preventivním oborem.

Čím lépe a laskavěji a něžněji je o ženu během těhotenství, porodu a porodního období postaráno, tím je fyzicky i duševně zdravější, což ovlivňuje celý další vývoj nejen její, jejího dítěte, ale celé rodiny, a dále i společnosti.

DĚTI

A moje přání na závěr? Svět bude šťastnější, protože místo zranění a nenávisti budeme obklopeni respektem, něhou a laskavostí. A ohleduplností, která se šíří dál a dál.

Tak, to byla Natálie Sedlická.

Jen chci ještě dodat, že porodní centrum chceme rozširovat i na Bulovce, kde se skvěle osvědčily dva porodní apartmány, které tam už mají. Na stole je už i projekt rekonstrukce celé nemocnice a stavby nového pavilonu za 4,5 miliardy. To je určitě skvělá zpráva pro všechny Pražany, pro které je tahle nemocnice klíčová. Stejně jako byla klíčová v boji s koronavirem.

A omlouvám se, teď zase promluví chlap. Starý praktik. Pragmatik.

Kde tu spoustu nových rodin s tolika dětmi ubytujeme?

BYTY

Určitě víte, že to byla právě naše vláda, která zavedla státní půjčku na bydlení pro mladé. Výhodnější než hypotéku. A ne, nekončíme. Chci to ještě vylepšit. Za dvě děti byste úrok měli ještě nižší a při třetím potomkovi by se smazal úplně. Bezúročná půjčka! Co říkáte?

Jasně, nejde jen o to, jaký úrok má ta půjčka, ale taky o to, kolik ten váš dům nebo byt celkem sto-

DĚTI

jí. Ceny jsou někdy příšerné. Ve velkých městech si můžou koupit byt dost velký pro tři děti jen opravdu bohatí lidé. I proto jsme zavedli program Výstavba. Díky němu obce na svém území rekonstruují staré baráky i staví nové. Je tu nová nabídka pro sociálně slabé, seniory, mladé rodiny. My ale chceme víc, nabízet levné byty speciálně rodinám se dvěma a více dětmi. Postavené přímo pro ně.

Lidi se bojí mít víc dětí, protože nechtějí, aby jim klesl životní standard. Zní to možná hnusně, ale je to fakt. Co jim takhle vykompenzovat náklady na děti příspěvkem na auto, kam se vejdu tři sedačky, a třeba i na rodinnou dovolenou, u které se předtím báli, že si ji nebudou moci s více dětmi dovolit? Znovu, mluvím tady o dvou a více dětech.

To chce už nějaké revoluční řešení.

Něco bych tu měl.

MICROHOUSING

Kolega, co je fanatický fanatik do Applu, mi právě na svém počítači Apple ukazuje skvělý seriál *Domy snů*. Seriál od Applu, samozřejmě. O nejnápaditějších domech z celého světa. Nejsou to jenom domy, co by stály desítky milionů. Vůbec. Apple se rozhodl udělat dokument o domech, které mají nějakou silnou myšlenku a ukazují, že bydlet se dá fakt úplně nově,

nečekaně, překvapivě a udržitelně. A přesto to pořád bude domov. Ani jsem nevěděl, že tahle firma, která vyrábí mobily, dělá i filmy a seriály. Tenhle je úžasný, a pokud máte možnost, podívejte se na něj. Malý fígl. Předplatné té jejich služby *Apple TV+* je na první týden zdarma, pak musíte platit, ale zaručuju vám, že tenhle seriál nakoukáte za jeden večer.

Zaujal mě díl z Hongkongu. Mladý architekt tam bydlí v super bytě, který má jenom 32 metrů čtverečních. Říkají tam tomu *microhousing*. Navrhl ten svůj byt tak, že je modulární a jde ho celý přeskládat a konfigurovat, aby plnil funkce všech běžných druhů místností, co máte doma. Docílil toho pomocí posunovatelných bloků, které jsou zavěšené na kolejnicích ve stropě. A na nich je všechno, ložnice, kuchyně, jídelna, pracovna nebo šatník. Všechno v jednom. Komplexní návrh, jednoduché ovládání. Jako materiály si vybral kov a sklo, podlaha je broušená, a tak všechno skvěle odráží světlo, díky čemuž prostor nepůsobí stísněně.

Tenhle svůj koncept pak využil s místním hongkongským developerem v projektu výškové budovy Rednaxela. Postavili typicky úzký hongkongský mrakodrap, říkají jim tam *pencil tower*, má 19 pater a na každé patro připadá jedna bytová jednotka o rozloze 24 metrů čtverečních. Na každém patře jen jeden byt. Do budoucna se v Hongkongu počítá s jednotkami okolo 18 metrů čtverečních, které budou díky podobnému konceptu stačit.

Koukám ještě na další díl. Je tam super nápad firmy Icon z texaského Austinu, zabývající se betonovým 3D tiskem. Vyvinuli obří 3D tiskárnu Vulcan II. Možná jste už nějaké stolní 3D tiskárny viděli. Třeba tu od českého vynálezce Josefa Průši, o kterém ještě budeme mluvit. Tak tahle je největší, co jsem viděl. Je velká jako malý domek. A dokáže za 24 hodin postavit dům. K tomu vyvinuli vlastní mix betonu a malty. Jednotlivé vrstvy materiálu totiž musí být schopné protéct hadicemi tiskárny, ale zároveň včas uschnout a nést další vrstvy.

V Mexiku takhle postavili jako první na světě komunitní bydlení pro 50 rodin bez domova. Firma Icon už dostala i financování od NASA, aby se zabývala možnostmi stavby budov 3D tiskem ve vesmíru. Do budoucna by mohl být právě 3D tisk domků nejlevnější a nejrychlejší cestou, jak zajistit domov těm sociálně nejslabším. To mi přijde jako skvělý nápad.

FUNGL NOVÉ BYTY

A když jsem o tom všem znovu přemýšlel, napadlo mě, co kdybychom vyráběli hotové byty? Normálně ve fabrice. Žádná předražená stavba, která trvá nekonečně dlouho.

Představte si, že obec nutně potřebuje nové byty. Co nejrychleji a co nejlevněji, samozřejmě. Jediné, co

musí udělat, je vylít betonovou desku na pozemku. A stát pak už všechno zařídí.

Stát bude mít totiž fabriku na byty. Bude vyrábět rovnou hotové moduly. Kuchyně, obývák, koupelna, ložnice. V kuchyni rovnou z výroby je krásná světlá dřevěná linka, kuchyňský ostrůvek, kvalitní trouba, plynová nebo indukční varná deska, super digestoř a osvětlení takové, že bude celá kuchyň jen zářit. Bude mít totiž nejen centrální osvětlení, ale nasvícená bude i pracovní deska a prostor nad jídelním stolem. I ten už v kuchyni bude. Jídelní stůl pro šest lidí.

V obýváku pohodlná sedačka s taburetem a na kvalitní dřevěné podlaze nebo stylovém koberci nízký konferenční stolek. Televize samozřejmě zavěšená na stěně. Všechno už z fabriky! V prosvětlené koupelně dvě umyvadla pod obřím obdélníkovým zrcadlem a samozřejmě luxusní velká vana. Součástí modulového bytu je i lodžie s podlahou z tmavého dřeva. A na tu se klidně vejdu dvě lehátka a spousta květináčů. Jo a samozřejmě klimatizace. Já myslím, že dost slušný.

Ve fabrice používají ty nejmodernější materiály a jednotky navrhují skvělí architekti a designéři. Žádné holobyty, ale krásné, útulné a bezpečné bydlení odpovídající 21. století. Jo, a topení je ve stěnách. Ty mají taky perfektní izolaci.

Takže betonová deska nám usychá a přijíždí kamiony s těmi všemi moduly. Ty jeřáb jeden po druhém

vykládá na plac a jako lego skládá dohromady celou bytovku. Jeden modul po druhém.

Stavěli jste někdy nebo rekonstruovali? I když ne, určitě si dokážete představit, jak strašně moc starostí to je. Na rodinném domku strávíte měsíce i roky práce, věnujete tomu veškerý volný čas, peníze a nervy. Řešíte jednotlivé řemeslníky, pokud vám vůbec přijdou, všechno je dražší, než jste si naplánovali. S železnou pravidelností se objevují všelijaké chyby.

Takže ještě jednou, tyhle byty se nestaví. Prostě vám je dodáme. Na klíč. Hlavně pro ty, kdo potřebují levné bydlení.

Není to žádná moje šílená fantazie, podobné byty se už teď vyrábí v mnoha zemích. Cena? Asi 16 000 korun za metr čtvereční. Kdo se aspoň trošku orientujete, tak víte, že průměrná cena u nás je úplně jinde. A v Praze klidně přes 100 000 korun.

I proto je podle mě právě tohle jedna z cest. Prefabrikované byty. Krásné, vzdušné, moderní. Obec jedná bytovku, vyrobí a poskládá ji stát. Vše velice svižné. A celá rodina může klidně přijít v papučích a hned si zapnout telku na pohodlném gauči.

A k tomu hypotéka 95 % nebo třeba 100 %? Ať můžou bydlet i mladí lidi, pro které je teď bydlení absolutně nedostupné a banka po nich chce 20 % ceny bytu, na které nemohli nikdy našetřit. A vyděláme všichni.

DĚTI

A vy, co chcete stavět nebo rekonstruovat? Pro vás jsme odmakali a schválili nejdůležitější zákon naší éry.

STAVEBÁK

Stavební zákon.

Jasně, chcete stavět. Vlastní bydlení. Podle vašeho přání. Nebo rekonstruovat.

Nový stavebák se týká milionů lidí. Vás všech, kdo chcete něco stavět nebo rekonstruovat.

Jeho základní princip?

Jeden úřad.

Jedno razítko.

Jedno rozhodnutí.

POVOLENÍ NA DŮM DO TŘICETI DNŮ.

A STAVBA DO ROKA!

Chcete stavět? Když budete mít jako žadatel o stavební povolení všechno v pořádku, můžete mít povolení na dům ve zrychleném řízení v ruce už za 30 dní. A to je podle mě revoluce, která nám všem strašně ulehčí život. Ani si to neumíme představit. A kdo z vás něco stavěl, tak mi dá za pravdu, že moc

DĚTI

šílenějších věcí člověk za život nezažije. Ta bezmoc. Čekání. Tisíce papírů, prokazování, dokládání, úřady. Donekonečna.

Tak jsme napsali a prosadili nový stavebák.

Jasně, nebylo to jen tak. A chci za to strašně moc poďkovat hlavně Kláře Dostálové, která to odmaka-
la. Než Klára přišla, byla to s povolováním staveb
v naší zemi naprostá katastrofa. A nejen co se týče
bytů. Pro představu, v jak šílené situaci jsme byli:

Nestavěly se silnice, dálnice ani vysokorychlostní
tratě. 13 let u nás trvalo postavit dálnici.

V Polsku, kde mají rychlejší stavební zákon, posta-
vili těch dálnic 2000 kilometrů za 10 let.

My?

150 kilometrů.

Naše stavební legislativa byla na úrovni rozvojo-
vých afrických států. Nedělám si srandu. V žebříč-
ku obtížnosti získání stavebního povolení Světové
banky byla ČR před 10 lety na 76. místě. Dnes jsme
na ostudném 157. místě ze 190 zemí. A nemohli jsme
se divit zahraničním investorům, že raději investují
své peníze jinde.

Stavební zákon byl děsivě přeregulovaný. Přitom
se týká milionů lidí, kteří chtějí stavět nebo rekon-
struovat. Všechno zablokované totální byrokracií.
Česká republika se dusila, nutně jsme potřebovali
rychlý, dynamický stavební zákon 21. století, aby-

chom silnice a dálnice stavěli mnohem rychleji. Bez změny zákona bychom chybějící části nikdy nedostavěli.

Nemluvě o těch bytech. Jenže žádná z předchozích vlád neměla tu odvahu udělat potřebný a radikální krok. Když žádáte o stavební povolení, dotčených subjektů jsou stovky a někde se vám povede se dohodnout, jinde musíte na sílu. Jinak nebude nic. Nikdy.

Stávající stavební zákon byl od roku 2006 novelizovaný přesně 26krát. Stavební řízení bylo přitom pořád složitější. I v době před pandemií, kdy ekonomika neskutečně šlapala, se u nás stavělo málo.

Nový stavební zákon je totální průlom. Radikálně omezí tu šílenou byrokraci, která povolování staveb provází. To kvůli ní se nestavěly byty. Kvůli ní rostly ceny a lidi si mohli o vlastním bydlení nechat jen zdát.

Vždyť jeden metr čtvereční novostavby v Praze se už vyšplhal na víc než 100 000 korun, jak jsem říkal. Průměrný byt tam dneska stojí 7,5 milionu korun, a to je opravdu absurdní. A nezdražují jen nové byty, ale i ty second-handové, a dokonce i nájemní. Katastrofa.

Nechceme už dál čekat na povolení dálnice 13 let. Nechceme čekat 5 let na povolení obyčejného bytového domu nebo školní koleje.

Ale hlavně na ty byty.

DĚTI

Tohle všechno pomůže vyřešit nový stavební zákon, který jsme prosadili. Zákon, díky kterému bude každý stavebník vědět, jestli do roka může stavbu zahájit.

Zákon, díky kterému se každý bude moct vyjádřit k plánované stavbě, ale jen jednou, v jednom jediném řízení. A složité stavby jako letiště, dálnice, vysokorychlostní sítě, energetické sítě, musí řešit specializovaní odborníci. A ti budou soustředěni v rámci Státní stavební správy na specializovaném úřadě. Není přece možné, aby úředník, který dosud posuzoval pouze rodinné domky, řešil takto velké investiční akce. A i u líniových staveb musíme mít jistotu, že to stavební povolení získají do roka. Jak jsme slíbili.

STAVEBNÍK V ČESKU

Doted' to měl stavebník v Česku extrémně těžké. Musel si úplně sám zajistit razítka víc než 40 dotčených orgánů. Jejich závazná stanoviska si mnohdy protiřečila. Pak je stavební úřady nemohly vypořádat.

Doted' povolovalo stavby:

714 obecných stavebních úřadů

606 speciálních stavebních úřadů

4 vojenské stavební úřady

9 báňských

a další 4 speciální čili ministerstva.

Stavebník se musel řídit 85 zákony.

Že v 21. století neexistovala možnost podat žádost elektronicky? Dokumentace už je tolik, že se u větších staveb vozí na úřady dodávkou.

Některé úřady zcela běžně nedodržovaly termíny pro vydání stanovisek a vyjádření. Na některá razítka čeká stavebník klidně i rok. Kdyby tohle udělal občan státu, dostane flaстр. U úřadu se ale nic neděje. Dotedl na stavebních úřadech neexistovala zastupitelnost. Když úředník onemocněl nebo měl dovolenou, pověsil ceduli na dveře, stavební úřad zavřel a nazdar.

Z krize po koronaviru se musíme proinvestovat. Povede se to, ale bez funkčního stavebáku by se to nestalo nikdy. Přece nechceme přijít o skoro bilion korun dotací z EU.

A tak jsme stavebák psali, konzultovali, upravovali, znova psali, desítky verzí. Makalo na tom ministerstvo pro místní rozvoj ve spolupráci s desítkami odborníků z mnoha oborů z praxe včetně odborníků na životní prostředí, kulturní památky a spoustou dalších.

Nikdo se nemusí bát, že teď skončí ochrana památek nebo zajištění požárních norem u staveb. Ti, kteří chrání veřejné zájmy, budou dál tyto zájmy hájit podle svých zákonů. My prostě akorát zrychlíme povolování, zjednodušíme přebujelou administrativu, která ho provází, a zajistíme vymahatelnost lhůt. Jednoduché povolení stavby, časově

DĚTI

jasně vymezené, transparentní, férové, a hlavně předvídatelné.

Co to znamená pro občana?

Sakra hodně.

JEDEN úřad.

JEDNO razítko.

JEDNO rozhodnutí.

Hlavně rychlé a předvídatelné povolování staveb, takže každý si bude moci naplánovat život v novém domě. Financování, výstavbu, stěhování, založení rodiny. Pokud bude mít všechno v pořádku a nenastanou komplikace, může mít stavební povolení na domek ve zrychleném řízení v ruce už za 30 dní. Pro občany i pro velké investory typu Ředitelství silnic a dálnic pak bude platit, že do roka musí vědět, zda můžou stavět, či nikoli.

Žádost o stavební povolení a veškerá komunikace s úřady elektronicky. Z gauče, jak jsme slíbili v roce 2017 v knížce *O čem sním*. Elektronický spis zajistí transparentnost rozhodování a elektronickou stopu, kdy bude každý zásah do dokumentace dohledatelný. Občan bude moct sledovat, jak probíhá stavební řízení pro jeho domek on-line.

Už žádné maratony po desítkách úřadů. Nikdo už nemusí prosit o razítka ještě před tím, než vůbec může vyrazit na stavební úřad. Většina dotčených orgánů, třeba hygiena, životní prostředí, dopraváci, bude integrována do stavebního úřadu. Úředník

stavebního úřadu pak sám vyřeší případné rozpory. Všechny informace získá občan na jednom místě.

Stát bude vůči občanovi konečně dodržovat lhůty. Vždycky. Nový stavební zákon zavádí lhůty tam, kde dnes chybí, a obsahuje mechanismy pro jejich dodržování. A tam, kde nebudou dotčené orgány integrovány, a to bude naprosté minimum, zajistí dodržování lhůt fikce souhlasu. Pokud dotčené orgány lhůty nedodrží, bude se mít za to, že souhlasí a nemají žádné připomínky. Když se nevyjádří, jako by se stalo. Totální revoluce, která donutí stát reagovat.

Už žádný šílený ping-pong mezi úřady, jaký jsme tu měli 26 let. Zákon zavádí apelační princip, který znamená, že odvolací orgán bude muset ve věci rozhodnout. Prostě bude muset. Tečka.

Už jen jedno řízení. Stavebník už nebude potřebovat územní rozhodnutí a stavební povolení, zůstane už jen samotné stavební povolení.

A taky jedna důležitá věc. Občan se nebude muset bát pohádat se starostou. Zákon přichází s novým modelem čistě státní stavební správy, která konečně zajistí nezávislost úředníků na politickém vedení obcí. Budou tedy moct rozhodovat nezávisle a bez strachu o svou kariéru nebo odměny.

Tak. Ubytované rodiny s dětmi bychom měli.

A teď do školy!

ŠKOLA

Moje starší dcera Adika studovala v Americe. Přivezla si odtud historku, kterou vám teď chci vyprávět. Takže, jednoho dne přišel jejich učitel do třídy a oznámil, že si upečou čokoládové sušenky. Žáci na něj koukali s otevřenou pusou, ale šli do toho. Nejdřív si měli spočítat, kolik je budou stát suroviny na pečení, kolik jejich práce a další věci okolo tohoto nového byznysu. Pak šli a poprosili rodiče a známé, aby do jejich projektu investovali. Pokud uspějí, dostanou investované peníze zpátky a k tomu 10 procent navrch. Když byly sušenky upečené a zabalené, dali na ně cenovky a vyrazili prodávat. Kamarádům, učitelům, sousedům. Z vydělaných peněz vyplatili investory a zisk si rozdělili. Lekce k nezaplacení.

To je teda úplně jiný kafe než škola, kam jsem chodil já. Přiznám se, že si vlastně ani nepamatuju první den ve škole. Ale co si pamatuju moc dobře,

ŠKOLA

jsou foglarovky. Měli jsme s klukama ze základky tajnou partu, kde jsme si hráli na hochy od Bobří řeky. Foglarovky jsem četl pod lavicí. Stejně jako spoustu dalších knížek. Karla Maye, Julese Verna nebo Řecké báje a pověsti, asi jako každý kluk. Ještě si pamatuju tělák. A jak jsme kouřili na záchodech a chodili za školu. Taky jsme se mlátili učebnicemi po hlavě, rvali jsme se a blbnuli. Co se dělo před tabulí, jsem moc nesledoval. Měl jsem rád dějepis, zeměpis, to jo, taky chemii, když se dělaly pokusy, ale na víc si z výuky nevzpomínám. Byla to nuda.

Na co si pamatujete ze školy vy? Jasné, spousta historek z chodeb, s klukama, s holkama, spousta poznámk. Dobře, a učivo? Malou násobilku, vyjmenovaná slova, koncovky skupenství. -ný, -natý, -ity, -ičitý... A nějaké zážitky přímo z hodin?

Nic moc.

Trochu se bojím, že jsou na tom dnešní děti dost podobně. Aspoň většina z nich. Před covidem pořád ještě seděly v lavicích seřazených před tabulí. Říká se tomu „frontální výuka“. Řady lavic se táhnou jedna za druhou až někam do dálky ke zdi, kde se pospává a případně se flusají papírové kuličky přes rozšroubovanou propisku nebo verzatilku, takzvanou „flusačku“. Sorry ☺

Ten hle systém nikdy moc dobře nefungoval. Systém, kdy se všechny děti učí totéž, hustí do sebe obrovské množství informací a faktů, a kdo toho do

ŠKOLA

sebe nasouká nejvíč, je třídní premiant a dostane nejlepší známky.

A co dál?

Dál nic.

Tak si říkám, co kdybychom přestali chtít, aby byly z dětí chodící encyklopedie.

Co kdybychom se víc zaměřili na to, co chtějí děti samy.

Co je baví. Co je zajímá. Co jim přesně sedí.

Vím, že nejsem první, kdo si tyhle důležité otázky položil. Vím, že je u nás spousta moderních učitelů, ředitelů a lidí, kteří provozují skvělé školy.

JÁ A ŠKOLA

Já jsem do takové skvělé školy nechodil. Nebyly. A moc mě to nebavilo. Hudebku jsem neměl rád, protože jsem falešně zpíval a občas jsem kvůli tomu dostal od učitele i facku. Kdyby bylo po mé, hodinu přírodovědy bych trávil na louce nebo v lese a dějepis bych si nechal vyprávět zabalený do deky u kamen.

Vždycky jsem říkal, že hlavní je učit se jazyky, no a zbytek vás naučí život. Ale možná jsem už starej a neumím si představit, jaké by to mohlo být, kdyby se ve školách vyučovaly desítky různých předmětů

ŠKOLA

a žáci a studenti by si vybírali, co chtějí studovat. Nebo by si je vyzkoušeli všechny, mohli by je klidně různě měnit a kombinovat.

Vloni nám covid, i když dost brutálně, předvedl, že existuje i jiné vyučování. Přes video. Jasné, je to náročné, pokud je to ta jediná možnost. Ze začátku se nám to moc nelíbilo, bylo to úplně něco jiného, než na co jsme byli zvyklí, ale nakonec nám to otevřelo nové, skoro nekonečné obzory. Aspoň mně to tak přijde. Už není potřeba být fyzicky ve škole každý den, trávit spoustu času dojízděním a být neustále na jednom místě jen proto, že zítra je zase škola.

A pak už taky není žádný důvod, proč by měly být hodiny nebo přednášky těch nejlepších učitelů jen pro vyvolené žáky a studenty. Proč se mají omezovat na těch pář, kteří jsou fyzicky přítomní v té konkrétní učebně? Vždyť můžou být on-line. Pro všechny.

ALTERNATIVNÍ METODY

Alternativních metod je víc. Domácí vyučování. Komunitní školy, nebo dokonce worldschooling. Odhlásit děti ze školy a procestovat s nimi svět? Trošku šílené, co? Jasné, je to totální alternativa. Většina z nás se na tyhle metody dívá trochu skrz

ŠKOLA

prsty a moc jim nedůvěruje. Jenže já myslím, že teď je čas, abychom začali všichni spolupracovat. Každá z těch metod přináší spoustu výhod, každá má své místo. A každé dítě by si mělo vybrat, co mu nejvíce sedí. A vůbec! Všechno by se mělo odvíjet od zájmů, talentů, schopností, možností, a taky přání každého dítěte.

Ne rodičů.

Ne učitelů.

Ne politiků.

Dítěte.

ŠKOLA PODLE DÍTĚTE

Tak jo. Když si to zkusím představit očima dítěte, jaká by byla ta škola budoucnosti? Asi hodně podle něj. Ano, podle každého jednoho konkrétního dítěte. Jedinečného.

Chci něco, co mě upoutá, co mě bude bavit. Něco, co je přesně pro mě. Taky trochu být dospělý a zkoušet si něco z jejich světa. Chci něco, v čem budu moct být dobrý, aby to viděli i ostatní. Chci rozvíjet svůj talent. Chci spoustu věcí a chci si z nich vybírat.

Přemýslím, že by každé dítě mělo mít svůj vlastní individuální vzdělávací plán. Plán, kde je v rovnováze skupinová aktivita, kde se učí od druhých

ŠKOLA

a být s druhými, a hlavně kde rozvíjí svoje sociální schopnosti a vztahy, protože ty jsou v životě nejdůležitější. A samozřejmě by mělo mít taky program individuální, kde se pravidelně zkoumají jeho vlohy, talent, zájem a všechno se podporuje a pravidelně reviduje. Jsou tam věci, které ho baví, ale přesně udělané tak, aby rozvíjely jeho dovednosti. Na míru.

Každý třeba půl rok se jeho plán upravuje. Jak plán vzdělávání, tak pochopitelně i plán osobního rozvoje. Pokud dítě mění zájmy, přizpůsobí se i náplň. Všichni víme, že děti mění zájmy často, ale můžou se k nim vracet. Kdybychom uměli vyhodnotit, čemu by se dítě mělo věnovat dlouhodobě a uměli bychom to nenásilně zapracovávat tak, aby nevznikaly bloky, tak máme celý národ nejtalentovanějších lidí na světě.

Když zjistíme, že má dítě vlohy pro fotbal, tak navrhнемe přidat pár tréninků, i když dítě momentálně říká, že už ho fotbal nebaví. Víme, jak rychle se to u dětí mění. Třeba se chytne. A když se nechytne teď, zkusíme to příští pololetí. Všechno naprostě neinvazivně, organicky, přirozeně. Přesně pro něj.

A když už si představuju, jaké by to mohlo být, tak i v každém kurzu či projektu by dítě mělo ať už individuální, nebo skupinové vedení, vlastně seminář, kde konzultuje on-line s nejlepšími experty v zemi.

VEDENÍ OD TĚCH NEJLEPŠÍCH

Český národ má neuvěřitelný potenciál, když vezmeme jenom, kteří Češi se prosadili v zahraničí nebo tam řídí velké firmy. Spoustu jich sleduju. Robert Kyncl řídí YouTube. Josef Průša vyrábí nejrozšířenější 3D tiskárnu na světě. Vít Horký prodal Brand Embassy izraelské firmě NICE. Lubo Šmíd založil firmu STRV, která dodává mobilní aplikace Americe, a krizi využil k rekordnímu zisku. O těch všech bude řeč ještě dál, protože jich máme víc, než si možná myslíte.

Vědci a experti by mohli vyučovat a připojovat se, ať už na individuální konzultace, nebo na semináře. Prostě, každý, kdo by chtěl pomoci, se přihlásí do systému a může nabídnout svůj čas a zkušenosti tří-dě nebo třídám, co zrovna budou chtít.

Znáte *Masterclass.com*? Neuvěřitelný vzdělávací web, kde si můžete koupit lekce od těch nejlepších ze všech oborů – designu, módy, byznysu, sportu, i od spisovatelů, jako je Dan Brown. Skladatelé Hans Zimmer, Herbie Hancock. Timbaland, Alicia Keys. Architekt Frank Gehry. Kuchař Gordon Ramsay. Vizionář Malcolm Gladwell, režisér Martin Scorsese nebo tenistka Serena Williamsová.

A tenhle skvělý koncept chci udělat s našimi vědci, lékaři, experty, architekty, fyziky, byznysmeny a umělci pro naše děti do škol. Sdílení zkušeností pro všechny školy zdarma, na míru jak nejnovějším

ŠKOLA

poznatkům vědy, tak i tomu, co potřebuje právě těle trída. Uměli bychom to i koordinovat, o tom si řekneme víc za chvíliku.

Prostě, vzdělání na míru přesně podle osobnosti dítěte.

Takže konec jednotných osnov.

CO JE OPRAVDU DŮLEŽITÉ

No jo. Už byl fakt čas na změnu. Neustálé biflování už není potřeba. A nebude. Mnohem lepší bude vzdělávací systém, který bude studentům pomáhat rozvíjet dovednosti a schopnosti, které jsou v 21. století nezbytné a potřebné.

Komunikace, sebeprezentace, kreativita, práce v týmu, leadership, on-line týmová spolupráce, osobní zodpovědnost, cizí jazyky nebo finanční gramotnost. A nebát se. Nestydět se. Upřímnost. A taky slušnost. Vyjednávání. Nabídnout se. Znát svou cenu. Umět si říct o peníze. Vědět, na co mám, kolik si vydělám a zda má smysl ukládat peníze. Investovat. Umět se připravit na pohovor. I kvůli brigádě o prázdninách.

Musíme se už konečně rozloučit s myšlenkou, že ze studentů vytvoříme chodící encyklopedie a smířit se s tím, že každý student by měl mít nějaký základ,

ŠKOLA

ale to hlavní je v nadstavbě. A ta většinou ve světě začíná střední školou. Na ní by studenti měli dostat možnost buď zkoušet různé předměty a projekty, aby objevili směr, kterým se chtejí ubírat, anebo, pokud už ví, tak by měli dostat možnost se svému směru maximálně věnovat.

Ve Spojených státech si studenti na střední škole vybírají ze spousty předmětů, podle svého uvážení a zájmu, a do tříd nejsou rozdělení podle věku, ale podle schopností a znalostí v daném předmětu. Takže se nestane, že by ve třídě bylo třicet studentů, mezi kterými by byly obrovské vědomostní rozdíly v daném předmětu a navzájem se brzdili a učitel nevěděl, co s nimi. Klasická česká základka minulého století.

Český vzdělávací systém by měl vychovávat studenty k tomu, aby objevili ve světě a na trhu práce svoje místo a nabídnout jim různé cesty k tomu, jak naplnit svůj potenciál. Školy musí učit víc projektově a co nejvíce zapojovat studenty do výuky.

Některé školy dokonce jeden nebo dva dny v týdny nevyžadují po studentech klasickou docházku, ale podle jejich konkrétní situace jim umožňují samostudium. Například u látky, kde je možné se učit o samotě, v partě kamarádů nebo spolužáků. Případně jeden měsíc v roce vždy ve čtvrtek a pátek studenti pracují virtuálně na dálku na nějakém velkém projektu a nechodí klasicky do školy.

ŠKOLA

Na středních školách, ale i základních školách na druhém stupni musí být normální, že se některé předměty učí v angličtině a existuje i možnost pro studenty absolvovat některé předměty samostatně v rámci uzavřeného softwarového kurikula. To je standard především ve Spojených státech, kde může mimořádně nadaný student přes výukový software absolvovat dva nebo tři roky výuky nějakého konkrétního předmětu za jeden rok. Nic ho nebrzdí.

Tohle všechno bych rád viděl i u nás.

Výsledek? Ze školy budou vycházet lidí, kteří měli možnost si všechno vyzkoušet, zjistili, v čem jsou nejlepší a skutečně se v tom nejlepší stali, protože jim ta jejich škola vytvořila studijní podmínky na míru.

O tomhle sním a toho chci pro naše děti dosáhnout.

ONDŘEJ KANIA

Jeden z lidí, které fakt uznávám, je **Ondřej Kania**. Je mu 28 a má vizi, že vybuduje největší vzdělávací skupinu ve střední Evropě. Je z Brna, kde bydlel bez taty v panelákovém bytě ve společném pokoji s dědou. Ještě na střední škole si domluvil stipendium na střední škole v Americe. Pak začal podnikat a zajišťovat ostatním mladým lidem studijní pobyt ve světě.

ŠKOLA

Založil síť středních škol American Academy, má dvě americké školy v Česku a jednu na Slovensku. Teď založil další v Záhřebu. Jede. A stejně jako já chce, aby ve školách učili lidi z praxe.

ODBORNÍCI DO ŠKOL

Nejen ti, co vystudovali pedagogickou fakultu. V parlamentu jsme prosadili, aby mohli učit i ti, kteří nevystudovali pedagogickou fakultu, ale mají dětem rozhodně co nabídnout.

Lidi z praxe totiž získali zkušenosti, které vystudovaní učitelé prostě mít nemůžou. Celý život se potýkají s reálnými problémy, znova a znova musí vymyslet řešení. Ověřili si, co funguje, a co ne. Takže praxi i teorii mají najetou.

Učitelství není jen o předávání faktů a informací. Je o vedení, inspiraci, motivaci, psychologii, rozpoznání talentu a probuzení zájmu v dětech. Je to zatraceně těžká a komplexní profese a musíme to řešit teď a tady, investovat do moderních pedagogických programů pro naše učitele, ale i pro ty, kteří učit chtejí, ale nemají vystudovanou pedagogiku.

Víte, jak rozdíly v kvalitě učitelů řeší v Šanghaji? Ty nejlepší školy tam vytvoří partnerství s těmi, které naopak potřebují pomoci a předávají jim svou pra-

xi. Ředitelé, učitelé i žáci k sobě jezdí na stáže, učí se od sebe, okoukávají, jak co dělat líp.

Představte si, jak krásně by se tohle dalo uplatnit u nás. Máme obrovský potenciál ve vzdělávání, který ale nikdo pořádně nezná. Které školy jsou špičkové? O kterých se mluví spíš ve zlém? Mohli bychom udělat systém párových škol. Silní pomáhají slabším. V Šanghaji to doplnili o systém rotujících špičkových učitelů, a pomáhají tak znevýhodněným a vyloučeným lokalitám zajistit kvalitní pedagogy. Ti, kteří se rozhodli o své zkušenosti a kvality podělit s učiteli, hlavně z venkovských škol, získávají velké společenské uznání a prestiž. Já vím, že nejsme Čína, ale je prostě fakt, že třeba náš Karlovarský, Ústecký nebo Moravskoslezský kraj se s nedostatkem kvalifikovaných učitelů potýká a místní by určitě pomoc ocenili. Nemusí být masová, pár energických, zkušených učitelů může udělat obrovský rozdíl. My bychom je samozřejmě podporili i finančně. V Šanghaji třeba tito rotující učitelé můžou jít předčasně do důchodu.

Tak jo. Zase zpátky na zem. Zpět do Česka. Kde jsme právě teď?

ČESKÉ ŠKOLSTVÍ V ROCE 2021

Když se podíváme trochu z nadhledu, české školství je jednak protkané různými státem organizovanými

ŠKOLA

a kontrolovanými, centralizovanými testy. Státní přijímací zkoušky. Státní maturita.

Na druhé straně je celá školská soustava silně decentralizovaná. Neexistuje žádná manažerská, koordinacní, odborná struktura, která by v rámci nižších regionálních celků školy podporovala, školy jsou v podstatě řízené politiky tím, že jejich zřizovateli jsou města a obce.

Stát na jednu stranu do všeho kecá, na druhou stranu nic pořádně neřídí. Klasika.

Má to smysl?

Všechny školy musí studenty připravovat na tytéž zkoušky, ale je vlastně jenom na nich, jak fungují, zda studenty na ty zkoušky připraví, nebo nepřipraví. Zkrátka školy, které mají osvícené a kvalitní vedení, si vedou velice dobře, no a školy, které takové vedení nemají, si vedou špatně.

Kdo má dobrého ředitele a učitele, je v pohodě. Kdo ne, má smůlu. Během koronakrise, když byly školy zavřené a každá se musela vyrovnat s učením na dálku po svém, se tyhle obrovské rozdíly ukázaly ještě více.

Tyhle rozdíly, tedy existence škol vynikajících a škol průměrných, můžou být pochopitelné třeba ve Spojených státech, nebo v Evropě jako v celku, kde žijí stovky milionů obyvatel různých socioekonomických úrovní a kontextů, ale vůbec nedávají

smysl v Česku, v homogenní a bohaté desetimiliové zemi.

Ptáte se, co s tím?

Ondřej Kania má dobrý nápad. Říká mu *superředitelé*.

SUPERŘEDITELÉ

Chce to novou manažerskou strukturu. V našem vzdělávacím systému by měla, stejně jako třeba v anglosaských zemích nebo ve Finsku, vzniknout odborná struktura, která bude středním prvkem celého systému, tedy prvkem mezi jednotlivými školami a ministerstvem školství.

Ve Finsku je celá vzdělávací soustava rozdělená na regiony, do každého regionu spadá určité množství základních a středních škol a každý region má svého head of education, prostě superředitele. To jsou většinou velice úspěšní ředitelé tamní školy nebo škol a poté, co dlouho úspěšně řídili nějakou konkrétní školu, nebo školy, byli povýšení na ředitele celé vzdělávací soustavy daného regionu a často pod ně spadá třeba dvacet škol. Logicky. Když někdo zvládne skvěle jednu školu, může řídit víc.

Superředitelé jsou zodpovědní za jejich fungování, pomáhají jim, podporují je a mají kolem sebe tým

ŠKOLA

lidí, kteří jsou odborníci na využití technologií ve výuce nebo specialisté na děti s výukovými poruchami. Tihle experti pomáhají jednotlivým školám.

Tak jo, co dál?

MATURITY

I tady bychom se měli poučit u Finů. Podle mě fakt nedává smysl, aby úplně stejnou státní maturitu absolvoval student z nejkvalitnějšího gymnázia v zemi i maturitního oboru na odborném učilišti. Pokud budeme chtít zachovat státní maturitu, tak by minimálně, opět po finském vzoru, mohlo být na výběr několik předmětů a alespoň dvě obtížnosti ke každému, nebo k většině předmětů.

Díky absolvování vyšší obtížnosti by se mohli studenti dostat na vysokou školu bez přijímacích zkoušek, na které má stejně v dnešní době v podstatě monopol jedna, nebo několik soukromých firem. Studentům odborných škol a učilišť by zase neměla být dopředu znemožněná cesta na vysokou školu. Ve Finsku můžou absolventi odborných škol studovat na polytechnicky orientovaných univerzitách, ale neměli by rozhodně absolvovat stejnou zkoušku jako jejich vrstevníci z gymnázií. Mohlo by jim to být umožněno, pokud si budou věřit, ale nemělo by to být pravidlo, jako je u nás teď.

STÁTNÍ PŘIJÍMAČKY

Co jednotné státní přijímačky na osmiletá gymnázia a střední školy? K čemu jsou? Vždyť každá škola si snad umí sama určit, jaká kritéria by měli splňovat zájemci o studium. Klidně at mají možnost použít státní přijímací zkoušky, ale neměla by to být povinnost.

Pokud nejsme schopní dát plnou zodpovědnost školám, měli bychom vytvořit ve školství manažerskou strukturu, o které jsem vám před chvílkou psal. Superředitelé by se svými týmy dohlíželi na regionální školské soustavy po pár desítkách škol, a měli by být dostatečně kompetentní na to, aby řekli, jestli jsou individuálně stanovená kritéria té či oné školy v pořádku. Nemusí se ale používat jeden test pro všechny studenty a celou zemi.

Tak jo. Co rámcový vzdělávací program čili osnovy?

OSNOVY

Ty by se měly zásadně proškrtat. Hlavně na středních. Měli bychom uvolnit ruce školám v tom, aby si mohly víc určovat, kolik času budou věnovat konkrétním předmětům. Pokud střední škola přijde s tím, že je velký zájem firem v jejím okolí o IT a technologie, měla by mít možnost do toho jít, a to tak, že vyváží časovou dotaci mezi jednotlivými předměty.

ŠKOLA

Naši superředitelé a jejich týmy by v tomhle mohli skvěle fungovat. Právě oni by nejlíp rozuměli svému kraji a poměrům v něm a uměli by tak určit, jestli je zvolená orientace pro školu vhodná, jestli takových škol není v regionu moc, nebo jestli naopak nějaké nechybí.

Výsledek? Nejkvalitnější lidi v českém vzdělávacím systému by měli zodpovědnost za řízení větších regionálních školských soustav. Byli by samozřejmě partnery pro jednání s ministerstvem školství a vládou. Právě oni by uváděli do života různé změny, nebo nové trendy, třeba projektovou nebo tematickou výuku. Právě oni by zprostředkovávali komunikaci a opatření shora. Že právě tohle nefunguje, bylo vidět třeba vloni během covidové krize, kdy každá škola jela sama za sebe.

V rámci jednotlivých regionů by díky superředitelům bylo možné řešit lokální problémy, koordinovat sdílení osvědčených postupů neboli best practices mezi školami, kterým se daří, a mezi školami, které fungují hůř. Vznikem týmů odborníků kolem superředitelů by se taky zásadně zvýšila podpora jednotlivých škol.

Pokud vytvoříme tuhle regionální, odbornou, manažerskou strukturu, už nepotřebujeme jako stát centrálně a plošně kontrolovat a diktovat školám, jaké studenty mají přijímat. Naše školy budou mít dostatečnou odbornou podporu a budou tak schopné si samy nastavit přijímací kritéria.

ŠKOLA

Naše střední školy budou mít flexibilitu nejen co se týče předmětů a časové dotace na ně, ale taky co se týče vyučování obsahu v daném učivu. Pokud nějaká škola chce vyučovat hlavně moderní dějiny, neměla by být osnovami tlačená do nekonečného biflování neolitu a Přemyslovců. Vždyť třeba detailně probrat Velkou francouzskou revoluci dá dětem mnohem víc než neustále začínat pravěkem.

JEDNODUCHÁ SOUSTAVA

Jak by měla ideálně vypadat ta regionální vzdělávací soustava? Tak jo, zkusíme si to namodelovat.

Dejme tomu, že je rok 2030 a bavíme se o regionu, kde je 20 škol, z toho 10 základních, 3 víceletá gymnázia a 7 středních škol.

V tomhle regionu je superředitelem člověk, který tady, anebo klidně jinde, řídil deset let velice úspěšnou školu a následně se přihlásil do výběrového řízení, které vyhrál. V jeho týmu je expert na implementaci technologií ve školách, expert na studijní poruchy studentů, expert na nové výukové metody, psycholog, statistik, finanční ředitel a pár dalších finančních úředníků. Tento tým dohlíží na fungování celé regionální soustavy, zodpovídá za její financování i za shánění peněz na investice.

ŠKOLA

Pravidelně se skrze statisticky standardizované a odborně správně vytvořené dotazníky zjišťuje od učitelů, studentů i od rodičů jednotlivých škol spokojenosť na tamních školách a ze zpětné vazby, která z těchto šetření vzejde, se potom dělají změny. Zkrátka, naslouchá se dětem i dospělým.

Díky výsledkům dotazníků se regionální tým dozvídá, že na třetině škol vše funguje výborně, na třetině vše funguje průměrně až nadprůměrně a na třetině škol je situace špatná. Z dotazníků zjistí, jaké jsou na daných školách problémy a začne je s jejich vedením řešit. Superředitel nese zodpovědnost za fungování jednotlivých škol a celé regionální soustavy.

Tohle by fungovalo, věřte mi. Manažersky jsem toho odřídl docela dost.

A teď ještě jedna věc, na kterou nesmíme zapomenout.

Bezpečnost našich dětí. Aby byli naše děti i učitelé v bezpečí, musíme jim vytvořit bezpečné on-line prostředí, ve kterém se zároveň budou snadno a po hodlně pohybovat. Statisíce z nich vtrhlo do neznámého digitálního světa. Plno účtů, slabá hesla, sdílené počítače mezi sourozenci a rodiči, nechráněné video hovory. Tohle je podle odborníků bezpečnostní katastrofa.

A to je ta pravá chvíle, kdy bych vám rád představil dalšího mladého muže.

TOMÁŠ

Tomáš Hamberger, můj poradce pro oblast školství.

Jsem rád, že jsme se domluvili na spolupráci a obdivuju jeho projekt *Digitální pohotovost 4.0*. Během pandemie na sebe upozornil, když pomohl stovkám českých učitelů nastavit a vést kvalitní výuku na dálku, což ocenili i jejich žáci a rodiče. Tomáš pomáhal školám i v boji s kybernetickými útoky a šikanou. Jeho Digitální pohotovost je čím dál populárnější a dost mi připomíná ten šanghajský model rotujících učitelů, který už v mnoha zemích funguje a je klíč ke kvalitnímu vzdělávání.

Lidi, kteří mají takovouhle energii, fakt můžu. A Tomáše jsem vám sehnal. Bude za nás kandidovat v Královéhradeckém kraji a jen tak ho nepustím.

NÁPAD

Tak mě napadá, že by nebylo špatné mít povinně angličtinu od první třídy. A taky pro předškoláky.

S VÁMI

Jasně, potkal jsem se s nejdůležitějšími lidmi současnosti. I s lídry tří nejmocnějších zemí světa.

S americkým prezidentem Donaldem J. Trumpem jsem se setkal pětkrát. Jednou na summitu NATO, při oslavách vylodění v Normandii v Portsmouthu i na 100. výročí oslav konce první světové války v Paříži. Pak na recepci pořádané při setkání Valného shromáždění OSN a pochopitelně při své návštěvě USA a přijetí v Bílém domě.

Samozřejmě jsem se potkal s Vladimirem Putinem i Si Čin-pchingem. Těch schůzek s politiky byla spousta. Za svou politickou kariéru jsem zažil čtyři slovenské premiéry. Roberta Fica, Petera Pellegriniho, Igora Matoviče a teď Eduarda Hegera.

Dobре se znám s německou kancléřkou Angelou Merkelovou i francouzským prezidentem Emmanuelem Macronem. A maďarského premiéra Viktora Orbána považuji za skutečného přítele.

Setkal jsem se s japonským císařem Naruhitem, britskou královnou Alžbětou II. i jejím synem princem Charlesem. Se španělským králem Filipem VI., lucemburským vévodou Jindřichem I. i saúdskoarabským králem Salmánem bin Abd al-Azízem al-Saúdem.

S VÁMI

Těch prezidentů a premiérů, kterým jsem měl možnost stisknout ruku, bylo tolik, že se to sem ani nevejde. Srbský prezident Aleksandar Vučić, kterého považuji za svého přítele, nám daroval 100 000 vakcín Pfizer/BioNTech. Ukrajinský prezident Volodymyr Zelenskyj, vietnamský prezident Nguyễn Xuân Phúc. Norská premiérka Erna Solbergová, chorvatský premiér Andrej Plenković, arménský premiér Nikol Pašinjan nebo indický předseda vlády Naréndra Módí. Bavorský premiér Markus Söder, mimochodem Bavorsko je největší exportní trh pro Českou republiku. Saský premiér Michael Kretschmer. Sasko-anhaltského premiéra Reinera Haseloffa znám ještě z podnikání. A třeba u kancléře Sebastiana Kurze v Rakousku jsem byl sedmkrát.

Ale nešlo vždy jen o politiky, ale i úspěšné byznysmeny, kteří mají mnohdy větší vliv než někteří politici. Skromný Bill Gates, zakladatel Microsoftu a skvělé nadace *Bill & Melinda Gates Foundation*. Šéf Applu Tim Cook. A potkal jsem se i se spoustou opravdových celebrit.

Měl jsem možnost si popovídат s Danielem Radcliffem. Jasné, Harry Potter. A když tady natáčeli *Návštěvníky*, pozval jsem Jeana Reno a Christiana Claviera k nám do restaurace Sokolovna. Od vstupu do vlády jsem filmový průmysl vždy podporoval. A byl jsem na obědě

S VÁMI

s Bernardem Arnaultem, vlastníkem LVMH. Moët Hennessy Louis Vuitton. Jeden z nejbohatších lidí planety s majetkem v hodnotě 200 miliard dolarů. Skvěle jsme si popovídali v Boulogneském lesíku o jeho nadaci

Fondation Louis Vuitton, která postavila architektonický skvost ve tvaru lodě, kde sídlí muzeum moderního umění. Budovu projektoval slavný architekt Frank Gehry, který postavil Guggenheimovo muzeum ve španělském městě Bilbao. A mimochodem se podílel i na Tančícím domě v Praze. S ním jsem měl možnost si také popovídat přes Skype. Měl jsem totiž skvělý projekt galerie v Praze, kde jsem chtěl, abychom vystavovali Slovanskou epopej od Muchy. Nechci radši říkat, kdo mi to zazdil.

Těch slavných lidí byly spousty.

Ale musím říct, že daleko častěji vzpomínám na ta obyčejná setkání s vámi. S lidmi, které jsem potkal, někdy náhodou, někdy mě pozvali, abych se u nich zastavil. S lidmi, kteří se často objevili zničehonic a řekli mi pár vět, na které dodneška vzpomínám.

Tak třeba moje dlouholetá sousedka z Průhonic, paní Růženka. Vzpomínám na její 100. narozeniny.

Sto růží jsem tehdy v srpnu 2019 koupil poprvé v životě. A k tomu marmelády. Vyzvídal jsem totiž, a zjistil, že je paní Růženka miluje. Tak

S VÁMI

jsem jí dovezl její oblíbené příchutě. Nejvíc mě Růženka dostala přípitkem, když řekla: „Tak na další stovku!“

A kdyby vás zajímalo, jak jsem se vzal v Průhonicích, tak můj průhonický příběh začal v červenci 1992. Poté, co se Mečiar s Klausem dohodli na rozdělení Československa, jsem se rozhodl založit firmu v Česku. Těsně před Prahou jsem v noci začal hledat hotel a vidím odbočku na Průhonice. Možná to tak chtěl osud. Přespal jsem v Parkhotelu, druhý den jsem se prošel po obci a uviděl Průhonický park, který je pod záštitou UNESCO. A moc se mi tu zalíbilo. Usadil jsem se tady a žiju tady s rodinou už 23 let.

MÉ ŽENY A JÁ

Víte, on úplně každý příběh na tomhle světě začíná ženou.

A ten můj začal velkou ženou.

Mojí maminkou Adrianou. Koukám se teď na její fotku. Čtu si rodinnou historii, kterou napsala. Možná by takovou měla napsat každá maminka pro své děti. Když jsem se narodil, založila album *Naše dítě*, tam dávala fotky a vždycky k tomu něco připsala. Samozřejmě, že jsem měl pletený kočárek, typický pro 50. léta. Nedávno jsem ho při návštěvě Batova kanálu viděl u jedné rodiny a je úžasné, že si ho předávají z generace na generaci.

MÁMA

Úspěch, kterého jsem v životě dosáhl, by se bez mojí mámy nikdy nemohl stát. To po ní jsem zdědil or-

MÉ ŽENY A JÁ

ganizační schopnosti. To ona byla osobnost, která mě inspirovala. Střed, kolem kterého se točila celá rodina.

Moje máma mě vždycky tlačila dopředu. Zapsala mě na klavír, na tenis, na němčinu. Klavír skončil tak, že zjistili, že nemám hudební sluch, ale jazyky jsem se naučil. Samozřejmě francouzsky, ale i německy a anglicky. Ani tu ruštinu jsem nezapomněl. A tenis hraju celý život.

Uměla si poradit se vším. Když mi bylo dva a půl roku, žili jsme v Etiopii, v Addis Abebě, tatínek tam tenkrát pracoval. Prodávali tam neuvěřitelně sladké mandarinky a já jsem chtěl další a další, nemohl jsem se jich nabažit. A tak mi všichni začali říkat „Anderinko-manderinko“. A také jsem byl neustále plný blech. Maminka si s tím nedělala hlavu, každý večer všechno mé oblečení vyklepala, vyprala, pořádně mě vykoupala, ráno mě oblékla do čistého a já si šel pro novou „bleší dávku“. Nezlobila se, nic nezakazovala, prostě to vyřešila a bylo to.

A pak jsme žili pět let v Paříži. A z maminky se okamžitě stala Pařížanka. Rychle se naučila francouzsky, nakupovala na trhu, nechala si ostříhat dlouhé vlasy, začala nosit „chic“ pařížský účes a ukázala mi všechny galerie, muzea, kostely i parky. Nuda s ní teda rozhodně nebyla.

Ale ať jsme zrovna žili kdekoliv, Vánoce jsme vždycky měli tradiční. Se stromečkem a kaprem.

MÉ ŽENY A JÁ

Maminka moc dobře vařila. Dotedl si pamatuju na chuť jejích dvoubarevných sušenek, říkali jsme jim *dvoubarevný keks*. A taky na *vtácie mlieko*, což jsou noky z ušlehaných bílků, které se vznášejí ve vanilkovém krémku. Chut mého dětství.

A taky hodně rád vzpomínám, jak jsem tiše seděl na bobku a pozoroval, jak jí pod rukama vznikají krásné keramické hrníčky.

A stejně jako hnala dopředu mě, hnala dopředu i sebe. Chodila do společnosti, a dokonce studovala i univerzitu třetího věku.

Je mi líto, že už tady není. Kdyby tehdy doktoři nezpackali operaci, žila by ještě spoustu let. Mámu si v sobě ponesu navždycky a jsem moc pyšný, že jsem právě její syn.

A teď Adika. Moje prvorozena dcera.

ADIKA

Za bývalého režimu jsem šel samozřejmě studovat zahraniční obchod, abych mohl vypadnout z komunismu, což se mi povedlo. Dělal jsem v Maroku, měl jsem plat 600 dolarů, půlku jsem dával na splátky baráku a z dcery jsem chtěl mít vítězku Wimbledonu, takže jsem chodil místo oběda do tenisového klubu s kýblem tenisáků, abych ušetřil na trenérovi,

MÉ ŽENY A JÁ

a nahazoval jsem jí míče. Adika se stala ve své kategorii mistryní Maroka.

Jednou hrála dokonce tenis s bratrem stávajícího krále, který jí daroval psa Zoulou. Se psem jsme doštali veterinární průkaz, kde bylo napsáno, že majitelem je jeho královská výsost Princ Moulay Rachid a byla tam i fotka psa. Ten jsem nosil s sebou a v duchu jsem si říkal, že kdybych měl nějaký velký problém s celníky nebo s policií, že by mi to mohlo pomoci.

Vítězství Wimbledonu tedy nevyšlo, ale zase se to Adice hodilo, když šla studovat do Spojených států. Skvěle vystudovala bostonskou univerzitu a měla pracovat v New Yorku. Tak jsme po její promoci byli na výletě v New Yorku. Na Dvojčatech jsme byli pouhých 10 dní před 11. září 2001. Původně měla Adika pracovat v bance, ale potom americké úřady zpřísnily vydávání pracovních povolení a musela se vrátit domů. Má skvělé vzdělání, umí velmi dobře tři řeči a strašně ji baví vařit a péct a pomáhat v cukrárně v Palomě. A stará se o svoje dvě dcery, moje vnučky Sofii a Miu.

Snažím se je vídat co nejvíce, ale myslím, že víte, že drtivou většinu času, co jsem vzhůru, makám. Takže ženy, které mě obklopují, jsou hlavně profesionálky, špičkové manažerky, expertky. Zná to možná smutně, ale se šéfkou Úřadu vlády strávím přes

týden víc času než s vlastní manželkou. Ale nejdřív chci mluvit samozřejmě o ní.

O Monice.

MOJE MONIKA

Moje žena. V pět třicet ráno lezu potichu z postele, abych ji nevzbudil, a častokrát už zase spí, když se k ní vracím. Někdy se mi podaří přijít domů trochu dřív, to si k ní nejradši sednu na gauč, koukáme na televizi, nebo si povídáme, vezmu ji za ruku a vychutnáváme si tu chvilku spolu. Ona ví, že ze mě nemá smysl páčit, jak bylo v práci. Na to jsem většinou moc unavený.

Štědrý den je jediný den v roce, kdy každých 10 minut nekontroluji mobil. Jen tak sedím u stolu a poslouchám, jak si žena a děti povídají. Večeříme vždycky v šest, abychom stihli dárky a filmy. Samozřejmě moji oblíbenou *Pretty Woman*, *Tři oříšky pro Popelku* a *Pelišky*. Jídlo je každý rok stejné. Čočková polívka, vinná klobása a řízky s bramborovým salátem. Na něj se z nás všech nejvíce těší právě Monika. Já si schovávám řízky na později. Když ještě nebyl všude virus a jezdili jsme lyžovat na Penken v Rakousku, tak mi Monika balila řízky do auta, abych měl co zakousnout během šestihodinové cesty. Řídím hrozně rád, kombinace řízení a řízků

MÉ ŽENY A JÁ

je prostě nepřekonatelná. Snad se to brzy vrátí a já zase ochutnám svoje nejoblíbenější rakouské jídlo. Kaiserschmarrn čili trhanec se švestkovým pyré. Dostávám ho vždycky k obědu, když jsem na oficiální návštěvě u kancléře Sebastiana Kurze.

KAISERSCHMARRN

Na 2–4 porce potřebujete:

4 vejce
30 g cukru moučka
špetku soli
100 ml mléka nebo sladké smetany
kůru z 1 citronu
1 vanilkový cukr
80 g hladké mouky
40 g rozinek máčených v rumu
80 g másla

A na podávání
dušený švestkový kompot

Je to jednoduché. Větší hrst rozinek namočte do rumu a nechte asi hodinu nasáknout. Čtyři vejce rozdělte na žloutky a bílky. Žloutky ušlehejte s 30 g moučkového cukru a jedním vanilkovým cukrem do světlé nadýchané pěny. Přidejte špetku soli, 100 ml plnotučného mléka, najemno nastrouhanou kůru z jednoho citronu a promíchejte. Do směsi prosejte 80 g

hladké mouky a důkladně promíchejte. Pak rovnou měrně v míchejte rozinky. Nakonec opatrně v míchejte sníh ušlehaný z bílků. Pečte na velké pánev na másle z obou stran dozlatova. Ke konci pečení roztrhejte nadýchaný lívanec dvěma vidličkami a posypete moučkovým cukrem. Podávejte se švestkovým pyré.

Díky pandemii jsem měl možnost trávit s rodinou mnohem víc času o víkendech než předtím a byl jsem za to moc rád.

Lidi si automaticky myslí, že člověk jako já toho za život musel hrozně procestovat. A mají vlastně pravdu, v dětství jsem s rodiči cestoval fakt hodně. Ale když někam cestuju teď, tak je to v drtivé většině případů pracovně. Myslím, že co se týká dovolených, tak průměrný Čech byl na víc místech než já. Bylo by to asi jiné, kdybych neudělal tu blbost a nevstoupil do politiky. S Monikou jsme plánovali, že budeme žít na jihu Francie, cestovat, poznávat svět. Pořád ale věřím, že jí to jednou vynahradím a podzim života si spolu užijeme. Teda můj podzim života, ona je pořád mladá holka. Ale teď ještě ne-přišel ten čas.

Jenže bacha. Nechci, abyste o mojí ženě získali obrázek, že je nějaká pufka, co sedí doma, zatímco její manžel pracuje ve velkém světě. Monika dokázala skvěle reprezentovat naši zemi v Bílém domě během

MÉ ŽENY A JÁ

návštěvy u amerického prezidenta Donalda Trumpa. To ona byla se mnou v Tokiu během uvedení nového císaře na trůn, byla po mému boku i na kancléřství ve Vídni, během mírové konference v Paříži a na spoustě oficiálních státnických návštěv.

Všude se ukázala jako opravdová dáma a diplomatička, i když na ni byl obrovský tlak. Od novinářů, od lidí. Hlavně během návštěvy Bílého domu každý řešil, co bude mít na sobě, jak se bude tvářit, jaké bude mít vlasy, jestli neudělá nějaké faux pas, protože ona i já jsme měli brutálně nabity program. A víte co? Řeknu vám, že jsem na ni fakt pyšný. Celé to zvládla úžasně. Nějaká ta kritika se teda sice logicky objevila, kabát prý vypadal moc draze nebo co, ale ono se nikdy nezavděčíte všem. To já vím asi nejlíp.

Monika je taková moje tajná zbraň. Hlavně při zahraničních návštěvách mi jako odnaučenému introvertovi pomáhá prolamit ledy. Je nejenom kočka, nádherná žena, ale taky se umí chovat i v nejvyšší společnosti a dokáže skvěle reprezentovat naši zemi. Umí lidi okouzlit. Když chce, tak se seznámí s každým. Nemá problém se věnovat dětem v istanbulském sirotčinci, nebo si na intronizaci japonského císaře povídат s princem Charlesem.

Ale zpět k Bílému domu a prezidentu Trumpovi. Mám skvělý vztah s lucemburským premiérem Xavierem Bettellem. Je to s ním vždycky super. Když jednou přijel na soukromou návštěvu Prahy i se

MÉ ŽENY A JÁ

svým manželem Gauthierem a přáteli, provedli jsme je celou Prahou, ukázal jsem jim i Strakovku, Kramářku i Hrzán. A pak do Palomy na večeři. Byl to super večer a strašně moc jsme si porozuměli.

Gauthier zná všechny manželky světových státníků, které jezdí na zasedání NATO, protože jim tam organizují zvláštní program. Jeho kontaktů jsem využil, abychom se seznámili s Melanií Trumpovou.

Bylo to na oslavách 100. výročí konce první světové války v Paříži, kde s námi večeřeli i Trumpovi, ale u jiného stolu. U večeře píšu Xavierovi, ať požádá Gauthiera, ať nás představí Melanii. Povedlo se.

Druhý den jsme se zúčastnili ceremoniálu pod Vítězným obloukem, kam šli všichni státníci pěšky po Champs-Elysées. Bylo sychravo, foukal studený vítr a pršelo. Společně s Monikou nás pořadatelé usadili o dvě řady nad Trumpa a Melanii. Když oficiální část skončila, tak jdu s Monikou za Melanií, pozdravil jsem se s ní. Stála samozřejmě vedle Trumpa, se kterým jsem se znal ze zasedání NATO. A tak jsem se k němu mohl otočit a říct: „*Pane prezidente, dovolte, abych vám představil svoji paní.*“

A když jsme o půl roku později přijeli do Bílého domu, tak už věděl, o koho jde.

Monika pomáhala i za covidu. A moc. Pomáhala organizovat šití roušek pro Vesnu, ústav pro onkologické děti, i pro jiné ústavy. V nadaci založila

MÉ ŽENY A JÁ

krizový covidový fond, aby mohli okamžitě pomáhat lidem, kteří neměli na nájem a živobytí. Fond funguje pořád a pomáhá lidem, kteří přišli o práci, platíme jim třeba rekvalifikační kurzy, nájmy a podobné věci. Monika taky nakupovala do škol notebooky, aby je měly všechny děti pro domácí výuku. A v nadaci nakoupili spoustu ochranných pomůcek a ostatních věcí, o které si lidi psali.

Byla to vlastně Monika, na jejíž popud jsme založili nadaci. A když se zrovna nevěnuje charitě nebo necestuje se mnou, tak nesedí doma, ale pracuje ve firmě, kde řeší interiéry nových investic. Třeba teď nedávno butikový hotel a cukrárnu Paloma.

A teď pracuje na novém projektu, který se bude jmenovat *PUMPA*. Když budete odbočovat z D1 do Průhonic, tak ji brzy uvidíte. Bude to nejhezčí pumpa v České republice.

Prostě, jak sama říká, chce, aby lidi věděli, že normálně chodí do práce a něco za ní zůstává.

A to já podepisuju.

U TRUMPOVÝCH

Moc mě potěšilo, jak se Monika v Bílém domě neohroženě pustila do konverzace s Donaldem Trumpem, zasmáli jsme se hlavně jeho vtípkům, řešili

jsme naše rodiny a historii naší země. O patnáct minut jsme přetáhli program, a to je u prezidenta USA, který má všechno naplánované na minuty, co říct.

Monika přivezla Melanii dárek. Ale ne ledajaký. Náušnice z českého granátu. Osobně je nechala vyrobit českým návrhářem a konzultovala s ním každý detail, aby si byla jistá, že se budou Melanii líbit. Chtěla pro ni něco typicky českého, ale zároveň, aby to byl jediný kus na světě. Originál, který se na první pohled pozná. Když byly náušnice hotové, trvala na tom, že je zaplatí ze svého. Nechtěla, aby to šlo z rozpočtu Úřadu vlády, protože to jsou peníze z kapes daňových poplatníků.

Melanie skoro okamžitě po našem setkání napsala na Twitter i na Instagram, jak příjemné pro ni bylo povídání s Monikou. Na první pohled bylo vidět, že obě dámy nejen skvěle vypadaly, ale našly k sobě i cestu. Povídaly si jako dvě holky a moc jim to slušelo. Když se od nás odpojily, provedla Melanie Moniku celým Bílým domem. Ukázala jí všechny sály, bavily se o interiérech, ale i o charitě a problémech dětí po celém světě. Monika se ale dozvěděla třeba i to, jak vypadá Melaniin pracovní den. A nakonec řešily i úplně obyčejné věci, rodinu, vztahy a samozřejmě módu. Když mi Monika skočila při odjezdu do auta, byla úplně nadšená, jak příjemné, uvolněné a přátelské to celé bylo.

S Melanií strávily o samotě v Bílém domě skoro ho-

MÉ ŽENY A JÁ

dinu. Předtím se viděly dvakrát, poprvé na mírové konferenci v Paříži a pak ve Washingtonu během předávání cen ženám, které projevily neobyčejnou odvahu a schopnosti při prosazování míru, spravedlnosti a rovnoprávnosti.

To ale nebyl celý její program v Americe. První den se potkala s válečnými veterány, kteří třeba přišli ve válce o nohu nebo ruku. Možná jste viděli Moničinu fotku, co jsem dával na Facebook. Byla na ní s veteránem z Afghánistánu, který si právě nechával dělat protézu, aby mohl jezdit na snowboardu. Já jsem u toho bohužel nemohl být, ale doprovázela ji moje kolegyně Tünde a vyprávěla mi, že vojáci byli z Moniky úplně paf. Jeden dokonce prohlásil, že hned odhodí berle, jak je krásná.

Monika byla i v charitativní organizaci *Boys & Girls Clubs of America*. Ta zase pomáhá dětem a mládeži ze znevýhodněných rodin. Jeden z jejích nejslavnějších odchovanců je oscarový herec Denzel Washington. Vyprávěla mi pak, jak ohromně tam byly děti srdečné a nadšené z pastelek od Koh-i-nooru, které jsme jim s Monikou kupili v Praze. Jedna holčička ji prý celou dobu objímala a hladila jí vlasy. Viděl jsem pak fotky. Ani se nedivím, že z toho Monika byla tak dojatá.

Když jde o reprezentaci naší země, bere to fakt vážně. Na každou návštěvu se důkladně připraví, je schopná okamžitě navázat konverzaci, má tako-

vý svůj osobitý dar, že se umí vžít do příběhů lidí a naslouchat jim. V Americe i jinde po světě z ní byli nadšení nejen proto, že je krásná, ale hlavně proto, že je lidská, úplně normální holka s velkým srdcem.

Jak je ale Monika silná ženská, tak to zároveň znamená, že to s ní není vždycky snadné. Umí být pěkně paličatá. Myslím, že každý chlap je rád, když může ženu dobývat. A žena zas ráda vidí, že mu za to stojí. Moniku jsem musel vyloženě ukecávat, aby si mě vzala. Nakonec jsme do toho praštili, až když měly naše dvě děti skoro pubertu za sebou. To je asi tak ta největší pikoška, co se o Babišovi dozvíte.

ŽENY PROFESIONÁLKY

Drtivou většinu žen jsem potkal v práci. Poznal jsem, že jsou to častokrát větší profesionálové než chlapi. Líp komunikují, nepotřebují pořád protlačovat svoje ego.

Zkuste si vzpomenout na kteroukoli fotku vlád před námi, jak tam stojí deset, dvanáct postarších chlapů. Nějaká žena? Sem tam.

Já založil ANO jako hnutí pro všechny, a to znamená i pro ženy. A nikdo před námi nepřivedl do politiky tolík žen.

Od nejnižší komunální úrovně na malých vesnicích

MÉ ŽENY A JÁ

až po kraje. Od hejtmanek po vládu. Ministryně pro místní rozvoj, ministryně spravedlnosti, ministryně obrany. Do letošních voleb povedou ženy naše kandidátky nejméně ve třech krajích. No a kdo po mně převzal ministerstvo financí v nové vládě? Jasně. Alena Schillerová.

To za dobu, co jsem já v politice, dostaly ženy pod palec ta nejsilovější ministerstva a vždycky záleželo jen na nich, jak se osvědčí. Některé to zvládly, některé ne. Ale tak to v životě prostě chodí.

Naprosto románový příběh má za sebou Věra Jourová, politička a právnička. Nespravedlivě uvězněná za vykonstruované obvinění v kauze Budíšov, které vyfabrikoval Janek Kroupa. Toho určitě znáte. Polopravdy, manipulace, nevyzdrojované články. Věra Jourová si tehdy prošla peklem. Půl roku v base, myšlenky na sebevraždu, opuštěná manželem, který místo aby ji v nejtěžších chvílích podržel, tak se na ni vykašlal.

Její kauzu pomohla medializovat další žena, novinářka Radka Burketová, a zasloužila se o to, že Věru propustili a po letech se jí museli omluvit. Jasně, ty nervy a čas ztracený v kriminále jí žádná omluva nevrátí. Byla to ale životní zkouška, ze které se Věra vrátila ještě silnější. Vstoupila do našeho hnutí, stala se naší místopředsedkyní a Radka se postavila po mému boku jako tisková mluvčí. Spolu jsme odjeli brutálně náročnou volební kampaň, obě dámy byly u toho zázraku, když se z hnutí, kterému se všichni smáli, stala v roce 2013 druhá nej-

silnější politická síla v zemi. Věra nastoupila jako naše první ministryně pro místní rozvoj a po nějaké době jsme ji za Českou republiku nominovali na post eurokomisařky. Je to jeden z nejvyšších postů v celé Evropské unii a Věra ho vykonává už druhé volební období.

V Evropě máme další skvělé ženy. Ditu Charanzovou a Martinu Dlabajovou. Už ve chvíli, kdy se objevily v europarlamentu, bylo jasné, že tohle je úplně jiné kafe než vysloužilí chlapi, trafikanti tradičních stran, kteří si tam chodili jen pro výplatu. Dita a Martina se postavily proti kvótám na ilegální migraci, proti dvojí kvalitě potravin, spolu s Věrou Jourovou prosadily, že výrobky pod stejným názvem musí mít stejné složení po celé Evropě, taky prosadily zrušení roamingu, a tím každému Čechovi zásadně zlevnily volání i SMSky, zařídily i snadnější přechod k jinému operátorovi. Dita a Martina makají od prvního dne takovým způsobem, že sklízí jednu mezinárodní cenu za druhou. Z Dity se dokonce stala místopředsedkyně Evropského parlamentu, a o tom, jakou pověst si vydobyla, svědčí i to, že ji poslanci zvolili hned v prvním kole.

MILENA HRDINKOVÁ

Když už mluvím o Evropě asi bych neměl zapomenout na svou pravou ruku pro EU Milenu Hrdinkovou. Zajímavé je, že i když jí často říkám, aby ne-

dýchala a ani se nenadechovala, tak furt žije. Taky dost často řvu, že ji zaškrtím, když na mě mluví tou svou bruselštinou. Už šest let. Jakoukoliv věc si vymyslím, tak to vždy nějak udělá, aby to fungovalo. Ať už jde o to, že jsme si pustili v Bruselu na plný pecky mojí oblíbenou kapelu Roxette, nebo o čtyři společné dny a noci na Evropské radě v Bruselu. A nakonec je z toho vždycky docela fajn zážitek pro všechny. Tvrď bojuje za české zájmy a během pandemie taky za spravedlivé rozdělení vakcín podle počtu obyvatel. Taky jsme spolu pro Českou republiku vybojovali 42 miliard korun navíc. No, ještě, že jsem ji nezaškrtil.

JANA POSTLEROVÁ

Narodil jsem se v Československu jako většina z nás, ale vím, že neumím dokonale česky. Někdy se nevyjadřím jasně nebo řeknu slovakismus, třeba „motýle“ nebo „sysle“, ale myslím v češtině.

Hodiny s paní Janou Postlerovou, mojí učitelkou češtiny, mám každou neděli, když natáčím svůj pořad *Čau lidi*. K 1. srpnu 2021 to je už 200 dílů. Původně jsem je od dubna 2017 psal na Facebook, byl to ale strašně dlouhý text, a od doby pandemie točím videa. Tak doufám, že se na ně díváte, a pokud o nich nevíte, tak si je můžete dodatečně dosledovat

na mého Facebooku. Paní Postlerová je na mě vždycky tvrdá a křičí na mě, kdykoliv něco řeknu blbě. Strašný. Ale i tak ji mám rád ☺

TÜNDE

Ta, která se mnou tráví nejvíce času. Ta, která si taky nejvíce vyžírá moje pracovní tempo. Šéfka Úřadu vlády Tünde Bartha. Má maďarskou národnost, ale je to hrdá Česka, která plakala dojetím, když získala české občanství. Tünde se mnou vydržela už šest let v kuse. Každý jeden den. A nemyslím si, že přeháním, když řeknu, že právě toto je možná nejvyšší manažerská kvalifikace v naší zemi. Každý jeden den. Je to ona, kdo ještě za tmy ode mě dostává první SMSky. Její pracovní den začíná stejně jako ten můj mnoha hodin předtím, než průměrný poslanec vyleze ze sprchy a začne si vařit kafe, a končí každý den po více než 12 hodinách.

Tünde, kromě toho, že je náměstkyně sekce celého mého kabinetu včetně protokolu, poradců, ale i tiskového, řídí celý ten aparát kolem mě, a ručí mi za to, že schůzky a jednání, včetně těch se špičkovými světovými státníky, jako to bylo s Trumpem v Bílém domě anebo s Angelou Merkelovou a Emmanuelem Macronem při 100. výročí ČSR v roce 2018, proběhnou hladce.

To, že se mnou dokáže držet krok, a ještě jí zbývá

energie se se mnou hádat, vám napoví, jak je to občas ostrá a urputná ženská a jen tak nic ji neroz- hodí. I časopis Forbes si všiml, že je de facto jedna z nevlivnějších žen v zemi a věnoval jí zaslouženou dvoustranu. Byla tam mezi největšími podnikatel- kami a manažerkami, jen na rozdíl od jiných nesedí v luxusní kanceláři a nesbírá kabelky a šperky, ale maká ve prospěch naší země v malé kanceláři vedle té mé, anebo pobíhá ze schůzky na schůzku se svým diářem a mobilem. Co mě na ní fascinuje, je to, že má pořád dobrou náladu, že neztrácí chut jít stále dál. Tedy, když jí do toho nevlezou rodinné záleži- tosti a smysl jejího života, její dcera Lily ☺ Tehdy musí jít práce stranou. I Babiš.

Byla to Tünde, kdo mě donutil trochu změnit můj šílený pracovní režim. A ty okolnosti nebyly vůbec hezké. Bylo to jednoho večera po extra náročném týdnu. Koukám do zrcadla a mám úplně rudé jedno oko. Praskla mi žilka, nebylo mi dobře. Tünde mě donutila okamžitě odjet do nemocnice, kde zjistili, že mám nebezpečně vysoký tlak. Média toho byla plná. Opozice se klepala štěstím, že Babiš končí. Následující den už jsem měl na stole tlakoměr a čaj z bajkalských bylinek. Prý dva tisíce let stará věc proti stresu, vysokému tlaku a cholesterolu.

Od té doby mi zlaté holky z našeho kabinetu chystají každé ráno žitný chléb, ovčí jogurt a zelená jablka a do jídelníčku mi zařadily saláty a víc zele-

niny. Chvíli mě dokonce nutily, abych úplně přestal s kafem, ale to jsem jim teda zatrhnul, to u téhle práce prostě nejde. Radikálně jsem ho ale omezil. Místo deseti si od té doby dávám denně maximálně tři a když mám krizi a chuť na sladké, tak dostanu cappuccino s medem, ale je to spíš výjimka. Taky jsem přistoupil na nový začátek pracovní doby. Místo obvyklých 6:00, které jsem zavedl už jako ministr na financích, začínáme na Úřadě vlády už druhým rokem až v 7:00. Do té doby pro mě něco nepředstavitelného. Co vám mám povídat, tyhle ženský mi možná zachránily život.

Ještě ale zpátky k Tünde. Abyste si nemysleli, že mi akorát počítá kávy a kalorie a rovná papíry. Kromě organizování mých vnitrostátních anebo zahraničních návštěv vymyslela a zorganizovala v Lichtenštejnském paláci výstavu všech dárků, které jsem obdržel od státníků, dny otevřených dveří, nebo charitativní sbírku pro postižené dítě našeho zaměstnance anebo sbírku pro kolegyni, které shořel dům. Když se kolem mě vyskytne jakýkoli náročný úkol nebo situace, na kterou nemám kapacitu, vím, že není nikdo lepší, aby to pohlídal a vyřešil, než Tünde.

A ještě jednu její zásluhu chci zdůraznit. Nikdy nezapomenu na ten den, 1. října 2019. Po celé zemi se roznesla zpráva, že zemřel mistr Karel Gott. Hned jsem nabídl jeho rodině, že umělci vystrojíme stát-

MÉ ŽENY A JÁ

ní pohřeb se všemi poctami. Rozloučení pro veřejnost v Paláci Žofín a mše v Katedrále svatého Víta na Pražském hradě. Byla to neskutečně náročná akce, na přípravu jsme měli jen sedm dní, a já věděl, že pokud to někdo zvládne, tak jedině Tünde. Nezklamala mě, ani rodinu pana Gotta. Zkoordinovala všechna místa, organizace, policii, hasiče, magistrát. Desítky tisíc lidí se díky ní mohlo s Karlem Gottem rozloučit, jak se patří. Na smuteční provoz Jiřinky Bohdalové v katedrále pamatuju doted. A nejsem sám.

HOLKY ZE SEKRETARIÁTU

A pomáhá jí parta mladých nesmírně schopných žen, které chci zvlášt vyzdvihnout. A jednoho muže. Poprosil jsem je, aby o sobě napsali.

PÁJA O PETŘE

Petra? Jednoznačně svědomitost a dobrosrdečnost. Nevzdává se. Nikdy. S telefonujícím občanem u ucha dokáže zařídit jednání zo lidí, meztím zajistí přijetí velvyslance a na konci tomu občanovi, co je pořád na telefonu, popřeje krásný zbytek dne.

Obětovala by svůj volný čas tomu, aby mohla být k dispozici zemi, kterou miluje, a to všechno s úsměvem. Nikdy nedá přednost vlastnímu pohodlí. Pokaždé se zvedne a jako první jde pomáhat a je příkladem.

A právě proto si ji pan premiér vybral. Byl nadšený,

MÉ ŽENY A JÁ

jak je Petra zapálená do práce a veřejného dění, pozitivní a motivovaná.

PETRA O PÁJE

Pája je především skromná a srší z ní pozitivní energie. Má radost z maličkostí a tu vděčnost za život, za každý den, přenáší i na nás. Takový člověk, který vám v životě rozsvítí slunce, když u tebe prší, je nutnou součástí týmu.

Tak nějak vždycky vycítí, když není úplně lehká atmosféra v kabinetu a donese do práce nějaký úžasný koláč. Třeba ten jablečný, ten má premiér moc rád a vždycky se rozněžní, když vidí koláč s drobenkou.

Na úřad nám píše hodně lidí, všechny věkové kategorie. Často prosí o pomoc a sdílejí své smutné životní příběhy. Pája má velké srdce a nejradši by všem vyšla vstříc a nabídla pomocnou ruku.

ELIŠKA O DARJE

Darja je po boku pana premiéra nejdéle, je to hlavní tahoun našeho týmu. Když jsme začínaly, měla s námi všemi vždy neskutečnou trpělivost. Zná totiž celý Úřad vlády a ví, jak funguje. Na Darju se můžete s čímkoliv obrátit a být si jisti, že pro vás udělá opravdu vše, co je v jejích silách.

Je neskutečně vnímavá a empatická. Stačí, když pan premiér projde okolo pultu s tím, že ho bolí ucho a za chvíli má na pultě kapičky i s předepsaným dávkováním od lékaře. A tak je to s čímkoliv, o čem se jen zmíníme. Darja se toho chopí a začne na tom pracovat, sotva dořekneme větu. Je obětavá, pečlivá, stastrostlivá a rozdává svou pozitivní energii všude kolem sebe.

MÉ ŽENY A JÁ

Darja ve svém volném čase a při našem náročném pracovním tempu zvládla dvoje státnice na vysoké škole a teď ji čeká to nejkrásnější období v životě a my Tobě, Daru, a tomu maličkému zázraku, přejeme jen to nejkrásnější.

DARJA O ELIŠCE

Eliška je u nás pár měsíců a trošku nervózně jsme očekávali, jaká bude pracovně. Moc příjemně nás překvapilo, jak byla při svém nástupu ve svých 21 letech šikovná, obětavá. Jak nemá problém udělat cokoliv nad rámec svojí pracovní doby či náplně, jak zvládá při naší práci ještě náročnou vysokou školu a jak si váží toho, že dostala tuto příležitost.

Neutichající dobrá nálada, pečlivost a lojalita. Považuji za malý zázrak, jak skvělý tým máme, protože jen v takto super atmosféře, kdy spolu prožíváme naše společné i soukromé malé radosti i strasti, můžeme panu premiérovi poskytovat tu nejlepší možnou podporu.

A teď výjimka, jediný muž v kapitole o ženách. Tohle výsadní postavení má šéf mého sekretariátu Honza.

PETRA O HONZOVI

I když je tahle kapitola věnovaná především ženám, musíme zmínit Honzu, díky kterému to pan premiér má s naším jinak ryze ženským sekretariátem o kapku jednodušší.

Nedávno založil rodinu, a i když kolikrát vypráví, že to s jejich malým synem a spaním není úplně jednoduché, nikdy neopomene žádnou maličkost a je perfekcionista. Jeho práce a podklady, které pro pana premiéra připravuje a kontroluje, jsou opravdu precizní. Honza na to všechno dohlíží. Nemá to jednodu-

ché mezi tolika ženami, a proto si s panem premiérem občas rádi pohledem lišácky přikývnou.

Holky a Honzo, dík!

ŽENY, O KTERÝCH BYSTE MĚLI VĚDĚT

Žen s organizačními schopnostmi, vysokou sociální inteligencí a velkým srdcem, které drží a stmelují lidi kolem sebe, těch jsem potkal už tisíce. Byl jsem první ministr financí a pak i premiér, který začal systematicky objíždět celou naši zemi a seznamovat se s tím, co kde lidi potřebují. Během toho jsem zjistil, že máme plno skvělých starostek. Nezvládnu tady vyjmenovat ani zlomek z nich, tak mi prosím, dámy, odpusťte, budou to jen příklady.

Utkvěla mi v paměti třeba Petra Ďuranová, starostka Drahelčic a matka šesti dětí. Pamatuju si ji hlavně proto, že se rvala za výstavbu nové školky. Jako máma si na vlastní kůži vyzkoušela nedostatek míst ve školkách. Její nejstarší dceři slibovali tam u nich místo tak dlouho, že už je holka v 7. ročníku na základce... A tak přišla paní starostka s projektem nové školky pro 70 dětí a napsala mi o tom dopis. A k tomu mi sepsala nápady, co dělat, aby rodiny měly 3 děti, což je jeden z hlavních cílů naší vlády. Hrozně rád jsem za ní do Drahelčic přijel, skvěle jsme si popovídali

a pomohli jí s dotací 47 milionů na školku, kterou potřebovali všichni rodiče v okolí.

Stejně jako v Drahelčicích pomohl náš program na rozširování školek a základních škol i v Chýni u Prahy, kde je skvělá mladá starostka **Anna Chvojková**. Pod rukama jí vyrostl skvost, postavila supermoderní školu za 280 milionů, s velkou sportovní halou, jídelnou a 23 třídami. My jsme jí na to 70 % rozpočtu přispěli. Když jsme spolu během otvíračky seděli v lavici, vzpomínali jsme na naše vlastní školní léta. Ona povídá, že byla u nich ve třídě nejlepší ve čtení. To já byl taky. Takže jsme se chvilku popichovali, kdo by byl nejlepší, kdybychom chodili do třídy spolu.

Nemůžu zapomenout ani na primátorku Třince **Věru Palkovskou**. Té jsem pomáhal s vybudováním obchvatu města, za který bojovala 10 let. Paní starostka svoje město miluje, zavedla elektrobusy, město pod ní vzkvétá, a dokonce byla vyhlášená Manažerkou čtvrtstoletí České republiky.

Urputnost. Tu musí mít každý politik, který chce pro lidi něco prosadit. Všechny tyhle dámy, co jsem vymenoval, ji mají a dokázaly to i tím, že se obrátily přímo na mě, když je předtím odpálkovali na úřadech. Třeba taková starostka Šlapanic **Michaela Trněná**, která je mimochodem matkou čtyř dětí. Osobně si mě odchytla, když jsem byl na jedné akci v Brně a tam mi povykládala, co všechno chce ve

svém městě změnit. Jel jsem za ní, abych se přesvědčil, jak jí naše ministerstvo životního prostředí pomáhá v odstraňování dehtu a jiných rakovinotvorých látek, které tam zbyly po těžkém průmyslu ještě z dob komunismu.

Osobně si mě vyžádala i skvělá mladá starostka Bíliny **Zuzana Schwarz Bařtipánová**, která usilovně řeší problém šikany a násilí mezi žáky. Přijel jsem za ní a vzal s sebou i našeho ministra školství Roberta Plagu a ministryni pro místní rozvoj Kláru Dostálkovou.

No, a když je řeč o starostkách, samozřejmě nemůžu zapomenout na naši **Irenu Blažkovou**, úspěšnou starostku ve Vranovicích-Kelčicích, která za nás kandidovala do Senátu.

ŽENY S VELKÝM SRDCEM

Denně se potkávám se ženami, které reprezentují důležité profese, zájmy, bojují za slabší. Strašně si vážím **Věry Doušové** z Potravinové banky, která rozváží jídlo potřebným. To, co se neprodá v obchodácích a jinak by přišlo na zmar na skládkách, předává její banka azylovým domům, Klokánkům, osamělým maminkám s dětmi, starým nemohoucím lidem nebo lidem na ulici. Přišla za mnou, když se potýkali s finančními problémy, tak jsem zavolal

MÉ ŽENY A JÁ

ministrovi zemědělství Miroslavu Tomanovi a našli jsme řešení. Já se do akcí Potravinové banky rád zapojuji i jako občan. Vždycky jdeme s Frederikem do obchodáku u nás v Čestlicích a nakoupíme pář vozíků jídla a dalších potřeb podle toho, co lidi zrovna nejvíce potřebují.

Sociální péče a zdravotnictví. To jsou dvě oblasti, které by se bez žen do minuty sesypaly. S paní Dagmar Žitníkovou, zdravotní sestrou a předsedkyní Odborového svazu zdravotnictví a sociální péče, se bavím neustále. Ale chodí mi i plno vzkazů od sestřiček v terénu. Jedna z nich mě pozvala k sobě do nemocnice ve Znojmě a já tam za ní při nejbližší příležitosti dorazil. Dvě a půl hodiny jsem s ní a dalšími sestrami a doktory debatoval a taky si zahrál na sekretářku, když jsem našemu ministrovi zdravotnictví naživo přes mobil pouštěl dotazy odborářů, na které jsem neuměl odpovědět.

Prosím, ať to ženy v ostatních profesích neberou ve zlém, ale musím zdůraznit, jak moc si vážím zdravotních sester. Makají ve třísměnném provozu, mají neuvěřitelnou zodpovědnost a k tomu je ta práce minimálně stejně náročná jako ta nejtěžší chlapská dělničina. Vždyť sestřičky se starají i o pacienty, kteří se nemůžou hýbat a často mají přes sto kilo.

I v zahraničí jsem se potkal se spoustou skvělých žen, které dělají čest naší republice nebo v sobě

aspoň hrdě nesou české kořeny. Vzpomínám, jak jsem v Londýně dostal knihu s věnováním od dcery Sira Nicholase Wintona, paní **Barbary Wintonové**. To byl zvlášť silný zázitek. Paní Wintonová se celý život věnuje propojování České republiky a Velké Británie a je předsedkyně největšího krajanského sdružení British Czech and Slovak Association. A představte si, že to byla její zásluha, že Angličané objevili kouzlo české remosky. Ta je teď samozřejmou výbavou každé britské kuchyně.

SESTŘÍČKY ZE ŽLUŤÁKU

Musí tu být i moje oblíbené dvě sestřičky z Masarykova onkologického ústavu. Ze Žlutého kopce v Brně říkají Žlutému kopci. Petra a Míša.

Petra Absolonová odmalička věděla, že její profesní dráhu bude určovat péče o pacienty. Paní profesořka, kterou měla na Ošetřovatelství, jí řekla, že kdyby si měla vybrat někoho, kdo by se o ni v nemoci staral, byla by to právě Petra. A protože je Petra akční, spolu s **Míšou Přikrylovou** rovnou svoji kapitolu napsaly.

PETRA

Když jsem začínala, zrovna se uváděl do praxe Ošetřovatelský proces, zrealizovala jsem ho po svém ☺ Týkal se chlapce s kombinovanou vrozenou vadou.

MÉ ŽENY A JÁ

Profesorka mi sdělila: „Petro, vy píšete lidský příběh, a ne proces!“ Ano, já viděla chlapce a dopad na jeho zdraví, a ne proces!

Pacienti pro mě nejsou ani čísla, ani jedni z mnoha, ale zcela konkrétní, mají číslo na můj osobní mobil a mohou volat kdykoliv. Teď pracuji na pozici vrchní sestry Gastroenterologického oddělení, ráda řídím, organizuji, plánuji a kontroluji chod oddělení. Díky podpoře vedení nemocnice je naše pracoviště na nejvyšší úrovni.

A Míša Přikrylová je moje druhá polovina ve všech vzdělávacích akcích. Jsme navzájem se doplňující dvojice bez předchozí domluvy. Velmi ráda s ní spolupracuji a je důležitým článkem v nastavení a realizaci Preventivní péče. Sedneme si, podíváme se na sebe a víme, o co jde!

MÍŠA

Je až úsměvné, že stát se sestřičkou v bílé uniformě mi pomohla moje vlastní tchyně. Už v prvním ročníku jsem byla šťastná a vděčná, hlavně rozhodnutá, že pomáhat lidem je můj celoživotní cíl. Teď pracuji jako staniční sestra a koordinátorka Centra prevence Masarykova onkologického ústavu.

A Petro, jak vlastně vnímáš slovo „rakovina?“ My jsme s ní každý den ve styku, tykáme si s ní, ale pořád je to nezvaný host... Nechceme, aby navštěvoval **tebe, mě, ji, jeho, a proto bojujeme** právě za každého z nás, protože víme, že to má smysl.

Víme, že ty agresivní potvory jsou, jak říkáme, preventibilní, což znamená, že máme v rukou zbraň a můžeme na ně útočit a nepustit je do našich životů, aby nám kazily plány. Prostě makáme ☺

PETRA

Míšo, to mi připomíná našeho pana premiéra Andreje Babiše. Nikdy nezapomenu naše první setkání a objev - smích! Premiér této země není institucionální bytost, doposud jsem nepoznala tak vysoce postaveného člověka, který ještě pořád zůstal v lidské rovině, neztratil to, co dělá člověka člověkem, a to je jeho zájem a otevřené srdce.

V našem případě je to snaha pomoci lidem, které nezvaný host navštívil a bojovat na stejně lodi. Je fajn, že jsme ho mohly poznat a vzájemně propojit světy politiky a zdraví. Víme, že jeho pomoc je konkrétní, dalším objevem je to, že ho vidíme v rovině, kterou nám neposkytnou média. Mám pocit, že tahají jen negaci a vlastně nechápu proč. Co tím chtejí dokázat?

Kdo by mohl být více negativní než my, když denně vidíme bolest, utrpení a pády, a do toho marasu negace přichází tento muž se svým typickým úsměvem mladého, radostného kluka... Jo, umí se radovat, spontánně, umí nakazit svým smíchem ostatní... A taky svými slovy - mám to řešit? Proč to nefunguje?

V případě sdílení úspěchu a záchrany dalšího dne života gratuluje a zdvihá palec nahoru... Tak a takový on je, tak ho známe my a můžeme za něj děkovat. Možná být vděční, protože tohle rozhodně není jen politická tvář a vůbec ne norma. Měli bychom pro něj jedno přání, on je totiž ten, který chce pomáhat a bojovat za to, aby věci fungovaly, jak mají, a to není lehká věc, zvlášť v poměrech této doby. Teď si vzpomínám ještě na rychlosť jeho jednání. Vždy hned, nic neodkládá a buší na dveře stejně jako my. To máme společné, možná proto se cesty sešly. Co by si přál náš pan premiér? Určitě v té odpovědi nebude myslet na sebe... A to je celý on.

MÉ ŽENY A JÁ

Ano, a to naše přání jemu, ať mu nikdy nezmizí ten úsměv na tváři a ať za nás všechny kope dál...

Holky, díky!

NAŠE SKVĚLÉ SPORTOVKYNE

Doted' vzpomínám na smeče **Petry Kvitové**, se kterou jsme si dali čtyřhru ve Znojmě. Její comeback na špičku světového tenisu poté, co ji jeden grázl poranil na ruce, je prostě neuvěřitelný. Zasloužil by si filmové zpracování. Z Petry sálá pozitivní energie jako asi ze všech sportovkyň. Spoluhráčkou mi tehdy ve čtyřhře byla **Bára Strýcová**, která občas pustila i nějaké to ostřejší slovíčko, a byla s ní sranda.

A samozřejmě **Ester Ledecká** a **Martina Sáblíková**, další dvě ikony českého sportu, které naši zemi proslavily po celé planetě. Vzpomínám, jak jsme s Ester a Martinou seděli v hospodě na Staromáku. Co mě fakt pobavilo, že o Ester, která tehdy vyhrála rovnou dvě zlaté olympijské medaile, napsal jeden redaktor, že je namyšlená. Prý se nechce bavit s novináři. Ach, ti chlapi. Do hospody za námi dorazil i tátá Janek Ledecký a já holkám předal jako dárek plyšové lemetry.

A nemůžu zapomenout na naši nejslavnější sportovkyni **Věru Čáslavskou**, kterou jsem měl strašně moc rád. Moji fanoušci určitě znají knížku *O Babišovi bez Babiše*, kterou jsem dostal k 60. narozeninám. Poskytla tam o mně rozhovor. Všem vřele doporučuju.

Ženy kolem mě. Tuhle kapitolu jsem začal mámou a chci ji uzavřít někým, kdo je mi stejně drahý. Je to moje dcera Vivien. Nebudu o ní psát moc. Ona ví, jak je pro mě důležitá a ani nechci její život propírat takhle před lidmi.

VIVIEN

Vivien. Ani jsem se nenadál a vyrostla. Vylétla z hnízda a studuje ve Španělsku, tedy teď distančně. Když je doma v Průhonicích, vážím si momentů, kdy můžeme být spolu. Vždycky jsem strašně rád, když ji mám vedle sebe.

Třeba jen tak jdeme do kina. Když chystám nějaký mezinárodní projev, častokrát se jí ptám, co si o něm myslí. Pokaždé v něm najde nějakou chybu a opraví mi angličtinu. Spojuje nás i láska ke zvířatům. A je to právě Vivi, která má o mě vždycky největší strach.

Každý, kdo založí firmu, si přeje, aby ta firma dlouhodobě fungovala a aby ji jednou mohl předat svým dětem. Jsem rád, že Vivien se o byznys zajímá. Je velice zodpovědná, seriózní, někdy až moc. Je v ní naděje, že jednou bude ve firmě, kterou jsem vybudoval, pracovat. A mám z toho radost.

Moje ženy. Moje silné a krásné ženy. A vlastně všechny ženy v naší zemi. Děkuju Vám, že jste.

NÁPAD

Tak mě napadá, že by vůbec nebylo špatné vyhlásit takový Den českých matek a babiček.

Jo, já vím, že máme Svátek matek. Vím, že máme Mezinárodní den žen.

Ale ani jeden z těch dnů není státní svátek.

A nejsou naše. Nejsou české. Jsou mezinárodní, má je celý svět a je to něco, k čemu jsme se jenom připojili. Nic, co bychom vymysleli a měli jenom my.

I proto to chci.

Den českých matek a babiček. Den, kdy mají ženy volno a pracují jen muži. A když nad tím přemýšlím, tak chci i ženám něco dát. Jako správný populista vám to hned nastřelím.

Týden v lázních zdarma pro každou ženu k jejím 70. narozeninám.

A každé ženě, která je v důchodu, chci dát v Den českých matek a babiček odměnu. Taková tisícovka by se šikla, co říkáte?

S VÁMI

S VÁMI

A tady musí být zase žena. Teď chci vzpomenout na paní Marii Matúšovou Máchovou s vnučkem Vojtěchem, kterému je 12 let a pod stromeček si přál, aby se se mnou mohl potkat a podat si ruku.

Dali jsme si sraz rovnou v Kramářově vile. Vzal jsem Vojtu tam, kde hostím jen ty nejdůležitější mezinárodní návštěvy. Aby si to užil. Paní Matúšová Máchová mi pak darovala skvělé domácí klobásy, které neskutečně voněly a lepší jsem snad v životě ani nejedl.

Díky, paní Marie! Vzpomínám na Vás doted.

Zase se ozvěte ☺

VE VLÁDĚ

6. prosinec 2017. Miloš Zeman mě na Pražském hradě právě jmenoval premiérem a pověřil mě sestavením nové vlády.

Jako každý premiér jsem slíbil věrnost České republike. Že budu zachovávat její Ústavu a zákony a uvádět je v život. A slíbil jsem na svou čest, že budu zastávat svůj úřad svědomitě a nezneužiji svého postavení.

A jako jeden z mála jsem to i udělal.

Po podpisu řekl pan prezident pář věcí, které si pamatuju dodnes. Tehdy jsem si ještě úplně neuvědomyoval, jak velkou má pravdu: „*Do vysokých stromů bije blesk, a tak byste si měl obstarat nějaké nové uzemnění. Nezlobte se na trpaslíky, že vám okopávají kotníky, oni výš nedosáhnou.*“

VE VLÁDĚ

Tohle vydala média, a tak si říkám, jestli je tady ještě někdo, kdo to o mně neví, tak si to přečtěte:

Životopis nově jmenovaného premiéra

Andreje Babiše

Od 26. října 2013 poslanec Parlamentu České republiky.

Osobní údaje

Ing. Andrej Babiš se narodil 2. září 1954 v Bratislavě. Je ženatý, má čtyři děti.

Vzdělání

Vystudoval Vysokou školu ekonomickou v Bratislavě.

Profesní činnost

V roce 1993 založil Agrofert, v současnosti největší český zemědělský, potravinářský a chemický holding. V roce 2016 byla i přes prezidentské voto schválena změna zákona o střetu zájmů, přezdívaná též Lex Babiš, která vládním činitelům zakazuje vlastnictví médií a přijímání státních dotací prostřednictvím jejich firem. V roce 2017 tedy Andrej Babiš převedl veškerý majetek svých firem do dvou svěřenských fondů.

Veřejná činnost

Na podzim roku 2011 promluvil Andrej Babiš v médiích o systémové korupci, která prorostla veřejnou správou. Jeho vystoupení vyvolalo ohlas tisíců občanů a spontánně vznikla iniciativa Akce nespokojených občanů. Na základě jejich požadavků byla sepsána Výzva, která shrnovala základní myšlenky, jež daly také obsah sdružení ANO, které vzniklo následně v listopadu 2011. S rostoucím počtem příznivců se ozývaly hlasy, které doporučovaly přímé zapojení do politiky. V květnu bylo registrováno jako politické hnutí, které se může účastnit demokratických parlamentních voleb. V předčasných volbách v roce 2013 získalo téměř milion hlasů, což je historicky nejvyšší

VE VLÁDĚ

počet pro nový politický subjekt v dějinách České republiky. Další, rádné volby do Sněmovny v roce 2017 ANO vyhrálo s více než 1,5 miliony hlasů.

V roce 2016 získal Andrej Babiš ocenění Ministr financí roku pro oblast rozvíjejících se evropských ekonomik.

Jazykové znalosti

Mluví anglicky, francouzsky, německy a rusky.

Tak.

Jaké to bylo?

PREMIÉREM ČESKÉ REPUBLIKY

Ráno 6. prosince 2017. Venku kolem nuly, oblačno, a já vyjíždím z Průhonice na Hrad. Bez debaty největší den mého života v politice. Jedinečný den.

Po cestě přemýšlím, co to pro mě vlastně znamená. Jak se mám cítit? Na tohle vás totiž nikdo nepřipraví. Nikdo na to nemůže být připravený.

Podle mě jde o nejzodpovědnější pozici ve státě. Všechny oči jsou upřené na vás, ačkoliv reálně jste až čtvrtý nejvyšší ústavní činitel. Ačkoliv rozhoduje hlavně Sněmovna, prezident a spousta dalších ústavních činitelů. Ale všichni sledují hlavně vás.

Je to obrovský závazek a čest. Chtělo mě tam 1 500 113 občanů České republiky, ale zodpovídám se úplně všem, do jednoho. Každý z nich vás může

kritizovat. A bude. A nepochopte mě špatně, jsem za to rád, každý občan na to má výsostné právo, a pokud má kritika hlavu a patu, jsem za ni vděčný. Nikdy jsem si nevážil lidí, kteří se mnou ve všem souhlasili. Naopak. Okolo sebe chci lidi, kteří ví, o čem mluví, a jsou schopni se se mnou i pohádat. Když jdem do detailu, bývám opravdu tvrdý. Kdo to vydrží, vydrží i se mnou. Třeba několik let. I víc.

Byl jsem vděčný, že jsem měl jako nový premiér obrovskou zkušenosť s řízením firmy a taky s řízením lidí, a tak jsem věděl, jak dát zemi co nejrychleji do pořádku.

Připadá vám, že svoje předchůdce moc kritizuju?

Ale zeptejte se sami sebe, kdo z bývalých premiérů byl opravdu manažer.

A kde měli ty manažerské zkušenosti asi získat? V politice těžko.

Jasně, ve vládě to zpočátku bylo těžké, někdy fakt brutál, ale čím déle jsem ve funkci makal a rozkoukával jsem se, tím víc mi bylo jasné, že právě tohle je moje místo, že se tady cítím ve svém živlu a že právě odtud můžu nejvíce pomoci lidem.

Asi víte, že jakmile se stanete premiérem, automaticky jste už tuplem nejsledovanějším politikem v zemi. Novináři monitorují každý váš krok a doufají, že na vás něco najdou. Za všechno můžete. Jakykoliv neúmyslný přešlap premiéra je vždycky víc

než velká kauza kohokoliv jiného, a proto po něm vždycky nejvíc jdou.

Co se týče mé politické kariéry, nenašli nikdy vůbec nic. Dělám zdarma. Všechno si platím sám. Tak si vymysleli Čapí hnízdo, dluhopisy, střet zájmů. Uměle vykonstruované aféry. Útočí na moji rodinu, na mé nejbližší. Každý den mého života v politice.

Asi je vám jasné, že tohle mě akorát ještě víc motivovalo a nakoplo. Dokázat všem, že to vůbec nemusí být jako předtím.

A troufnu si říct, že se mi povedlo hodně věcí.

Teď vás vezmu na průlet tím hlavním, co jsme udělali pro lidi. Zkrátili jsme to z několika set stran textu na to nejdůležitější, protože nechci, abyste mi u dlouhých výčtů a tabulek usnuli. Rve mi to srdce, ale snad se to učít dá. Tak stručně.

Jedem!

CO JSME UDĚLALI PRO LIDI

Řeknu vám jednu věc, a když ji budete znát, tak budete znát mě. Miluju čísla. A všechna si je pamatuju. Je mi teď 66 let a dotedl mě nikdo z kolegů nepřekonal ve schopnosti něco rychle spočítat nebo odhalit, že nějaká cifra nesedí.

A víte, proč čísla tak miluju? Protože nelžou. Jsou nesmiřitelná. Na chvástání a prázdné kecy fungují jako protijed.

Jediná otázka ukáže pravdu.

„Kolik?“

Kolik jsi toho odmakal, postavil, zařídil?

O kolik se zvýšila hodnota věci, která ti byla svěřená?

Tohle je řeč, ve které se cítím doma a kterou mám podloženou, troufám si říct, jako žádný jiný politik

v dějinách našeho novodobého samostatného státu.

Nebojte, tahle kapitola nebude nějaká suchá statistika. Naopak, v těch číslech, která vám chci ukázat, se ukrývá thriller. Je v nich boj za lepší zemi, za větší štěstí a spokojenost pro každého z nás.

Že štěstí nejde vyjádřit číslem?

Ale co třeba když nemáte na léky a nájem a najednou ty peníze máte?

Co když si konečně můžete dovolit rodinnou dovolenou u moře, zatímco předtím jste mohli jen na výlet?

V tom že není štěstí? Asi tušíte, že mluvím o platech. Právě na nich vám chci ukázat hned takhle na začátku moc čísel, pravdu, která se nedá nijak okecat.

Možná už to nepamatujete, ale než jsem se stal ministrem financí, minimální mzda se potácela na osmi tisících. Šest dlouhých let po sobě. Ceny pořád rostly. Každý rok byli ti nejchudší ještě chudší. V roce 2014 jsem finance převzal já a po mně kolegyně Alena Schillerová. Společně jsme za šest let zvedli minimální mzdu z 8500 na 15 200 korun.

Ted' si vemte průměrnou mzdu. Za našich předchůdců, kteří nezažili koronavirus, nemuseli se vypořádávat s žádnou globální katastrofou, průměrná mzda nijak zvlášť nerostla, a dokonce v roce 2013 klesla. Za nás stoupla z 25 768 na 36 057 korun měsíčně.

CO JSME UDĚLALI PRO LIDI

Sestřičky, lékaři, učitelé, policisté, hasiči, vojáci. Co vás napadne, když vyjmenuju tahle povolání? Jasně, jsou to ti, kteří nás chrání a starají se o nás a naše děti. A dobrý stát se musí zase postarat o ně. A politici před námi se o tyto profese fakt „postarali“.

ODS, TOP 09 a STAN?

Všem, a tím myslím naprosto všem, sebrali peníze. Sestřičkám srazili platy o 500 korun měsíčně, lékařům skoro o 700, učitelům skoro o 900 a ostatním pracovníkům ve školství o 150, policistům dokonce skoro o 2000, hasičům hrábli na plat hned třikrát, až ho měli o 2840 korun nižší a vojáci šli dolů o 1700 korun měsíčně.

ZVYŠUJEME PLATY

Nebudu vám vnucovat hodnocení těchto politiků. Čísla to udělala za mě. Nebudu z vás páčit ani hodnocení pro mě, protože i to spolehlivě udělají čísla. Profesím, na kterých se předchozí vlády surově vyřádily, jsme zvýšili průměrné platy, takže šly nahoru takto:

Sestřičky z 28 963 na 58 200 korun.

Lékaři z 59 556 na 101 000 korun.

Učitelé z 26 535 na 46 000 korun.

Ostatní profese ve školství z 15 480 na 26 050 korun.

CO JSME UDĚLALI PRO LIDI

Policisté z 32 646 na 50 530 korun.

Hasiči z 33 904 na 51 100 korun.

Vojáci z 36 961 na 51 700 korun.

Dobrý stát se pozná i podle toho, jak se stará o svoje seniory, protože to byli oni, kdo vybudovali náš stát a vychovali nás. Pět dlouhých let se průměrný důchod potácel kolem 10 tisíc. My ho zvedli z 11 065 na 15 351 korun. A příští rok překročí 16 tisíc.

Tak jo. Teď už jsem vás snad přesvědčil, že štěstí jde alespoň z části vyjádřit v číslech. Brát trochu důstojné peníze je prostě důvod k větší spokojenosti.

DANĚ SE MUSÍ PLATIT

A co takhle atmosféra? Myslím společenská atmosféra. Ta v číslech vyjádřit nejde? Zkusme se na to podívat.

Než jsem přišel do politiky, bylo v téhle zemi celkem normální vyhýbat se daním. Kolikrát poctivý živnostník nebo podnikatel slyšel výsměch od známých, že přiznává finančáku tržby? Kolikrát ho prohlásili za blbce? Hanba vzpomínat.

Prachy na ruku bez faktury, kasírování hostů bez účtenky, nutili lidi pracovat načerno bez sociálního pojištění a tím pádem s vidinou mizerného důchodu. Šedá ekonomika. Černá díra, ve které mizely

peníze nás všech. Když všechny ty malé i velké podvody zkusil odhadem sečist Mezinárodní měnový fond, zjistil, že se u nás v letech 1991–2015 každý rok průměrně ztratilo v šedé ekonomice 14,83 % HDP.

Když to mám říct úplně natvrdo, 15 % veškerého bohatství, které mělo být společné a užitečné nám všem v této zemi, si každý rok nastrkala spousta grázlů do kapes.

Neuvěřitelná částka. Ještě v roce 2015 se v šedé ekonomice protočilo dvakrát víc peněz, než kolik tehdy stát vyplácel na důchody.

Pak se stala jedna věc. Nějaký Babiš zavedl elektronickou evidenci tržeb, EET. A taky kontrolní hlášení proti podvodům s DPH.

Do akce nastoupila naše *Daňová kobra*, začaly se systematicky potírat velké podvody s DPH a taky černý trh s chlastem. A po Babišovi to přebrala Schillerová, která jede stejně tvrdě.

Výsledek? Podle Mezinárodního měnového fondu jsme šedou ekonomiku srazili na 9,2 procenta! To je číslo z roku 2017. Díky našim opatřením se stovky miliard přelily do oficiální ekonomiky a zdanily.

No a podívejte se, jak se tohle všechno projevilo na naší státní kase.

Loni jsme vybrali o 264,5 miliardy víc než v roce 2013. Kdybychom vzali, kolik jsme vybrali celkem na daních a odvodech, to znamená na so-

CO JSME UDĚLALI PRO LIDI

ciálním a zdravotním pojištění, je to za stejné období o 718 miliard více.

PENÍZE LIDEM

Tyto peníze pumpujeme zpátky do lidí. Do pracujících lidí. Od mého vstupu do politiky jsme ulevili pracujícím rodičům, pracujícím důchodcům a podnikatelům 140 miliard korun na daních. Zvýšili jsme slevy na druhé a další dítě, zavedli školkovné, snížili DPH na léky, dětskou výživu, potraviny pro lidi s bezlepkovou dietou, knihy, noviny a časopisy, hudebniny, hromadnou přepravu osob nebo dodávky tepla. Hospodským jsme snížili DPH na jídlo, točené pivo a nealko. DPH jsme snížili i kadeřnicím a holičům, opravářům kol, obuvi, deštníků, krejčím. Osvobodili jsme od daně výsluhy pro vojáky a pracujícím důchodcům jsme vrátili slevu na dani, kterou jim předchozí pravicové vlády s chutí sebraly. A řidičům jsme snížili spotřební daň na naftu.

Nezapomněli jsme ani na živnostníky. Našemu koaličnímu partnerovi, ČSSD, jsme zabránili, aby se zvýšilo zdanění OSVČ na 19 %. Zůstalo tedy na 15 % jako u zaměstnanců. A navíc jsme spoustě živnostníků usnadnili život zavedením paušální dane od 1. ledna 2021. To znamená, že spousta z nich na zdravotním a sociálním měsíčně odvádí 5469 ko-

CO JSME UDĚLALI PRO LIDI

run a už se o nic víc nestará. Protože svých starostí mají i tak dost.

Do politiky jsem šel s tím, že lidi sami nejlíp vědí, jak utratit svoje peníze. Proto jsme daně snižovali všude, kde to šlo. Jedinou výjimkou pro mě byl vždycky tvrdý alkohol, tabák a hazardní hry. Proč bychom měli brát ohledy na lidi, kteří na tom vydělávají, když oni nemají žádné ohledy k těm, kteří to konzumuji? V roce 2014 byla naše země zamorená 7542 hernami. Teď je jich už jen 702. Je to stále dost, ale dál mizí, a hlavně jsme dali starostům možnost rozhodovat, jestli je na svém území povolí.

A hlavně. Zrušili jsme superhrubou mzdu neboli „superpodvod“ na zaměstnancích, který „SPOLU“ vymysleli v roce 2008 politici z ODS a TOP 09. Všem, kdo vydělávají do 140 000 měsíčně, najednou klesla daň z 20,1 % na 15 %. Týká se to 4,5 milionu lidí v této zemi, kteří chodí do práce. Skoro polovině národa tak zůstává v peněžence každý měsíc tisíce korun navíc, aniž by kdokoli z nich musel prosit svého šéfa, aby mu přidal.

K tomu jsme spustili Stravenkovou revoluci, díky které si každý zaměstnanec může vybrat, jestli chce papírovou stravenku, závodní stravování, nebo „keš“. Peníze pracujícím lidem, ne stravenkovým firmám.

Důchodcům a studentům do 26 let jsme dali slevu 75 % na jízdném. Někteří lidi mě za to dost kritizo-

vali, třeba ti, kteří slevu použili, aby mohli zajet do Prahy na demonstraci proti mně na Letné. Jenže, když mi napiše babička, že se dostane díky slevě za vnučaty na Šumavu nejednou za rok, ale čtyřikrát, tak z toho mám prostě radost. A stejně je to i se studenty, kteří teď mají možnost víc cestovat.

RATINGY A AGENTURY

Za těch 7 let, co jsem v politice, se z České republiky stala jedna z nejúspěšnějších zemí na světě. Dokonce nám agentury Moody's a ACRA Europe, jejichž verdikty se řídí vlády, banky a korporace, zvýšily hodnocení, takzvaný rating, na úroveň zemí, jako je Belgie a Velká Británie. Výslovně k tomu napsaly, že je to díky našim vládním reformám a veřejným financím. Tohle výborné hodnocení potvrdila i S&P, Japan Credit Rating Agency a agentura Fitch. A obstálo navzdory restrikcím a poklesu ekonomiky kvůli epidemii.

V roce 2019 jsme v hrubém domácím produktu na hlavu předběhli Portugalsko, Řecko a Španělsko. O rok později Itálii. Posunuli jsme se v pořadí nejvyššejších ekonomik světa na 27. místo a stále doufám, že v roce 2025 předezeneme Japonsko a Nový Zéland. Už teď jsme dosáhli nejnižšího rozdílu mezi příjmy bohatých a chudých ze všech zemí Evropy,

nejmenšího ohrožení chudobou a sociálním vyloučením a nejnižší nezaměstnanosti, která byla ještě nedávno 2,1 %. Podle žebříčku od Deloitte, který posuzuje kvalitu života, je naše Česká republika nejen výš než Spojené státy, ale i třeba než Singapur nebo Izrael. A suverénně nejlepší ze všech zemí V4.

POMOC ZA KORONAVIRU

Všichni víme, co přišlo pak. Do našich životů vtrhl koronavirus a za pár měsíců se z něj stala celoplanevní katastrofa. Kdybychom všechny ty roky předtím nemakali, nesnižovali dluh a nedostali jsme naši zemi do skvělé kondice, tak by to naše ekonomika prostě neměla šanci ustát. Podniky by zkrachovaly bez pomoci, stovky tisíc lidí by se ocitly na dlažbě. My se ale rozhodli zachránit naše hospodářství. Od kadeřnice a instalatéra na malé vesnici až po obří fabriku. Využili jsme skvělou reputaci, kterou jsme naší zemi vybudovali, a půjčili si na mezinárodních trzích peníze, které jsme všechny nalili do lidí a firmy. Rozhodně lepší řešení než naše lidi vyhladovět, firmy nechat padnout a pak desítky let zoufale stavět ekonomiku zpátky na nohy.

Čísla?

První číslo je 466,6 miliardy. Je to pomoc, kterou jsme do konce února tohoto roku poskytli

CO JSME UDĚLALI PRO LIDI

živnostníkům, zaměstnancům, firmám a organizacím. Jen na kompenzačním bonusu pro OSVČ, malá sročka a lidi pracující na dohodu o provedení práce a činnosti jsme rozdali 41,5 miliardy.

Zaměstnavatelům jsme zase ulevili tak, že jsme jim prominuli pojistné na sociální zabezpečení, což nás stálo 13,3 miliardy, a zaměstnancům zase tak, že jsme jim zaplatili ošetřovné za 12,7 miliardy, stejně tak OSVČ, které vyšlo na 2,9 miliardy. Důchodcům jsme poslali na příspěvcích 15 miliard. Podnikatelům jsme pomohli s placením nájemného za 9,8 miliardy a hospodám jsme poslali peníze za to, že musely zavřít, celkem 3,2 miliardy. A kompenzace nákladů a speciální dotace na zaměstnance pro zaměstnavatele činí dalších 15 miliard.

Druhé číslo je 1480,3 miliardy. To ukazuje, kolik díky nástrojům přímé podpory, odkladu daní a státním zárukám za úvěry zamíří do české ekonomiky.

PROPOJIT ZEMI

Ted' ale téma koronaviru utnu, protože nechci, aby tahle katastrofa přehlušila všechnu tu práci, kterou jsme před ní rozjeli a ve které pokračujeme pořád dál. Chci vám dát aspoň malou ukázku toho, co všechno jsme rozjeli a vybudovali. Ukázat vám, že jsme první vláda, která se zajímá o celou naši zemi,

CO JSME UDĚLALI PRO LIDI

ne jenom o města a kraje, kde máme lidi z našeho hnutí.

Jeden z hlavních cílů, které mám od začátku, co jsem vstoupil do politiky, je konečně naši zemi propojit a vytrhnout ty nejchudší kraje z izolace. To znamená přivést k nim dálnice a silnice, které jsou bezpečné, rychlé a bez kterých se tyhle oblasti nikdy nepohnou z místa. Politici na ně čtvrt století kašlali, ekologičtí teroristi je blokovali. To kvůli nim se tyhle kraje nezačaly rozvíjet, kvůli nim se miliony lidí zbytečně dlouho proplétaly na nebezpečných, úzkých okreskách. Na jedné z nich se mi zabil řidič z mé bývalé firmy. Bylo to mezi Lovosicemi a Ústím. Nikdy na to nezapomenu a mysel jsem na něj, když jsme 17. prosince 2016 otevřeli dálnici D8, která by mu tehdy bývala zachránila život. Lidi na ni čekali 32 let.

Ale zpátky na začátek. V roce 2014 jsme si pod sebe vzali ministerstvo dopravy a začali... ne stavět jsme nezačali, protože naši předchůdci nám nenechali žádné projekty a ani žádné stavby, které by se daly dokončit, nebyly. Pokud to chcete přesně v číslech, tak tady máte počet kilometrů zahájených nových staveb dálnic:

Rok 2011. Nula kilometrů.

Rok 2012. Nula kilometrů.

Rok 2013. Nula celá osm kilometru.

Rok 2014. Nula kilometrů.

CO JSME UDĚLALI PRO LIDI

Museli jsme teda jet všechno od začátku, než jsme vůbec mohli kopnout do země. Projektovat, bojovat bitvy s ekologickými teroristy a změnit zákony, aby jedna stavba netrvala 13 let. Ovoce tohohle boje začínáme sklízet v posledních letech. A tady to máte v číslech.

Postavili jsme 117,9 kilometru nových dálnic.

D1 z Přerova do Lipníku.

D3 z Veselí do Úsilného.

D6 z Nového Strašecí do Řevničova a z Lubence do Bošova.

D8 z Lovosic do Řehlovic.

D11 z Osiček do Hradce Králové.

D48 z Rybího do Rychaltic.

Postavili jsme 151,7 kilometru silnic I. tříd, z toho většina byly obchvaty měst a nebudu vám je všechny vypočítávat.

A pochlubit se teď může ministr dopravy Karel Havlíček. Podařilo se mu totiž to, co z různých prapo-divných důvodů 20 let nešlo. Připravil, vyjednal, a nakonec i Sněmovnou protlačil PPP projekt. Konkrétně strakonickou D4. Kolegovi Havlíčkovi se dokonce podařilo přesvědčit i komunisty, kteří byli nejdřív zásadně proti.

Obrovský úspěch. Strakonická D4 formou PPP. To znamená, že soukromý investor dálnici postaví, 25 let ji bude pronajímat státu a pak nám ji přenechá. Právě tahle dálnice bude vzorem pro další PPP

projekty, které jsou často efektivnější a levnější než klasické veřejné zakázky. Dlouho očekávaný 32 km dlouhý úsek začínáme stavět na jaře. Tenhle způsob se dá použít i na výstavbu nových nemocnic nebo administrativních budov.

Letos jsme taky udělali absolutní rekord v novodobých českých dějinách. Právě teď stavíme 106,4 kilometru úplně nových dálnic, jak se říká „na zelené louce“ a 59,9 kilometru silnic I. tříd. K tomu do konce roku zahájíme 100,8 kilometru nových dálnic a 64,9 kilometru silnic I. tříd, hlavně obchvatů. Proč? Když Karel Havlíček přebíral dopravu, byl rozpočet na všechny dopravní stavby 83 miliard ročně. A když končil první rok úřadování, měl prostavěno za 120 miliard.

Možná, že je to právě u vás, kdo držíte tuhle knížku. Hradec Králové, Jaroměř, Opatovice, Časy, Otrokovice, Lubenec, Panenský Týnec, Písek, Příbram, Říkvice, Přerov, Třebotín, Kaplice, Krupá, Chlumčany, Bělotín, Rybí, Hulín, Fryšták, Staré Město, Moravský Písek, Chrudim, Rádelský mlýn, Plzeň, Třemošenský rybník, Orlík, Olbramovice, Mělník, Doudleb nad Orlicí, Nové Paky, Klatovy, Žiželice. A další.

Psal jsem vám o tom hororu s D8. Myslíte, že to byl jediný případ, co se vlekl desítky let? Tak tady máte další ostudy, které jsme museli vyřešit až my.

D11 z Prahy do Trutnova. Už v roce 1938 vznikl plán, že tudy povede dálnice do Polska. V roce 2006 se

CO JSME UDĚLALI PRO LIDI

dostaly stavební stroje na dohled k Hradci Králové, zbývaly čtyři kilometry. Jenže dálnici si neprála nějaká paní Havránková. Se státem se soudila celkem 20 let. Ano, takto dlouhou dobu blokovala jedna farmářka stavbu ne místní, ne krajské, ne státní, ale mezinárodní důležitosti. My jsme D11 dokončili v roce 2017. Konečně se dostaneme do Polska po dálnici. A aby už se nikdy v budoucnu žádná paní Havránková nemohla opakovat, prosadili jsme v parlamentu liniový zákon.

O liniovém zákonu se tady mluvilo 20 let a až my jsme ho prosadili.

Vzpomínáte, jak nám všichni připomínali, že Polsko umí vykupovat a vyvlastňovat? Nikdo se ale neodvážil polský model přenést do našich zákonů. Karel to zvládnul po pěti měsících v úřadě ministra dopravy.

V čem je pointa liniového zákona?

Stavby, které mají sloužit celému regionu či celé zemi, už nikdo nebude zbytečně zdržovat. Jediné stavební řízení s jediným přezkumem, jasné lhůty pro úředníky. Pokud se nějaký majitel pozemku nechce se státem dohodnout, dostane od něj ferozou kompenzaci, ale podřídit se veřejnému zájmu prostě musí. Tyhle věci zrychlí přípravu staveb o pět let.

A teď tady máme D1.

D1

Kdybych o ní měl napsat všechno, co chci a co si zasloužíte vědět, musela by to být samostatná kniha. Komunisti ji dostavěli 8. listopadu 1980. Deset let před revolucí a dalších dvacet let po revoluci v ní auta a nákladáky vyjízděly koleje, rozšiřovaly se trhliny v betonových deskách. Už v roce 2000 bylo všem jasné, že tohle je potřeba opravit. Jenže se vůbec nic nestalo.

Když jsme D1 převzali v roce 2014, byla neopravitelná. Všechno muselo jít pryč, vytrhalo se a vytěžilo až na hlínu a začali jsme stavět úplně novou dálnici ve stopě té původní. Za plného provozu. Teď, jak tuhle knížku píšu, je už většina ze 161 kilometrů opravená. V říjnu budeme mít hotovo. Kdyby ekoterroristé jménem *Děti země* celou dobu nenapadali u soudu úplně každé stavební povolení, mohlo to být ještě o jeden nebo dva roky rychlejší.

Nemyslete si ale, že děláme jen dálnice a silnice I. tříd. Víme, že pro všechny lidi na malých městech a vesnicích jsou důležité okresky. O jejich stavu ve všech krajích jsem se přesvědčil osobně během výjezdů s ministry. Slyšel jsem a cítil ty rány od náprav našeho autobusu. Takže jsme začali krajům dávat mimořádné peníze na opravy silnic II. a III. tříd, o které se mají starat. Doteď to už bylo 28 miliard korun a kraje za ně opravily tisíce kilometrů.

CO JSME UDĚLALI PRO LIDI

Opozice tohle nikdy nepřizná, ale pravda je jasná. Tyhle peníze před námi nikdy nikdo krajům nedal. Předchozí vlády na ně kašlaly anebo přihrávaly finance svým politickým kamarádům. Naše hnutí s tím začalo hned v prvním volebním období a krajům takhle pomáháme každý rok. Ať je hejtman z jakékoli strany. Silnice totiž nejsou levicové nebo pravicové. Silnice jsou nás všech a slouží všem, kteří bydlí i v těch nejzapadlejších vesničkách.

NÁPAD

Když už budem moct konečně jezdit po nové D1, kterou dokončíme v říjnu, mohli bychom všem českým automobilistům dát technickou zdarma.

Samozřejmě jen těm, kteří si udrží plný počet bodů.

Jen na jedno auto, a musí být samozřejmě jeho majitelem. Odměna pro slušné řidiče ☺

Protože my proti autům ve městech rozhodně nejsme. Ani nikde jinde.

DO VLAKU

Ted' vystoupíme z auta a sedneme spolu do vlaku. Nebudeme na něj ale čekat na rozpadlé, posprejovaném nádraží. Od toho jsme dali už 6,4 miliardy korun na rekonstrukce nádražních budov. Vidíte to určitě vy všichni ve Štenberku, Bohuňovicích, Strakonicích, Českých Budějovicích, Berouně, Havířově, Strakonicích, v Praze na Hlavním nádraží, v Havířově, vy všichni, kdo projízdíte Ledečkem, Kácovem a Zručí nad Sázavou po trati Posázavského pacifiku.

Pardon, nechal jsem se trochu unést romantikou vlaků. Prostě vám chci říct, že ročně dokončujeme opravy 60 nádražních budov a taky modernizujeme 150 přejezdů.

A když jsme u těch vlaků. Slyšeli jste už o vysokorychlostní železnici? Určitě jo! Další věc, o které tady politici roky jen mluvili, ale neudělali nic. A dneska? V březnu 2017 prosadili naši poslanci průlomové usnesení Sněmovny, které dalo vládě za úkol, ať na rychlých vlacích maká. Hned jsme začali. Dneska dáváme do přípravy rychlovlaků desítky milionů ročně, máme smlouvu s Německem na přímém spojení pod Krušnými horami a máme smlouvu s Francií na nejmodernější projekty. Ve všech částech republiky už běží projekční práce a první pilotní úsek vysokorychlostní železnice začneme stavět do roku 2025. Tohle je věc, která mě těší straš-

ně moc kvůli mladým lidem. A nejen kvůli nim. Představte si, že v Drážďanech budeme do hodiny. Praha–Brno dáme taky za hodinu, takže Moraváci můžou denně dojízdět za prací do hlavního města. Nebo naopak. Spojíme se s Vídni, Varšavou i Berlínem, zkrátka bude z nás to pravé tlukoucí srdce Evropy.

NEZAPOMENOUT NA NEJPOTŘEBNĚJŠÍ REGIONY

Teď ale zpátky do regionů. Silnice, dálnice, železnice, to vůbec není všechno, čím zvelebujeme naše kraje. Zaměřili jsme se speciálně na ty nejchudší oblasti. Ty, které za komunismu, a ještě donedávna sloužily jen k tomu, aby se v nich těžilo nerostné bohatství, šlapal v něm těžký průmysl, ale na lidi se vždycky kašlalo. I kvůli těmhle lidem jsem šel do politiky.

Rozjeli jsme strategické akční plány pro kraje. Každému z nich jsme ušili na míru pomoc podle toho, co přesně potřebuje.

V Ústeckém kraji je plno vodních ploch, které vznikly v jámách po těžbě uhlí. A tak jsme třeba v Mostě pomohli s vybudováním celoroční restaurace a zázemím pláže. Postupně uvolňujeme 1,9 miliardy na zvýšení kvality zdravotnické péče, hlavně na modernizaci děčínské a chomutovské nemoc-

nice a taky na zvýšení dostupnosti zdravotní péče v celém kraji. Další víc než půl miliardy dáváme na vybudování Technologického centra, které do Ústeckého kraje přinese nové technologie a nové pracovní příležitosti. Práce s vysokou přidanou hodnotou je na Ústecku obzvlášť cenná.

V Moravskoslezském kraji budujeme vysokorychlostní optickou datovou síť. Propojí nemocnice, dopravní dispečinky, složky Integrovaného záchranného systému, střední školy nebo třeba sociální zařízení. Díky ní budou mít lidi rychlý internet ve veřejných budovách, v autobusech, tramvajích. Postupně v celém kraji napojíme 625 lokalit a 225 organizací. Soustředíme se na rozvoj oblasti mezi Karvinou, Havířovem a Orlavou. Po těžkém průmyslu tady zůstaly naprostoto unikátní stavby, které chceme využít jako turistická lákadla a taky přivést víc turistů do Beskyd a Jeseníků, tím pádem přivést víc peněz pro celý kraj. Ostrava a celá oblast kolem Havířova taky díky našemu příspěvku dostane nové, bezbariérové autobusy na zemní plyn a v Ostravě financujeme i nové tramvaje. Fakultní nemocnice Ostrava si díky našemu příspěvku postaví novou budovu psychiatrické péče.

Karlovarský kraj. Tam je potenciál jasný. Nás akční plán pomáhá rozvoji Institutu lázeňství a balneologie v Karlových Varech. Lékaři, biologové

CO JSME UDĚLALI PRO LIDI

a geologové tam zkoumají účinky lázeňské léčby na lidský organismus a taky dělají výzkum přírodních léčivých zdrojů. Pomáháme jim v získávání dalších špičkových expertů z Česka i zahraničí, v budování učeben, laboratoří, při nákupu přístrojů. Celkem to vychází na půl miliardy. Už teď jsou Karlovy Vary mezinárodní pojem. A my pracujeme na tom, abychom byli v lázeňství uznávaní jako nejlepší na světě.

Stejně jako všechny ostatní v minulosti zanedbávané kraje, i Karlovarsko potřebuje lepší zázemí pro špičkový výzkum. Takže dáváme 750 milionů na vybudování Vědeckotechnického parku, který budou využívat nejrůznější vysoké školy a výzkumné organizace. Dalších skoro 200 milionů je určených pro nemocnici Cheb, hlavně na lineární urychlovač na onkologickém oddělení, novou magnetickou rezonanci a další přístroje. Karlovarskému kraji taky dáváme peníze na nákup nízkoemisních, bezbariérových autobusů. Nahrazují staré naftáky. Kde jinde začít se supermoderní, ekologickou hromadnou dopravou, než v krajích dvě let zamořovaných průmyslem?

Nejchudším regionům pomáháme nejen přes akční plány, ale obrovsky těží z našeho Integrovaného regionálního operačního programu. Možná jste o něm slyšeli jako IROP. Jen za poslední čtyři roky jsme v rámci něj schválili 10 149 projektů za

116,7 miliardy korun. Bez něj by nebyla nová silnice, která ulevila centru Chomutova, přes které do nedávna jezdila auta směrem na Ústí. Nebo obchvat Roudnice nad Labem. Nebyly by opravené a postavené nové mosty v Ostravě mezi centrem a Ostravou-Jih. A nebyl by ani obchvat Mariánských Lázní ani obchvat Plzně. Tyhle stavby jsem pro vás vybral, protože jsem je osobně řešil a vím, že na každou z nich lidi čekali jako na smilování.

Možná si teď řeknete, že Babiš píše pořád jen o velkých městech. To ale proto, že jsem vám chtěl nejdřív ukázat celostátně významné stavby. Vždyť po takovém okruhu kolem města se aspoň jednou za život projede i člověk z druhého konce republiky. Třeba při cestě na hory, na hrad, do lázní. A tehdy ocení, že nemusí kličkovat po okresce nebo se proplétat centrem města.

Když to ale vezmete na počet, tak úplně nejvíce projektů děláme v obcích do 3000 obyvatel a pak ve městech mezi 3000 a 10 000. O těchto projektech se v televizi nikdy nedozvítíte, ani byste je častokrát nepostřehli, ale pro místní znamenají obrovský rozdíl. Třeba výtahy v bytovkách, do kterých jsme dali přes 700 milionů. Umíte si představit, jaká je to úleva pro důchodce, rodiče s malými dětmi a vůbec všechny, kdo v takovém baráku bydlí? Znamená to nejen větší pohodlí, ale taky má najednou váš byt úplně jinou hodnotu.

PENÍZE MENŠÍM OBCÍM

Ted' vám dám pár čísel, abyste viděli, jak podporujeme právě menší obce. Budou to peníze, které jsme do nich investovali za poslední 4 roky. Částky trochu zaokrouhlím, abych vás neotravoval složitými ciframi.

Do pečovatelských domů jsme dali půl miliardy, skoro 300 milionů jsme poslali na komunitní bydlení seniorů, opravili jsme knihovny, obecní úřady a kulturní domy za 1,3 miliardy. Díky nám se tisíce baráků konečně zbavilo starých olověných rozvodů. Stálo nás to doted' skoro 3 miliardy. Na hřiště, která jsou zvlášt na vesnici střdobodem života, a na školní sportoviště jsme dali přes 2,6 miliardy. A seznam jede pořád dál, přes opravy lávek, kapliček, budování turistických stezek a odpočívadel, až po likvidaci průmyslových zón, kam přinášíme nový život a financujeme nové byty. Když se tohle všechno seče, dostáváme se na 10 miliard korun, které jsme naliili za 4 roky do vesnic a malých měst. Samozřejmě nepočítám jejich vlastní peníze, které jim posíláme každý rok z vybraných daní.

Víte, jak tady sedím nad tím seznamem dotací, cítím normálně radost. Vidím, že to konečně začalo fungovat a že posíláme peníze tam, kde jsou potřeba, ne tam, kde za to dostaneme hlasy. Jsou to vesnice a městečka, o kterých jste pravděpodobně ani vy nikdy neslyšeli, pokud v tom kra-

CO JSME UDĚLALI PRO LIDI

ji přímo nebydlíte. A tak zdravím do Pozořic na jihu Moravy, do Hořic na Šumavě, do Skuhrova na Vysočině, do Suchdola nad Odrou na severu Moravy, do Borové na Pardubicku, do Břas na Plzeňsku, do Pičína ve středních Čechách, do Vilémova v Ústeckém kraji, do Valašské Bystřice na Zlínsku, do Lub na Karlovarsku, do Leštiny na Olomoucku, zdravím do všech krajů a do všech vesnic a měst, kde jsme moc rádi pomohli s hřištěm, školkou, domem pro seniory, silnicí, chodníkem, kulturákem, veřejným WC nebo bezbariérovým vstupem.

CHCI ROZSPORTOVAT ČESKO

Rozsportovat! Umíte to vyslovit? ☺ Je to přesně to slovo, co bychom se teď měli naučit. Všichni. Chci ROZSPORTOVAT Česko.

Hlavně naše děti.

Chci, aby každé dítě v naší zemi mělo dostatek pohybu.

Pohyb. To je přece už od dětství naše přirozená potřeba. Způsob sebevyjádření každého z nás. A dřív to byla skoro jediná volnočasová aktivita, jak se teď říká. Jasně, nebylo co jiného dělat, tak se děti hýbaly.

CO JSME UDĚLALI PRO LIDI

Teď ale sport mezi dětmi soupeří s desítkami dalších aktivit, které navíc nejsou tak namáhavé. Sport to prostě nemá v konkurenci těch všech iPadů, sociálních sítí a herních konzolí jednoduché. Děti sedí a civí na displej.

Nejdůležitější je, aby byl sport hlavně radost a zábava. Nejen dril. Nejen nutnost. Nejen soupeření.

A každý trenér musí umět citlivě pracovat s každým dítětem a budovat jeho místo v kolektivu. Individuálně. Aby děti měly pocit, že někam patří. Že mají tu svoji partu. A soustředit se na radost z pohybu bez ohledu na to, jak je zrovna kdo zručný.

Teď jeden zásadní fakt, který jsme zjistili, když jsme se několik měsíců soustavně věnovali výzkumu. Tlak na výkon, tlak na vítězství a důraz na to, kdo je nejlepší děti akorát odrazuje.

Jo, je to tak.

Orientace na výkon. Jedině na výkon. Na to, aby všechny děti podávaly co nejlepší výkony na závodech a soutěžích. A já se ptám, a proč?

Nutit všechny děti, aby trávily sportem velkou část svého volného času? A proč by měly?

Tlak na výkon některé z nich jen otráví, a nakonec je ze sportovního prostředí úplně vypudí, a hlavně až do konce života určí jejich vztah k pohybu, ke sportu jako k něčemu, v čem jsem nebyl moc dobrý.

CO JSME UDĚLALI PRO LIDI

V tomhle vyrostly generace dětí, které jednou na tělocviku něco blbě udělaly a od té doby se nikdy nezařadily. Obrovský blok celých generací.

Spousta mladých lidí má podobné zázitky. Do výzkumu nám řekli:

„Lidi na těláku se mi smáli, že neuskočím 3 metry z místa a že neumím volejbal protože jsem malá.“

„V ročníku jsme měli holku, která hrála závodně volejbal a když nám to nešlo tak jako jí, byla na nás zlá, že prohráváme. Zašlo to tak daleko, že mi zasmečovala do obličeje. Paní učitelka to podporovala, protože si mysla, že se nás snaží motivovat.“

„Na sport jsem zanevřel na škole, nemám rád, když mě někdo do něčeho nutí, když mi to nejde. Třeba tělocvička mě nutila běhat vytrvalostní běh, nešlo mi to, ale musel jsem, dobelhal jsem se do cíle na pokraji sil, to nemám zapotřebí.“

Přesně o tom mluvím. Pryč s tím! Změňme to! Rozsportujme všechny děti! A pojďme udělat z pohybu hlavně radost. Zábavu.

Jde o ty děti, které z různých důvodů nechtějí nebo nemohou sportu zasvětit veškerý svůj volný čas. Třeba mají i jiné záliby, nebo jejich rodiče chtejí, aby měly i jiné zájmy, nebo aby se věnovaly víc škole.

Ale my je chceme získat pro pohyb a pro sport. Všechny.

Musíme prostě změnit to dnešní výhradní vnímání sportu jako nějaké „ultimátní“ aktivity, na kterou je třeba chodit pravidelně a dát jí všechno. Kde je po-

třeba se neustále s někým srovnávat. Kde je potřeba jen dril. Kde je hlavní jenom výkon jednotlivých členů a týmové úspěchy.

IDEÁLNÍ STAV?

Když zavřu oči a chvíli sním, tak vidím děti, co chodí na tréninky, protože chtějí.

Ne proto, že musí.

A trenér vždycky vyzdvihuje individuální přednosti každého z nich a zaměřuje se na budování týmu a na přátelské vztahy. Tak, aby to přitáhlo i méně sportovně naladěné děti a rodiče.

Samozřejmě, že ocenění za dobrý výkon a důraz na to, kdo je nejlepší, to jsou skvělé věci. Ale skvělá je i radost z pohybu jako takového, bez ohledu na to, jak je v něm kdo dobrý. Skvělé jsou i společné zážitky spojené se sportem a pohybem. Pocit, že patřím do party. Zábava, hravost, kreativita.

Zlomové je období kolem 13.-15. roku, kdy odpadává hodně členů sportovních oddílů. Začínají je bavit jiné věci, hledají vlastní nezávislost na preferencích rodičů a přibývají také pracovní a školní povinnosti.

Ke sportu by se pak rádi vrátili nebo s ním začali, když je jim mezi dvaceti a třiceti, často když si vší-

mají, že jejich kondice a postava se zhoršily. Jenže začít se sportem, zvláště s kolektivním, je pak poměrně obtížné.

CO POMŮŽE?

Vždycky pomůže parta kamarádů, na které se dítě může spolehnout a se kterou pracuje kvalitní, zkušený trenér, který má děti pod kontrolou a může je inspirovat. Děti pak nebudou trávit tolik času na sociálních sítích a hraním počítačových her, ale budou prožívat reálné situace a zážitky.

Stěžejní je opravdu osobnost trenéra. Dobrý a úspěšný trenér umí v dětech probudit nejen výkon a motivaci, ale taky radost z pohybu. Sám musí být nadšenec, nedělat to jen pro úspěch, ale pro radost. Nezaměřuje se jen na dril, ale snaží se s dětmi pracovat, rozvíjet jejich dovednosti komplexně a hravě. Umí zorganizovat akce, ze kterých mají nezapomenutelné zážitky.

Buduje partu, tým, zaměřuje se na soudržnost.

Trenéři dělají neskutečně užitečnou práci a já chci, aby každý z nich měl zázemí.

A taky chci otevřít všechna sportoviště pro skupiny dětí a děti s rodiči tak, aby si mohli zajít kdykoli zajít zasportovat, prostě jen tak. Vždyť my všichni

CO JSME UDĚLALI PRO LIDI

ve městech chodíme kolem zavřených sportovišť a hřišť všech možných škol. Jsou otevřené jen někdy. Přitom je máme přímo u nosu. Tak je pojďme dát všem rodičům a dětem.

Jednoduše.

Rezervační systémy už umí v naší zemi používat úplně všichni. Bude to fungovat, tím jsem si jistý.

KABINA

Speciálně jedna věc je moje srdcovka. Sport na venkově.

Tak jsem to rozjel. Rozhodl jsem se, že každému menšímu městečku a vesnici pošleme peníze na rekonstrukci šaten. Přesvědčil jsem ministryni finančí Alenu Schillerovou a teď se tyhle peníze dostávají úplně ke všem, kdo o ně požádají.

Tradiční takzvané demokratické strany náš sport za těch 30 let totálně zdevastovaly. Kdo se neuměl „otáčet“, kdo neměl „kámoše“, tak si neškrtl nebo dostal jen drobky z toho, co si nechali bafuňáři. Když jsem přišel do vlády v lednu 2014, šlo do sportu něco málo přes 3 miliardy. Tento rok do něj posíláme 10,3 miliardy.

Vytáhli jsme sport z ministerstva školství a dali mu vlastní vedení. Národní sportovní agenturu. Od za-

CO JSME UDĚLALI PRO LIDI

čátku jsem říkal, že nechci postavit jednu nebo dvě haly a cpát peníze do pár vybraných mužstev profíků. Chtěl jsem dát peníze a možnosti úplně všem, kteří sportují a starají se o naše sportující děti.

V každé vesnici, kde mají hřiště na fotbal, a třeba i volejbal nebo nohec, stojí jedna bouda, která poskytuje zázemí všem.

Celé roky bez oprav. Co roky! Desetiletí. Udělali jsme průzkum a zjistili, že sportoviště jsou v Česku stará průměrně 48 let.

Kabiny jsou rozpadlé, hnusné a smrdí. A v nich se mají převlékat, sprchovat, hecovat před zápasem naše děti? Mají být ještě v 21. století odkázané na to, co postavili komunisti a na co všechny tradiční demokratické strany od revoluce totálně, ale totálně kašlaly?

Takže jsem řekl, že každému z 5800 městeček a vesnic do 3000 lidí pošleme 800 000 korun, když si přidají 200 000 z vlastního. Ať si opraví svoje sportovní zázemí. Ale ne přes nějaké svazy, ne přes šíbry, co „se vyznají“. Posíláme ty peníze přímo starostům, protože právě oni jsou nejlíp pod kontrolou místních lidí a přímo se s nimi baví o tom, co je potřeba.

Dostanou peníze. Bez lobbování, stačí správně vyplnit formulář. Nic takového tady nikdy nebylo.

Už v roce 2016 jsme spustili program Můj klub. Z původních 308 milionů jsme ted už na 1,5 miliardy,

CO JSME UDĚLALI PRO LIDI

kterou pumpujeme přímo do sportovních klubů bez prostředníků. Ptáme se klubů na jediné: Kolik u vás sportuje dětí a jak často? Díky tomu jsme už podpořili více než 7000 klubů. Velké i malé. Tak malé, že jsme zrušili podmínku mít aspoň 12 dětí, abyste dosáhli na příspěvek.

Dál. Pojďme k větším projektům. Kdo potřebuje zrekonstruovat třeba plavecký bazén, běžecký ovál, fotbalové hřiště nebo multifunkční halu, může si požádat ne o 20, ale rovnou o 40 milionů. Takhle jsme podporili jen v letech 2018–2020 už 470 sportovišť. A tenhle rok dáváme možnost žádat až 50 milionů. No a pro ty největší projekty jako třeba moderní zimáky nebo super atletické stadiony, kde může Česká republika pořádat obří akce mezinárodního významu, jsme ještě navíc vypsali program s horní hranicí až 300 milionů.

Tohle všechno vám píšu, abyste věděli, že se tady někdo poprvé od revoluce začal zabývat sportem. Vážně, systematicky a s vášní. Děláme maximum, aby peníze, které od nás dostává Národní sportovní agentura, co nejrychleji přišly k vám. A hlavně k dětem. Bez zdravé, sportující, akční mládeže upadá národ. A jestli můžu být trochu patetický, my ten národ po třiceti letech pozvedáme. Ve zdravém těle zdravý duch. Znáte to.

NÁPAD

NÁPAD

A co mít povinně na základkách tělocvik pětkrát týdně? S profesionálními trenéry? ☺

S VÁMI

Možná si ten příběh pamatujete z mého Facebooku. Martina. Její táta, pan Zdeněk Majzlík. Roztroušená skleróza. Léčebné konopí. Stavil se za mnou v březnu 2017. Napsal jsem o tom tehdy první příspěvek, kde jsem, hned nahoru, aby bylo jasno, dal velkými písmeny nápis:

„JSEM PRO LEGALIZACI LÉKAŘSKÉHO KONOPÍ A PROPLÁCENÍ POJIŠTOVNAMI.“

Od té doby se stala spousta věcí. Bojovali jsme za to, aby měla Martina lékařské konopí za dobrou cenu, a ne za desetitisíce korun měsíčně. Taky jsem byl v Izraeli, kde jsem se informoval u expertů a ty jsem pozval i k nám. Udělali jsme za účasti českých lékařů a odborníků konferenci o léčebném konopí, na kterou přijeli taky izraelští kolegové z Ministerstva zdravotnictví Izraele, z izraelské Agentury pro léčebné konopí, z Hebrejské univerzity v Jeruzalémě, Léčebného centra v Tel Avivu či z Centra bolesti nemocnice Sheba Izrael.

A pak se stala ta úžasná věc.

Pan Majzlík mi napsal.

„Dobrý den, vážený pane premiére. Před časem jsem Vám slíbil, že až bude ukončena ta cesta k léčebnému konopí pro Martinu, tak Vám dám vědět. Takže se to stalo. Dnes jsme s manželkou

S VÁMI

vyzvedli v lékárně nemocnice ve Strakonicích 180 gramů léčebného konopí od české firmy Elkoplast.

Trochu se to protáhlo, protože někde vznikly nějaké problémy, jejichž původ ale podrobně neznám. Prostě asi od května v lékárnách nebylo léčebné konopí s vyváženým poměrem THC/CBD. Nyní ale je. Já bych Vám chtěl velice poděkovat.

Asi se budu opakovat, ale byl jste první vysoce postavený politik, který se v době, kdy to vůbec neměl lehké, postavil za jednu zcela invalidní ženskou a její přestárlé rodiče. Tehdy Vás různí Kalouskové mohli obvinit z napomáhání šíření drog a bohužel je stále dost lidí, kteří by mu naslouchali. U nás se o těch, kteří jdou bez ohledu na své problémy za tím, co považují za správné, říká, že jsou frajeři. Vy jste frajer a já na to nikdy nezapomenu. Ještě jednou díky a přeji Vám ve všem jen to dobré.“

I já Vám, pane Majzlíku. Moc si toho vážím.

A pozdravujte Martinu.

DOPIS

Prál bych si, abyste věděli, že naše vláda čtyři roky maká a svoje sliby plní. Pokud jste nedostali můj dopis, který šel v červnu do všech schránek v naší republice, tak tady je to úplně nejdůležitější.

Rekordní důchody. V roce 2017 byl průměrný důchod 11 745 Kč, letos na konci března už 15 351 korun. Lidem nad 85 let jsme přidali tisícovku navíc a v prosinci 2020 dostal každý senior ještě 5000 korun. Průměrně jsme valorizovali důchody téměř o tisícovku každý rok. A v příštím roce důchodci dostanou průměrně 758 korun měsíčně navíc. Pro seniory nad 65 let jsme zavedli slevu 75 % na jízdném ve vlačích a autobusech.

Vyšší platy. Splnili jsme také slib učitelům, že budou brát letos v průměru přes 45 tisíc Kč. Vlastně to bude víc. Učitelé budou brát přes 46 tisíc korun. V průměru přes 50 000 korun budou brát policisté, hasiči a vojáci. Průměrný plat sestřiček letos dosáhne 58 200 korun a pracovníků sociálních služeb 35 097 korun. V HDP na hlavu jsme už předběhli Portugalsko, Španělsko nebo Itálii.

Nízké daně. Daně jsme snižovali. Za období mé vlády o 436 miliard korun. Všem zaměstnancům jsme snížili daň z příjmu na 15 %. To znamená vyšší mzdu o 7 %. Uhájili jsme, aby OSVČ zůstala sazba daně z příjmu 15 %. Živnostníkům jsme ulehčili život za-

vedením měsíční paušální daně. Do snížené sazby DPH 10 % jsme převedli spoustu položek. Léky, dětskou výživu, knihy, točené pivo, nealko, dodávky tepla, vodné a stočné, hromadnou dopravu, stravovací služby, kadeřníky, opraváře i domácí péči. Vynález ODS, daň z nabytí nemovitosti, jsme zrušili.

Finance pod kontrolou. Nenechte se napálit strašením opozice. I navzdory pandemii jsme za rok 2020 zůstali 4. nejméně zadluženou zemí EU. Když jsem nastupoval v lednu 2014 jako ministr financí, byl dluh vůči HDP 41,1 %, na konci roku 2019 jsme ho srazili na 29 %. Přišla pandemie. Ke konci roku 2020 byl dluh 36,9 %, tedy stále méně, než když jsem přišel do vlády. Rakousko má dluh 84 %, Německo 71 % a Francie 117 %. Dluh jsme stabilizovali už jednou a dokážeme to znovu.

Masivní investice. Všechny investiční projekty jsme poprvé v historii naší země zmapovali v Národním investičním plánu České republiky na roky 2020–2050. Je to 20 tisíc projektových záměrů v celkové hodnotě 8 tisíc miliard. Pro budoucnost naší země.

Nové dálnice a silnice. V září dokončíme kompletní rekonstrukci D1 a do Hradce Králové jsme konečně protáhli D11. Letos jsme začali stavět D4 do Strakonic, v roce 2025 napojíme Prahu na D3 a Karlovy Vary na D6. Stavíme plno nových obchvatů. Česká Lípa, Třinec, Pardubice,

CO JSME UDĚLALI PRO LIDI

Frýdek-Místek, Otrokovice, Znojmo, Slaný, Jaroměř, Strakonice, Krnov, Řevničov. Díky zákonu o liniových stavbách se klíčové stavby zrychlí o třetinu. Stavíme víc a o polovinu levněji než za éry ODS. Postavili jsme 59,3 km nových dálnic a dalších 107,3 km jsme rozestavěli. Postavili jsme 66,8 km silnic 1. třídy a dalších 74,3 km jsme zahájili. Prosadili jsme také elektronickou dálniční známku.

Podpora rodin s dětmi. Zvýšili jsme rodičovský příspěvek z 220 000 na 300 000 korun a u vicerát z 330 000 na 450 000 korun. Mladým rodinám jsme odklepli státní úvěry s úrokem 1 %, které mohou použít i na nákup družstevního podílu.

Lepší zdravotní péče. V roce 2017 šlo do zdravotnictví 284,8 miliardy korun, letos to je 391,6 miliardy korun. Rekonstruovali jsme řadu nemocnic a postavili nové pavilony. Nakoupili jsme špičkové přístroje, inovativní léky a léčiva pro pacienty se vzácnými onemocněními. Navýšili jsme kapacity lékařských fakult i středních zdravotnických škol. Prosadili jsme eRecept a eNeschopenku.

Ochrana kultury. Zrekonstruovali jsme řadu památek. V Praze historickou budovu Národního muzea, Státní operu či Negrelliho viadukt. V Karlových Varech se rozběhla rekonstrukce Císařských lázní, letos v červnu jsme otevřeli hotel Thermal. Renovujeme hrad Karlštejn a zámek Telč.

Investice do sportu. Rozpočet na sport letos dosáhne 10,3 miliardy korun, v roce 2017 byl přitom 5,9 miliardy korun. Zřídili jsme Národní sportovní agenturu, která se věnuje výhradně sportu. Díky programu Můj klub podpoříme 6500 projektů za 1,6 miliardy a v rámci programu Kabina to bude 1500 projektů za 1,2 miliardy v následujících dvou letech. Bude to znamenat konec starých smradlavých kabin a rozpadajících se sportovišť.

Moderní armáda. Armádě jsme navýšovali rozpočet a modernizovali výbavu. Nové obrněné transportéry, radiolokátory, vrtulníky i tisíce nových útočných pušek a pistolí.

Ochrana životního prostředí. Podpořili jsme výstavbu stovek kilometrů vodovodů a kanalizací. Vyměnili jsme přes 100 tisíc kotlů a zateplili tisíce budov. Podpořili jsme přes 3500 obcí v boji proti suchu. Rozhodli jsme o konci skládek od roku 2030. Na Evropské radě jsem prosadil jádro a zemní plyn jako čistý zdroj při plnění klimatických cílů EU. A sázíme stromy. Od roku 2017 jsme v lesích zasadili víc než 665 milionů sazenic a mimo les, v alejích, remízkách a všude možně, milion stromků.

Pomoc spotřebitelům. Zlidštili jsme exekuce a insolvence. Zatočili jsme s dětskými dluhy, navýšili jsme nezabavitelnou částku i hranici, od které se sráží celá mzda. Kvůli dluhu nižšímu než 100 tisíc vám exekutor

CO JSME UDĚLALI PRO LIDI

už nesmí prodat byt. Zrušili jsme rozhodčí doložky a zastropovali odměny pro exekutory a advokáty. Přechod k jinému mobilnímu operátorovi jsme zkrátili na dva dny. A prosadili jsme pokutu až 500 tisíc za přetočený tachometr.

A věrte, nebo ne, ale to je jen zlomek toho, co jsme za ty necelé čtyři roky, co jsem premiér, zvládli.

MAKÁME

9. 10. 2016. Ministr financí Andrej Babiš získal cenu mezinárodního časopisu GlobalMarkets za nejlepšího ministra financí rozvíjejících se evropských zemí za rok 2016. Vyhlášení ceny se uskutečnilo v noci na neděli ve Washingtonu u příležitosti zasedání Mezinárodního měnového fondu a Světové banky.

Jo, možná si to vybavíte. Před premiérem jsem byl ministrem financí. Byl jsem mladší, vypadal jsem líp a taky jsem se víc hýbal. Zvládal jsem to. I když jsem jel 24/7, ministerstvo se dalo daleko líp ŘÍDIT. Rozhodně líp než koaliční vláda. Možná proto mi *GlobalMarkets* dali tu cenu. Možná si všimli, že jsem něco udělal.

Když jsem se 29. ledna 2014 stal ministrem financí, řekl jsem si, že na resortu především zaměřím na tři věci: snížím dluh, snížím daně a budu bojovat proti daňovým podvodům.

1. Snižování státního dluhu: Na rok 2014 jsem zdědil rozpočet s deficitem 77,8 miliardy, rok na to už měl rozpočet deficit o 15 miliard nižší. A v roce 2016 mělo Česko po jednadvaceti letech znovu přebytkový rozpočet, a to rekordních plus 61,8 miliardy korun. Něco takového se předtím a vlastně ani potom žádnému ministru financí nepodařilo.

Ruku v ruce s plusovým rozpočtem šlo snižování státního dluhu. Za rok 2013 byl státní dluh 1683 miliard korun, což představovalo zadlužení 41,1 procenta vůči HDP. Na konci roku 2017 se mi zadlužení podařilo stačit o 70 miliard na 1613 miliard korun, tedy na 32 procent HDP. Také proto má Česko i dnes nejlepší ratingové hodnocení ze všech postkomunistických zemí.

2. Nižší daně: Já i lidé v hnutí ANO se shodujeme, že daně se nemají zvyšovat, a pokud možno se mají snižovat. Pro zaměstnance jsme zavedli slevu na dani za umístění v mateřské školce čili školkovné, prosadili jsme zvýšení daňové slevy na druhé a další dítě, osvobodili jsme od daně výsluhy pro vojáky a pracujícím důchodcům jsme vrátili slevu na dani, kterou jim předchozí pravicové vlády s chutí sebraly.

V roce 2015 jsme zavedli druhou, sníženou sazbu DPH ve výši 10 procent, kam se ze začátku přesunuly například léky nebo dětská výživa. Dnes je v této sazbě položek už spousta.

3. Boj proti daňovým podvodům: Jako ministr financí jsem se rozhodně neflákal. Za volební období

2014–2017 jsem předložil 84 zákonů, 31 mezinárodních smluv a 3 legislativní návrhy jako poslanec. Šlo o rekordní počet mezi ministry nejen v tehdejším kabinetu, ale ve všech vládách od vzniku ČR.

Hodně z nich se týkalo boje proti daňovým únikům. Nebýt tohoto systematického boje proti daňovým podvodům, nikdy bychom nemohli tak rekordně snížit zadlužení, mít raketový růst HDP, lidem snižovat daně a zvyšovat platy a důchody.

Zvlášť pyšný jsem na to, že jsem jako jediný český ministr od vstupu do EU v roce 2004 prosadil u Evropské komise jediný český legislativní návrh zacílený proti karuselovým podvodům s DPH, který asi znáte pod názvem *reverse charge*.

Myslím ale, že nejvíce si lidi Babiše na financích pamatují kvůli EET. Tu zkratku dnes znají všichni. Díky elektronické evidenci tržeb se narovnalo podnikatelské prostředí a jen v letech 2017 až 2018 přinesla do veřejných rozpočtů 20,2 miliardy korun a počet plátců DPH stouplo o 16 procent. Po zavedení první vlny EET dokonce v roce 2017 vzniklo o 275 podniků více, stouplo i počet živnostníků – takže žádná likvidace hospod.

Mohl bych pokračovat dál, ale kolegové mi říkali, abych to tu nezahltil čísly a názvy, takže už jen rychle.

Ze Slovenska jsem si přivezl nápad zřídit Daňovou kobru, díky níž se nám daří včas odhalovat a trestat daňové úniky hlavně u DPH a spotřebních daní. Od

CO JSME UDĚLALI PRO LIDI

roku 2014, co funguje, zachránila miliardy korun. Vyřešil jsem také daňový ráj v Praze, kam se stěhovala řada nekalých podnikatelů, protože věděli, že finanční kontrola tu chodí jednou za 200 let.

Došlápl jsem si na nezákonné daňovou optimalizaci, kterou u nás prováděly zejména velké nadnárodní korporace. V rámci boje proti daňovým podvodům jsem dále prosadil kontrolní hlášení, centrální evidenci účtů nebo prokazování původu majetku. Představte si, že předtím neměla finanční správa vlastně žádný způsob, jak ověřit, že člověk disponující značným majetkem, k němu přišel poctivě. Najednou ale musel své příjmy dokládat oslovený, a ne finanční správa přinášet důkazy, jak tomu bylo dosud.

No nic, radši končím. Ale když se na to tak zpětně dívám, tak ten Babiš toho udělal na financích docela dost. Jak jsme to řekli v roce 2013? „*Nejsme jako politici. Makáme.*“ Naše první kampaň.

Vidíte, že jsme to mysleli sakra vážně.

A teď vás vezmu do světa.

POD VLAJKOU ČESKÉ REPUBLIKY

NA ČTYŘI OČI S ERDOĞANEM

3. září 2019. Naše vládní letadlo právě přistálo na letišti v Ankaře. Čeká nás nejvyšší protokolární přijetí u tureckého prezidenta. A podle toho vypadá i ceremonie. Dost nás překvapilo, jak honosná byla. Spousta jezdců na koních před autem, nastoupené šiky vojáků a salvy do vzduchu. Před prezidentským palácem zahrála kapela českou hymnu, a já v turečtině pozdravil vojáky.

S prezidentem Erdoğanem jsem mluvil dvě hodiny „na čtyři oči“, jak rád říkám, i když mi za tenhle výraz novináři nadávají a moje češtinářka se mu vždycky směje. Já vím, že správně je „z očí do očí“, ale jinej už nebudu, říkám to roky. Každopádně podle protokolu to zní „tête-à-tête“,

POD VLAJKOU ČESKÉ REPUBLIKY

česky „hlava vůči hlavě.“ Ať si každý vybere, co se mu líbí více.

Takže zatímco jsem mluvil na čtyři oči s tureckým prezidentem, ministr průmyslu a obchodu Karel Havlíček jednal s tureckým ministrem pro energetiku Fatihem Dönmezem. Dohromady jsme tohoto probrali spoustu. Od spolupráce v NATO, obchodní výměny, vztahů EU a Turecka až po uprchlíky.

PROPUŠTĚNÍ VĚZŇŮ A ČESKÉ TATROVKY

Moje návštěva taky změnila život dvěma Čechům. Markéta Všelichová a Miroslav Farkas tehdy seděli v tureckém vězení, protože byli odsouzení za spolupráci s kurdskými milicemi a Turci je považovali za teroristy. Požádal jsem prezidenta Erdoğana o jejich dřívější propuštění a jak jsme se o jejich případu začali bavit, měl jsem z toho dobrý pocit. A skutečně. Díky tomuto mému zásahu byl nakonec český pár propuštěný o 3 roky dřív.

Jako všude se snažím nakopnout vzájemný obchod. S Tureckem to dělá 85 miliard korun ročně a já se už v Ankaře s prezidentem Erdoğanem domluvil, že uděláme všechno pro to, abychom to co nejdřív dostali přes 100 miliard.

Turecká strana mě požádala, abych otevřel velký potravinářský veletrh CNR Food Istanbul. Deset

našich výrobců potravin a potravinových doplňků tam mělo společný národní stánek, na který přispěla ministerstva průmyslu a obchodu a zemědělství. Karel Havlíček navíc projednal s šéfy tureckého obranného průmyslu zakázky našich firem pro tureckou armádu. Já jsem se potkal i s předsedou parlamentu a guvernérem provincie Istanbul.

Bylo skvělé si popovídат i s lidmi z velkých tureckých firem, které prodávají české výrobky. Třeba turecká Anadolu Group, která zaměstnává 90 tisíc lidí, obchoduje s tatrami, Yüce Auto zase v Turecku prodává škodovky.

O tatrovkách jsem mluvil i s prezidentem Erdoğanem, který sice zná líp ruské kamazy, ale já mu důrazně vysvětlil, že Tatra je nejlepší na světě. A v obrovské zemi, jako je Turecko, je potenciál na zakázky obrovský.

Tak, a teď Japonsko.

CÍSAŘSKÉ JAPONSKO

Tokio. Zážitky na celý život. Bylo to v říjnu 2019, když jsem s Monikou přiletěl na velkolepé uvedení císaře Naruhita na trůn.

Uctivost, milost a spořádanost Japonců, to je fakt něco jiného, než na co jsme tady zvyklí.

Důstojnost, zachování tváře, to je pro ně skutečně hluboká lidská hodnota. A taky perfekcionismus. Jsou schopní sobě i ostatním naplánovat program s přesností na deset vteřin. To má ale i svou nevýhodu. Kamkoli jsem se pohnul, organizovali mi život tři, čtyři lidi. Hned, jak jsem ráno vylezl z pokoje. Z toho jsem byl trochu nervózní. Prý se tomu říká „kulturní šok“.

Na Japoncích je zajímavé, že údajně do práce chodí o půl hodiny dřív než šéf a nikdy dřív, než on neodchází z práce. Nikdy si neříkají o vyšší mzdu. Šéf přidává podle vlastního rozhodnutí. Japonsko asi nemá náš úděsný zákon o státní službě, který nám brání v tom, aby stát byl efektivně řízený a fungoval jako soukromá firma.

Protože jsou ceny nemovitostí strašně vysoké, hlavně v Tokiu, bydlí někdy v jednom bytě 2 rodiny. Domy mají kvůli nebezpečí zemětřesení lehké a tenké stěny. Takže jsou v Japonsku rozšířené „love hotely“, kam lidi chodí, když chtějí trochu intimity. Jsou zařízené maximálně diskrétně, recepční podává klíč tak, abyste neviděli vy jeho a on vás. Podotýkám, že tohle všechno znám jen z doslechu od lidí, kteří v Japonsku žijí. Takže žádné důkazy.

V čem jsou Japonci unikátní, je dlouhověkost. 28 procent obyvatel je starších 65 let a dokonce mají 70 000 lidí starších 100 let. Určitě je to i stravou. I mě

s Monikou ten týden neustále krmili rybami. A musím teda říct, že skutečné japonské jídlo není to, co známe z japonských restaurací v Evropě. Průměrný našinec s ním někdy celkem zápasí... Zaujaly mě i japonské záchody, plně automatické a vyhřívané, které zároveň fungují jako bidety.

Během mé návštěvy žilo celé Japonsko intronizací, tedy uvedením nového císaře na trůn. Minulá byla před třiceti lety. Tady si neumíme představit, jak je pro Japonce taková událost důležitá. Ještě před párem generacemi byl císař považovaný za boha a některí lidi ze starší generace ho tak pořád ještě vidí. Obrovská událost. Nejvíc se samozřejmě dotýkala lidí v Tokiu a okolí. Zorganizovat 180 státnických kolon, které na intronizaci přijely, není žádná srranda. Jo a mimochodem, císař Naruhito má k naší zemi zvláštní vztah. Je to houslista a violista a jako mladík si byl zahrát i u nás v Praze.

Obřad kolem intronizace byl vyloženě tradiční. Některé delegace se ještě na poslední chvíli navzájem ujišťovaly, kdo bude mít co na sobě, protože dress code byl fakt přísně předepsaný. Hlavně dámám doporučuju podívat se na fotogalerii, kterou mají na webu Daily Mail a The Sun, a kde jsme i my s Monikou. U Daily Mail je velmi pozitivní komentář a v obou galeriích jsme se s Monikou umístili docela nahoře, některé páry se tam vůbec nedostaly. Tím chci říct, že ostudu jsme naší zemi určitě neudělali.

POD VLAJKOU ČESKÉ REPUBLIKY

Usazovalo se striktně podle protokolu. Nejdřív králové a členové královských rodin a až po nich prezidenti a premiéři. Takže třeba pro německou delegaci byla celkem novinka, že jsou až za Dánskem, protože korunní princ prostě v očích Japonců trumfuje prezidenta. Já jsem na ceremoniálu zastupoval našeho prezidenta Zemana, takže jsem byl jeden z mála premiérů ze všech těch 180 zemí.

Ceremoniál se výlučně soustředil na trůn a císařský pár. Císař a císařovna pomaličku vstoupili v kimonech a sandálech s deseticentimetrovými podrážkami. Na tu rituálnost, a řekl bych až posvátnost, už nejsme zvyklí. Bylo to jako z jiného světa. Projev císaře byl vyloženě básnický. A nаконec začali všichni Japonci provolávat: Banzai! Hurá! Pojďme ale ještě zpátky na začátek mé cesty po Japonsku.

V ŠINKANSENU NESMRKAT!

Vlaková nádraží jsou v Japonsku ta nejdůležitější centra se spoustou obchodů a restaurací. Strašná koncentrace lidí. A to jsme tady byli ve svátek, neumím si představit, jak to vypadá v pracovní den.

Většina Japonců jezdí vlakem, metrem nebo na kole. Třeba v Tokiu, když si chcete pořídit auto, musíte si k němu koupit i parkovací místo. Což je teda pěkná pálka.

POD VLAJKOU ČESKÉ REPUBLIKY

Jak u nás v Česku nadáváme, že v metru nebo ve vlaku všichni jen koukají do mobilů a nikdo se s nikým nebaví, tak v Japonsku je to úplný standard. Na prosté ticho. Bavit se je považované za neslušné. Pokud dostanete rýmu, máte velký problém. Můžete leda tak v tichosti popotahovat, vysmrkat se už ne.

Na tokijském nádraží jsme skočili do vlaku, legendárního japonského šinkansenu, a vyrazili do Kjóta. Musím se přiznat, že jsem byl celkem zklamáný. Představoval jsem si něco supermoderního, ale jsou to starší soupravy. Uvnitř ani neukazují rychlosť, takže ji kolegové měřili na mobilech. Nejvyšší byla 268 kilometrů v hodině.

No ale rychlovlak je jinak úžasná věc. Těch zhruba 500 kilometrů jsme dali za 2 hodiny. Zpoždění, nepřesnosti, to u nich skoro neznají. Když jste při vystupování moc pomalí, může se taky stát, že se projedete o dalších 200 kilometrů dál. Takže se nám s Monikou dost hodilo, že nemáme zavazadla a v delegaci pár lidí. Tím, že jsme letěli do Japonska linkou a ne speciálem, jsme ušetřili 3 miliony korun. Letenky jsem si platil sám.

Koukli jsme se i do Chrámu tisíce Buddhů Sandžúsangendó. Je opravdu impozantní. Buddhy v něm chrání hrozivě působící sochy bojovníků. Myslím, že děti rozhodně dokážou vystrašit. Zapálili jsme s Monikou dvě svíčky a něco jsme si přáli.

Tak a teď pojďme na věci, za kterými jsem přijel do Japonska v první řadě.

S JAPONSKÝMI BYZNYSMENY A PANEM PREMIÉREM

Obchodní a vědecká spolupráce, to mě na Japonsku zajímá ze všeho nejvíce. Vždyť Japonsko je třetí největší světová ekonomika, hned po USA a Číně, s nejvyšším počtem bohatých domácností na světě. Schválně si pojďte naše země srovnat.

HDP Japonska za rok 2018 bylo cca 4 972 miliard dolarů. HDP České republiky bylo stejný rok zhruba 245 miliard dolarů.

Počet obyvatel Japonska byl zhruba 126,5 milionu. Počet obyvatel Česka byl 10,6 milionu. V přepočtu na obyvatele je HDP Japonska 39 293 dolarů. A teď pozor, v přepočtu na obyvatele je HDP Česka 23 113 dolarů.

Takže i když má Japonsko zhruba 20krát větší HDP, v přepočtu na obyvatele není jeho HDP oproti Česku ani dvojnásobné.

Proč je pro nás Japonsko tak důležité? V Česku mají japonští investoři 266 firem, které zaměstnávají více než 51 tisíc lidí. S Japonskem spolupracujeme třeba při výrobě energie z plazmy v supermoderním reaktoru, takzvaném tokamaku. V tom jsme dokonce dál než USA. Máme obrovský potenciál spolupráce, který se jako premiér snažím rozvinout a na to jsem využil i tuhle návštěvu.

Potkal jsem se se zástupci Toyoty. Nejdřív na veletrhu Future Expo v Tokiu. Na něm jsem dostal mimocho-

dem krásný model AA sedanu z roku 1936. Fajnšmekříví, o co jde. Vystavili jsme ho pro všechny zájemce v Lichtenštejnském paláci. Hlavně jsem ale jednal s místopředsedou představenstva Toyoty panem Shigeru Hayakawou. U toho byl i Richard Schneider a paní Sumire Tsutamune z CzechInvest Tokyo.

Toyota už teď vyrábí ve spolupráci s francouzskými automobilkami auta u nás v Kolíně a tento rok přebírá ve firmě francouzský podíl. Budou zvyšovat výrobu a vyrábět hybridní auta na bázi stlačeného vodíku. Takže ne elektromobily s těžkou lithiovou baterkou, ale vodík, z kterého chemickou reakcí vzniká elektřina a vodní pára. To je podle mě lepší cesta. Když jsem chodil v Tokiu ráno běhat, tak na červené najednou nastane všude ticho. Bylo by fajn, aby taková auta Toyota vyráběla i u nás.

Jednání se samotným premiérem Abem bylo rychlejší. Musel stihnout asi 60 schůzek s dalšími státníky, kteří přiletěli na intronizaci. Myslím, že jsem mu ale všechno podstatné předal. Nejen, že chceme přímou leteckou linku, ale podepsali jsme i dohodu o strategickém partnerství, o kterém se jedná už od roku 2009. U nás máme sice nejnižší nezaměstnanost v Evropě, ale zároveň i nedostatek pracovní síly.

Makáme na tom, abychom transformovali průmysl a celou ekonomiku. Robotizace, umělá inteligence, vysoká přidaná hodnota. Prostě to, čemu se říká Průmysl 4.0. Píšu o tom i v knížce *O čem sním*.

Japonsko bylo neopakovatelné. V Asii jsem ale jako premiér projel i další země, se kterými naše země potřebuje budovat diplomatické vztahy a ve kterých leží obrovský potenciál pro spolupráci. Thajsko, Singapur, Indie. Začnu tím nejmenším, ale o to dravějším.

V SINGAPURU MILUJÍ ČESKÉ SKLO

24 hodin jsem strávil na tomhle úžasném ostrově a během nich se toho stalo tolik, že jsem skoro ani neměl čas na spaní.

Singapur má jednu z nejúspěšnějších ekonomik celého světa a já jsem konečně po letech zařídil, aby tu Česko mělo svého velvyslance. Slíbil jsem singapurské prezidentce Halimah Yacobové a premiérovi Lee Hsienovi Loongovi, že to napravíme a ještě tu noc se spojil s naším ministrem zahraničí. Fakt mě potěšilo, že i on to vzal jako dobrý nápad.

Přijetí v Singapuru bylo neuvěřitelné. Znají české značky. Uznávají je. Premiér mi vyprávěl, že chodil do školy v botách od Bati, který tu v době, kdy byl malý kluk, měl svůj obchod. Milují české sklo, dobré znají automobilový nebo zbrojný průmysl. Chtěli jsme představit ještě víc, i proto jsem do letadla nabral delegaci asi padesáti podnikatelů.

Zároveň se ale my Češi máme od Singapuřanů co učit. Česko jsme tu prezentovali jako zemi

pro budoucnost, jako inovačního lídra, a protože Singapur je v tomto směru v Asii silný hráč, nabídli jsme panu premiérovi, aby do naší mezinárodní rady pro vědu a výzkum dodal svého vědce nebo odborníka. Ta myšlenka ho nadchla.

Bavili jsme se o tom, že musíme umožnit ještě větší výměnu studentů, přemýšlet o přímé lince Praha – Singapur. Pana premiéra i paní prezidentku jsem pozval k nám, ani jeden ještě nebyl v Praze. Chtěl bych jim ukázat naše nádherné hlavní město, ale vyjet s nimi třeba i do skláren Preciosy nebo Lasvitu, aby viděli, jak se vyrábí ty úžasné kousky, o kterých mluví s takovým respektem.

Další den jsem s kolegy a českými podnikateli promluvil na byznys fóru, setkal se s dalšími významnými politiky a byznysmeny. Prostě, dělal jsem všechno pro to, abych Česku do Singapuru, téhle brány do celé Asie, otevřel dveře. Myslím, že se to povedlo, měl jsem z toho fajn pocit.

A pojmenovali tu po mně v singapurské botanické zahradě National Orchid Garden orchidej. Jsem údajně třetí po Václavu Havlovi i Václavu Klausovi, tak to považuji za poctu ze strany singapurské vlády.

V Singapuru jsem ještě zahájil Česko-singapurské obchodní fórum a z něj si odskočil na fakt neuvěřitelně zajímavou schůzku s místními ministry financí a zahraničí.

POD VLAJKOU ČESKÉ REPUBLIKY

Dozvěděl jsem se, na jakých principech funguje ta úspěšná singapurská ekonomika. Na čem zbohatli a stále nejvíce vydělávají. Popsali mi jejich důchodový systém, kam teda stát moc nepřispívá a vyprávěli mi, proč v žádném případě nechtějí žádnou společnou asijskou měnu, chrání si tu svou a chápou, že já to dělám s naší korunou stejně.

Před odletem jsem se ještě projel v bezpilotním autě ve výzkumném centru pro vývoj autonomních automobilů CETRAN, kde jsme podepsali memorandum o spolupráci mezi naší a místní univerzitou. Chystali tu autobusy bez řidiče. Zajímavé bylo, že sami Singapurci nevěděli, jak to veřejnost přijme, protože nastupovat do autobusu, kde není řidič, může být pro lidi pochopitelně psychologický problém.

Od Singapurců bychom se měli učit, jak řeší finance státu nebo kolik investovali do bezpečnosti a obrany své země. Je to fascinující. Jejich rozpočet je 10 miliard dolarů, skoro 3,5krát větší než náš. A mají i větší armádu, i když mají jen desetinu území a půlku obyvatel, než my.

A hodně zajímavé věci jsem viděl i v Thajsku.

BANGKOK

Během rychlého přeletu do Bangkoku jsem si trochu pospal. Pořád se mi úplně nedařilo poprat s jet-

lagem a v Thajsku jsem to už docela cítil. Ale přijali nás doslova královsky. Přijeli jsme sem dělat byznys a podmínky pro něj nemohly být lepší. Šlo hlavně o obranný průmysl. Dozvěděl jsem se toho hrozně moc. Zvedáme se. Máme co nabídnout.

Mají zájem o nákup našich moderních bitevníků L-39 NG. Předchozí typ používají Thajci od 90. let, ale samozřejmě jim stárne a chtějí něco modernějšího. Pro naši zemi by to byl hodně zajímavý obchod. Thajskému ministru obrany Prawitu Wongsuwanovi jsem říkal i o našich radarech, a že naše Česká zbrojovka nabízí útočné pušky a pistole. Mluvil jsem o simulátoru volného pádu, obrněných vozidlech Perun, tatrovkách, houfnicích, aktivních a pasivních radarech. A to samé jsem pak zopakoval panu premiérovi Prajutchovi Čan-Očovi.

Thajsko je náš hlavní obchodní partner v jihovýchodní Asii. Vzájemný obchod pořád roste, podle českých statistik dosáhl skoro 1,5 miliardy dolarů. Z českého pohledu je srovnatelný třeba s Indií.

Ale i oni sami měli jasnou představu o tom, co od nás chtějí. Kromě obranného průmyslu mají v plánu koupit třeba naše tramvaje. Premiér nás požádal, ať prověříme, proč od nich bereme poslední roky méně rýže, což jsem hned po schůzce udělal a řešil to s ministrem průmyslu a obchodu. Stejně jako v Singapuru nás i thajský premiér Prajutch Čan-Oča žádal o spolupráci při výzkumu, třeba

POD VLAJKOU ČESKÉ REPUBLIKY

v oblasti molekulární medicíny, o větší výměnu studentů, ale i profesorů a vědců.

Samozřejmě došlo i na turismus. Češi jezdí do Thajska čím dál víc. A my chceme navýšit počty turistů na obou stranách. Premiér dal proto za úkol svému ministru dopravy dotáhnout přímou linku z Bangkoku do Prahy.

S firmou AirAsia jsme se potkali hned další den a thajský ministr dopravy byl na schůzce taky. Mladý, energický management téhle společnosti mě nadchnul. Jednání vedl spolumajitel. Jejich filozofie je založená na mladých týmech letušek a stewardů. S jejich šéfem jsme vyjednávali o přímé lince Praha–Bangkok. Vypadalo to nadějně, ale přišel covid.

Když jsme u těchto asijských zemí, tak se současným prezidentem Vietnamu Nguyẽn Xuān Phúc mám velmi dobrý vztah. Byl tu na návštěvě a spřátelili jsme se. Studioval v Praze a rád na to vzpomíná. Potkal jsem ho i v Tokiu a na dalších světových akcích a plánuju tam návštěvu s podnikateli. Přímá linka Praha–Hanoj od jejich aerolinek Bamboo Airlines měla vloni poprvé doletět do Prahy, ale místo cestujících přivezla roušky. Do Vietnamu se zase chystám, je to pro nás extrémně důležitý trh.

V Bangkoku jsem taky zahájil podnikatelský seminář, který tu pořádala Federace thajského průmyslu ve spolupráci se Svazem průmyslu a dopravy ČR. Tady je podpora českých politiků podstatně důležitější než

v Evropě. Vždycky jsem to bral tak, že já jako premiér mám za úkol jim pomoci. Asie a Afrika, to jsou trhy, kde je pro nás prostor. Tady všude stále neuvěřitelně rezonují naše legendární značky. Škoda, že jsme ty pozice v minulosti vyklidili. Teď chci, abychom se vrátili zpět. Tak to snad čeští podnikatelé dotáhnou. Jak vidíte, Singapur a Thajsko mě uhranuly, přitom já cestoval do Asie původně hlavně kvůli Indii.

INDIE. 1,3 MILIARDY LIDÍ A 77 MINISTRŮ

Premiér Indie Naréndra Módí je podle některých statistik pátý nejmocnější politik světa. Osobně mě pozval do města Gándhínagar na investiční summit Vibrant Gujarat, a to byl vlastně impulz, abych se zastavil i v Singapuru a Thajsku a všechno to spojil do jedné super náročné, ale taky super přínosné diplomatické mise po jihovýchodní Asii.

Když měl pan Módí na summitu projev a mluvil o své vizi pro Indii a růstu indické ekonomiky, přerušovali ho místní bouřlivým potleskem. Seděl jsem pak s ním, prezidentem Uzbekistánu a premiéry Dánska a Malty u oběda.

A musím přiznat, že na mě zapůsobil. Tenhle summit byl jeho nápad, snaží se zvát politiky z celého světa. V jedné řadě tu s námi byli ministři z Japonska, Francie, Austrálie, Polska, Nizozemska,

Maroka nebo Jižní Koreje. Celkem politici z asi 30 států světa a samozřejmě spousta byznysmenů.

Nejdůležitější ale bylo, že jsem měl možnost s premiérem Módím jednat na čtyři oči a pak u večeře dokonce sedět vedle něj. Bylo to velice konkrétní. Sám mluvil o obranném průmyslu, o který má Indie zájem. Nabízíme jim pasivní radary a mluvili jsme samozřejmě i o škodovkách.

Ptal jsem se ho, jaké to je, řídit zemi, která má 1,3 miliardy obyvatel a 77 ministrů. Má neuvěřitelné charisma, a i když moc dobře ví, že v zemi mají pořád obrovské množství hodně chudých lidí, je tam ohromný potenciál. Sami jsme tu chudobu viděli, když jsme projízděli městy. Každopádně Indie stále roste. A já bych byl rád, aby Češi byli u toho. Jsme oproti nim malí, ale proč jim neukázat to, co umíme a nevydělat na tom? Ostatní státy tady stojí ve frontě na příležitosti.

KDYŽ JSI NERVÓZNÍ, ŘEKNI NAMASTÉ

Vystoupil jsem na indické univerzitě Symbiosis. Co jsem fakt nečekal, že mi po příchodu dali na hlavu tradiční čapku, k tomu mi okolo krku omotali šály a pak rektor vyzval studenty z 85 zemí světa, aby mě s vlaječkou v ruce přišli pozdravit. Několik desítek stisknutí rukou a úsměvy. Tak mě to neuvěřitelně vzalo. Myslel jsem, že na úvod projevu ani nezvlád-

nu poděkovat za pozvání a úžasné přijetí, jak jsem byl naměkko. Ale stačilo studenty pozdravit „namasté“, celá aula začala aplaudovat a už to šlo.

Na téhle univerzitě studuje 35 000 studentů, z toho 3000 ze zahraničí, hlavně z Asie.

Patří mezi nejprestižnější soukromé univerzity v zemi a má podepsané memorandum o porozumění s Univerzitou Karlovou, kterou nedávno navštívil indický prezident.

Otevřel jsem tam s nimi Centrum evropských studií. Rektor říkal, že jsem první premiér z Evropské unie, který je navštívil. Před tím přiznal, že většina místních zná Česko jen z bollywoodských filmů, tak jsem nás trochu představil. Naše značky, naše úspěšné vědce, umělce, ale i sportovce. Snad je nezklamalo, že jsem musel asi po hodině odjet, uháněli jsme na letiště a letěli ještě na poslední zastávku v Indii.

JAWA A SELFÍČKA

V Dillí jsem měl schůzku s prezidentem Rámem Náthem Kó vindou a stejně jako indickému premiérovi jsem mu řekl, že jsou naše firmy připravené s Indií spolupracovat a stále víc jich tam investuje.

To je jedna z nejdůležitějších věcí, proč hodnotím cestu do Indie a vůbec jihovýchodní Asie jako úspěšnou.

POD VLAJKOU ČESKÉ REPUBLIKY

Udělali jsme průzkum mezi těmi asi padesáti zástupci firem, které jsme s sebou vzali, a skoro všichni byli po naší misi spokojení. Každý pokročil ve svém byznysu jinak. Všichni ale ocenili, že jsme tam nejeli na výlet, ale chodili za místními politiky, mluvili o českých firmách, jejich výrobcích, nebo podnikatele rovnou vzali s sebou, aby se představili sami na společné prezentaci českých a místních podnikatelů.

Všude jsme se účastnili i setkání našich a místních svazů průmyslu a obchodu.

Samozřejmě, že mě to celé bavilo. Byl jsem ve svém živlu. Vždyť je to vlastně moje profese. V tomhle se cítím nejlíp. Když dělám obchod, když pomáhám českým značkám. A dal jsem do toho všechno.

Pravda je, že v Asii bylo na čem stavět. Pořád tu neuvěřitelně rezonuje firma Baťa. Třeba thajský premiér vzpomínal na to, jak v jeho botách chodil do školy, na indické soukromé univerzitě prorektorka vyprávěla, že si spousta Indů myslí, že jde o indic-kou značku. Protože je v Indii už od roku 1926 a je tam tak moc populární. Baťova fabrika v Kalkatě byla založená v roce 1932.

Znají ale samozřejmě i Škodu Auto, se kterou jsem v Indii otevřel nové vývojové centrum. Asi 30 kilometrů od města Puné. Auta, která tady naše automobilka bude vyrábět, plánují přizpůsobit místnímu trhu po všech stránkách. Bude tu pracovat asi 250 vývojářů, včetně 25 Čechů.

POD VLAJKOU ČESKÉ REPUBLIKY

Zašli jsme ještě na českou ambasádu v Dillí, kde udělali malou recepci a skvělou prezentaci naší Jawy, kterou bohužel u nás už neděláme, ale její výrobu obnovili v Indii a ještě ten rok postavili 50 000 kusů. Je o ni obrovský zájem.

V Indii se lidi neustále fotí, se mnou si dělali selfíčka všichni. Na konferenci, studenti, neustále ☺ Je to takový národní zvyk.

Řeknu vám, bylo to dlouhý a náročný. Dokázala mi to i digitální váha v koupelně. Když jsem si na ni ráno po příletu do Česka stoupnul, ukázala o 1,5 kilo míň. To víte. Sedm letů, časové posuny, jedna schůzka za druhou, projevy, tiskové brífinky, neustálé přejíždění autem, přelety, a hlavně málo spánku. Ráno jsem vstával v šest, spát chodil mezi jednou a třetí hodinou. To, když jsem jednou nemohl usnout a šel si do fitka hotelu ještě trochu zaběhat.

Ale měl jsem z toho všeho vážně skvělý pocit. Přijetí naší delegace bylo neuvěřitelné. Ve všech třech zemích, v Singapuru, Thajsku i ohromné Indii. Nikdy jsem nic podobného nezažil.

Ale s cestami byl jednoho dne konec.

Jednoho dne, 1. března 2020.

Tak. Teď jdu rovnou na nejtěžší rok mého života.

NEJTĚŽŠÍ ROK MÉHO ŽIVOTA

23. březen 2020. První vlna covidu. Jedu do Hrzánského paláce. Tohle místo vybral můj tým pro televizní projev. Možná si to pamatujete, měl jsem tehdy tmavomodrou roušku. Tyhle projevy do televize se předtáčí. Natočí se ve dvou nebo třech verzích, jedna se vybere a za chvíliku to jde ven. Dotočíte, hotovo. Třeba byste chtěli některé věci říct znovu, líp. Už je pozdě. Tak to prostě je.

Zrovna tenhle projev jsem ale měnit nechtěl. Myslím, že to byl jediný. Bylo tam všechno.

Právě teď se nalézáme v jednom z nejtěžších období novodobé historie naší země. Společně. My všichni. Zítra to budou dva týdny, kdy zkoušíme žít v nové, velice náročné, mimořádné situaci. Nouzovém stavu.

Když se podívám zpět na zásadní okamžiky v historii naší země, tak jsme je vždy překonali odvahou, ohleduplností a vzájemnou pomocí. A to přes veškerou bolest, utrpení a křivdy. Vždy odvahou!

NEJTĚŽŠÍ ROK MÉHO ŽIVOTA

Odvaha nás provázela v těžkých dobách a posilovala naše národní sebevědomí. Našeho ducha. Odvaha, ohleduplnost a vzájemná pomoc, to je to, co vidím dnes. Dnes, každý den a v každém, s kým se v těchto dnech potkávám.

Snažím se vzpomenout na některé útržky z té doby. A taky na to, jak jsem se cítil.

Jen si to představte. Stojí před vámi přírodní katastrofa, kterou nikdy nikdo před vámi neřešil. A teď je to tady. Nebyl čas dělat politiku. Doslova, nebyl čas. Zachraňovali jsme zemi. A jak mě znáte, pustil jsem se do toho po hlavě.

Přesunuli jsme se do Hrzánského paláce a všechny schůzky změnili na videocally. Viseli jsme na nich celé dny, celý tým všichni společně v jedné velké místnosti. Právě v těchto dnech začal nový Integrovaný centrální řídicí tým makat na klíčové Chytré karanténě. A začali nás všechny každý týden testovat. Občas někomu z kolegů nedorazily výsledky včas, zatímco jiným ano. Ty situace si asi dovedete představit. Každý si myslel, že je právě on ten jediný pozitivní. A to pochopitelně nikdo nechtěl.

V Hrzánu jsme zůstali pár měsíců. Pár týdnů jsme v neděli vůbec nepsalí Čau lidi. Nestíhalo se. A pak už nikdy. Začali jsme točit videa. Strašně dlouhá. Vždyť víte, já jsem vždycky dlouhej. Měl bych je zkrátit. Do dvou minut, říká můj tým. Já chci ale vždycky říct to, co chci říct já. No, to bychom

NEJTĚŽŠÍ ROK MÉHO ŽIVOTA

tady byli dlouho, kdybych vám měl vykládat, na co všechno má můj tým jiný názor.

Stříh. Je 9. duben 2020. Těsně před Velikonocemi. Zase točíme projev. Tentokrát jsem hlavně děkoval všem, kteří pomáhali. Lékařům, sestřičkám, zdravotníkům, hasičům, policistům a vojákům. Ale i prodavačkám, poštákům, řidičům. Těm, co pomáhali lidem bez domova, dobrovolníkům. Studentům, kteří pracovali v nemocnicích. No a samozřejmě i ajfákům, kteří se spojili, aby pomohli státu v řešení krize.

A teď už budu rychlý a řeknu věci, jak si je pamatuju já.

Rok 2020.

24. duben. Sebastian Kurz dává dohromady skupinu nejúspěšnějších zemí v boji proti koronaviru. *Early openers*, neboli ti, kdo brzy otevírají. Jsme tam s Izraelem, Norskem, Dánskem, Řeckem, Austrálií a Novým Zélandem.

7. května. Spouštíme Chytrou karanténu. Přelomový systém, který nám bude ještě dlouhé měsíce pomáhat a pro zvládání pandemie bude naprosto zásadní.

20. května. Po deseti týdnech konečně venku. Vyšli jsme si s ministrem Karlem Havlíčkem na Manifesto market. Bylo tam tak plno, že jsme si ani nesedli. Dal jsem si dvě deci červeného.

3. června. Do Prahy přilétá tehdejší slovenský premiér Igor Matovič. Ukazuju mu Strakovku a na tis-

NEJTĚŽŠÍ ROK MÉHO ŽIVOTA

kovce oznamujeme malý dárek. Od půlnoci volný pohyb mezi Českou a Slovenskou republikou.

7. června. Naše eRouška uspěla v prestižním časopise Massachusetts Institute of Technology, jedné z nejlepších univerzit na světě.

24. června. Procházím se po novém Muzeu slivovice a připíjím si s Jaromírem Jágrem.

Pan Tomáš mi posílá videovzkaz z mojí aplikace *Pojď do mě* a ptá se, jestli může přijít druhá vlna koronaviru.

Jo, může, odpovídám.

A tady se zastavím a ukážu vám některé komentáře pod tímhle videem. Přijde mi to jako důležitá ukázka toho, jak jsme tehdy byli naladění a jak jsme přemýšleli.

Nevěřím na druhou vlnu. Hlavně už nezavádějte povinnost nosit roušky, toho už bylo fakt dost.

Ubohá šaškárna, divadelní představení.

Už by ta komedie mohla skončit.

Koronavirus neexistuje.

Běžte s těmi řečmi o neexistující pandemii do háje!

Všechno uměle vytvořené, jen abyste obyčejné lidi mohli týrat.

Nestraňte lidi, nevěřím tomu.

Asi takhle vypadala nálada v létě 2020, jen pro představu.

A podobně to vypadalo i letos v červnu, kdy soudy začaly rušit opatření a nutily nás rozvolňovat.

A tihle lidi v komentářích nebyli sami.

NEJTĚŽŠÍ ROK MÉHO ŽIVOTA

OPOZIČNÍ MUDRCOVÉ

Opoziční politici na tom nebyli o moc líp. Měli někdy fakt příšerné kecy, sorryjako, to jinak nejde říct.

Petr Fiala na to byl fakt expert. I když jejich koalice Spolu neměla nikdy jediného epidemiologa, pronášel výroky, jako ten 7. dubna: „*Velmi podporuji, aby chom postupně naši republiku vraceli k normálnímu životu, abychom zapínali to, co bylo vypnuto.*“

O rouškách 18. května říká, že „*je čas zrušit povinné nošení roušek venku*“.

Při zhoršení situace v srpnu říká, že roušky znepříjemňují život lidem:

Pokud by fungovala Chytrá karanténa, kterou premiér sliboval už o Velikonocích, pokud by fungovalo masivní testování, nemusela by nyní vláda znova zavádět roušky a znepříjemňovat tak lidem život.

Následně 19. srpna kritizuje semafor a plošné zavádění roušek:

Dnes, když je skoro v celé republice semafor bílý, zavádějí se roušky zase plošně, včetně restaurací a kadeřnictví. Nedává Vám to smysl? Nevadí.

Korunu tomu nasazuje 27. září, kdy říká, že nutit vládu k demisi je ztráta času:

Hlasování o nedůvěře v tuhle chvíli neprojde, takže neztrácejme tím čas, já bych mnohem raději, kdyby se třeba konala ta mimořádná schůze.

To není vše, ještě 10. října vyzývá k táhnutí za jeden provaz:

NEJTĚŽŠÍ ROK MÉHO ŽIVOTA

Abychom tálí za jeden provaz, abychom dokázali svým odpovědným přístupem napomoci tomu, že pandemii zvládneme. Musíme dát stranou nějaké politikáření. Musíme dát stranou běžnou kritiku vlády. Na to bude čas.

Aby pak najednou 13. října na Facebooku oznámil, že ODS vyvolá hlasování o nedůvěře:

Premiér ztratil schopnost řídit vládu i naši zemi. Vláda by měla po skončení nouzového stavu požádat Poslaneckou sněmovnu o důvěru. Pokud to neudělá, je ODS připravena zahájit jednání o vyslovení nedůvěry vládě.

Silné kafe je i jeho slavný rozhovor z 21. srpna, kdy říká, že opatření, která vláda chystá, jsou „zbytečná“ a situace je velmi dobrá, takže roušky nejsou potřeba a není k nim žádný důvod.

Objevuje se nová věc, která v první vlně koronaviru úplně neplatila – vládní opatření se zdají jako úplně zbytečná. Ozývají se odborníci, ozývají se epidemiologové, kteří nechápou, proč se znova plošně zavádí nošení roušek.

Není žádný důvod pro to, aby se plošně zaváděly roušky. Toto říká řada odborníků. Čísla jsou pozitivní. Nejde o počty nakažených, ale o počet lidí, u nichž má onemocnění vážný průběh, jde o smrtnost. Všechna tato čísla jsou lepší a lepší! A vláda přichází s plošným opatřením, které všechny otravuje. Takže se ptám: Proč? Komu to slouží? A čeho tím vláda chce dosáhnout? Ochrany zdraví určitě ne.

Miroslava Němcová z ODS říká 28. dubna 2020, že mimořádný stav byla chyba.

Tou druhou [chybou] vidím, že bylo přistoupeno k nadměrnému omezení občanských svobod.

NEJTĚŽŠÍ ROK MÉHO ŽIVOTA

Jasně. A pak jde na červnovou akci na Karlově mostě. Slavili tam společně u půl kilometru dlouhého stolu prostřeného pro 2000 lidí, společně s Markétou Pekarovou Adamovou z TOP 09, s Jiřím Pospíšilem a Dominikem Ferim, že skončil covid. Nakonec tedy zmizel Feri dřív než covid, ale to sem nepatří.

Nezapomeňme na nominaci stomatologa **Romana Šmuclera** do Ústředního krizového štábu. Nominovala ho právě TOP 09 a chválila paní Pekarová. Je to nejvíce mediálně profláknutý odmítací roušek, který jejich roli zpochybňuje dlouhodobě. Na základě nominace ho taky zvou do pořadů, kde prezentuje své názory. TOP 09 mu dodala legitimitu. Pan Šmucler je samozřejmě zubař, žádný epidemiolog. Jeho výroky si všichni pamatujeme.

Největší bota, kterou udělalo hnutí **STAN**, bylo, že nominovali na státní vyznamenání Soňu Pekovou, která říká, že je vir vytvořen uměle a prorokovala, že do Vánoc zmizí. Myslela do loňských Vánoc. No nic.

Ani si nechci představovat, jak by to tady vypadalo, kdyby měla vir řešit naše slavná opozice. Manažersky. Nebudu sem psát už druhý katastrofický scénář téhle knížky, každý si to jistě velice živě představí.

I já jsem udělal chyby.

Čím víc toho děláte, tím víc chyb můžete udělat.

NEJTĚŽŠÍ ROK MÉHO ŽIVOTA

To, že jsme po prázdninách 2020 nezpřísnili opatření, byla chyba, která mě mrzí asi nejvíce. Odborné skupiny ministerstva zdravotnictví tehdy neviděly důvod pro zavedení roušek. Neshodly se. Nezazněl ani jeden silný hlas pro zavedení roušek, ani jeden silný hlas pro lockdown.

DRUHÁ VLNA

21. září měním Adama Vojtěcha za Romana Prymulu. Musel jsem. Adam byl velmi unavený a ty nechutné ataky ze všech stran mu taky nepřidaly.

Střih. 27. září. Točíme další projev. Po nádechu v léte přišla zas tvrdá realita viru.

Vážení spoluobčané, po hezkém létě začíná podzim a my se opět nacházíme ve velmi složité situaci. Budu k vám jako vždycky upřímný a otevřený. Epidemie je zpět. Bohužel. Čísla nákazy závratně rostou.

23. říjen. Šílený den. Ministr zdravotnictví a největší expert na pandemii v zemi, profesor Roman Prymula, jde na schůzku. Do restaurace. Do restaurace Rio's na Vyšehradě. Musel jsem ho vyměnit. Šlo o princip.

28. říjen. Hlavní architekt Chytré karantény, plukovník Petr Šnajdárek, dostává od pana prezidenta medaili Za zásluhy I. stupně. Bez něj by to nešlo. Díky, pane plukovníku.

NEJTĚŽŠÍ ROK MÉHO ŽIVOTA

29. říjen. Prezident jmenuje Jana Blatného ministrem zdravotnictví. Ale daleko podstatnější věc se stala o den později.

30. říjen. Příspěvek 5000 korun pro důchodce. Schváleno. Prostě proto, že na ně myslím, a proto, že je pandemie zasáhla zvlášt krutě.

20. listopad. Zrušení „superhrubé“ mzdy pro 4,5 milionu zaměstnanců prochází Sněmovnou. Jasně, tohle je kapitola o koronaviru, ale nechci, aby se na tohle zapomnělo. Každému zaměstnanci díky našemu zákonu stoupil plat o 7 %.

21. listopad. Možná si pamatujete tu fotku. Se synem Frederikem nakupuju jídlo Potravinovým bankám. Tak jako každý rok. Den předtím je vláda podpořila 20 miliony korun.

Vánoce.

Co dodat. Nové mutace viru. Masivní nárůsty. Začíná několik měsíců úplného pekla.

Střih. Je 27. prosinec 2020. Sedm ráno. Jsem na první dávce vakcíny v Ústřední vojenské nemocnici, a když procházím kolem odběrového místa, vzpomínám na březen 2020. Nebylo nic. Odběrová místa, ani Integrovaný centrální řídicí tým. Vůbec nic. Žádné testy, odběrové sady. Ani roušky. Všechno jsme vybudovali od nuly.

V ÚVNce je spousta novinářů, les kamer, dostávám první dávku vakcíny v České republice. Abych

NEJTĚŽŠÍ ROK MÉHO ŽIVOTA

šel příkladem. A snad jsem šel. Inspiroval jsem se u Joea Bidena a Benjamina Netanjahua. Když jsme začínali, byl zájem Čechů o očkování 39 %, ale v březnu už bylo o důležitosti očkování přesvědčeно 69 % lidí.

Když mě naočkují, čekám půl hodiny, než mě propustí, a přemýslím.

Je prosinec. Končí pekelný rok.

Rok, kdy jsem každý den pracoval a soustředil se na to, jak zachránit životy.

Jak zachránit ekonomiku.

Jak zachránit naši zemi.

Každému z nás někdo na covid zemřel nebo těžce onemocněl. Ano, byly to těžké chvíle. Pro nás pro všechny.

Když jsem si ale těsně před koncem roku chystal novoroční projev a četl spousty mailů, co jste mi napsali, zjistil jsem, částečně s úlevou, že to nejsou úplně všechno jen hrůzostrašné příběhy, jak jsem si myslел. Napsalo mi i hodně lidí, že měli možnost se konečně na chvíliku zastavit a uvědomit si, jak žijí, strávit víc času s rodinou a se svými blízkými, ale hlavně každý sám se sebou.

No, říkám si, že každému z nás to ukázalo, jací opravdu jsme, vytáhlo to z nás to nejlepší i to nejhorší.

NEJTĚŽŠÍ ROK MÉHO ŽIVOTA

Ale to je vlastně to, co nám dává možnost se s těmi věcmi vypořádat a posunout se dál.

Tehdy jsem v tom projevu zmínil bezejmenné hrdiny.

První ženu, co doma sedla k šicímu stroji a ušila první roušku. Nikdy se její jméno nedozvíme.

První člověk, kterého napadlo začít organizovat nákupy pro staré lidi u něj v ulici.

První člověk, kterého napadlo uvařit jídlo pro doktory a sestry a dovezl jim ho.

První člověk, kterého napadlo vysílat divadelní představení on-line.

První člověk, který začal něco konkrétního dělat, sám. Aniž by řešil, co mají dělat ostatní.

Tito lidé jsou pro mě hrdinové roku 2020.

Taky rodiče, kteří konečně viděli, co se děti učí ve škole a jak vypadá práce učitelů.

Spousta mužů konečně viděla, jak tráví den jejich ženy. Možná se aspoň na chvíli zastavili a zamysleli, co všechno zvládnou.

A pak mi najednou došlo, že když to vypadá, že jsou to ty nejhorší časy, tak to vlastně zároveň znamená, že jsou to časy zlomové. Čas, kdy se můžou věci měnit, a to způsobem naprosto nevidaným.

Věci, které nám v tuto chvíli přijdou jako nepříjem-

NEJTĚŽŠÍ ROK MÉHO ŽIVOTA

nost, třeba to, že děti nemohly chodit do školy, nás můžou inspirovat.

Čas strávený spolu nás mohl inspirovat. Trávil jsem víkendy doma s rodinou, máme od té doby rodinné obědy. Moje žena skvěle vařila. Byli jsme si blízko.

Tam někde, na procházkách s Ellou, ještě dávno před tím, než vůbec přišla první vakcína, jsem uviděl naději. I když si myslíme, že jsme v největší krizi, tak se právě teď děje něco, co později zjistíme, že je strašně pozitivní. Právě v této krizi jsme zjistili, jací jsme. Byl to rok očistný. Spoustu věcí vyplavalo na povrch.

Byl to rok, kdy jsme se soustředili na největší problémy a vyrovnávali se s nimi. Všichni se snažili zorientovat.

A přesto, že ani letos covid nezmizí, tak je obrovská šance, že to bude rok, který bude přinášet věci dobré, očištěné od všeho, na co jsme byli jen zvyklí a dělali bez přemýšlení.

A aniž jsme si to uvědomili, koukáme, že stavíme novou zemi.

Vybudovali jsme věci, které bychom jinak stavěli desítky let, nebo se na nich nikdy nedohodli.

Digitalizace? Takový skok bychom neudělali snad nikdy.

Byla to nedobrovolná, ale o to větší šance změnit věci, dělat je jinak, než jsme si dávno zvykli.

NEJTĚŽŠÍ ROK MÉHO ŽIVOTA

Češi ukázali obrovské srdce. A až uplyne trochu času a získáme trochu odstup, zjistíme, že ano, za cenu velkých ztrát jak lidských, tak finančních, za cenu smutku a utrpení, jsme rozvinuli své nejvyšší kvality. Jak jinak než ve stresu. Jak jinak než pod obrovským tlakem. Ale tak to prostě je.

Když píšu tyhle řádky, vidím, že mezi letošním březnem a květnem jsme udělali neuvěřitelný skok. Z nejhorší země světa v počtu nově nakažených jsme až na 19. místě.

Ale to nic nemění na tom, že je to šance na obrovský restart naší země. Novou ekonomiku. Jen koukněte na nové lídry ve spoustě oborů, hlavně v e-commerce.

České firmy jako Rohlík nebo Alza. Fascinující.

Jen páár čísel.

LÍDŘI ČESKÉ E-COMMERCE

Alza.cz

Alza.cz v covidovém roce 2020 vyrostla o 28 %, nejrychleji za deset let. Obrat tohohle největšího českého e-shopu loni činil 37,3 miliardy Kč, meziročně o osm miliard víc.

Otevře páté logistické centrum v Chrášťanech u Prahy. To bude mít 40 000 metrů čtverečních. Doteď má Alza celkem 122 000 metrů čtverečních.

NEJTĚŽŠÍ ROK MÉHO ŽIVOTA

V roce 2019 vydělala Alza přes miliardu (1,055 mld.), v roce 2020 ještě více. Za prvních 6 měsíců roku 2020 vlivem jarní koronakrize rostla více než dvakrát rychleji oproti předcházejícímu roku. A za 4. kvartál se růst meziročně pohyboval kolem 30 %.

Rohlík.cz

Rohlík.cz vyrostl o 80 %. Vloni zvýšil obrat na čtyři miliardy korun. Začal s automatizací skladů. Nově obsadil hektarovou halu distribučního centra v Horních Počernicích. Vyprodal další várku dluhopisů, během dvou týdnů vybral 1,7 miliardy korun.

Rohlík zároveň expanduje do Maďarska, spustili Vídeň, plánují Mnichov. Z nakupování na internetu se díky připravenému Rohlíku stal de facto přes noc standard a do toho ještě Tomáš Čupr stíhal pomáhat zavřeným restauracím a dalším obchodníkům, kteří se poprvé vydali prodávat on-line. A taky matkám samoživitelkám. Díky Noře Fridrichové u něj měly nákup za půlku.

To všechno jsou notoricky známé příběhy, ale vypríchnu i jeden, co možná neznáte. Z Brna.

Bar, který neexistuje. A Super Panda Circus

Totální hit v Brně. V březnu 2020 se celé podnikání v Baru, který neexistuje, sesypalo, ale pak s týmem začali vymýšlet nápady, jak se s krizí poprat. „Začaly se dít věci. Už nebyl důvod sedět na zadku a litovat se,“ říká tenhle mladý muž Jan Vlachynský. Geniální mladý muž. Rozvážení drinků, výdejní okénka,

NEJTĚŽŠÍ ROK MÉHO ŽIVOTA

vaření obědů. Vytvořili deskovou hru, koktejlovou kuchařku. Vyráběli trička a další produkty. Podcasty. Pak budící drink *Zázračná Osmička*, prodává ho předplatným a má už 450 stálých zákazníků.

A pomohly i státní kompenzace. Díky tomu, že lidi z Baru tvoří z většiny lidé v HPP, mohla si tahle firma dovolit udržet zaměstnance i platit nájem. Z brněnského barového krále tak pandemická doba postupně vytváří čím dál univerzálnějšího podnikatele.

Skvělých českých firem je spousta a řeknem si o nich za chvilku. A teď, dlouho vás nezdržím, trochu ekonomiky.

Co teď víme?

RESTART ZEMĚ

Závěr je jasné. Spoustu věcí jsme rozjeli a chceme se jim věnovat dál.

Musíme zkonsolidovat veřejné finance a dosáhnout výrazného snížení deficitu. Musíme zvýšit odolnost ekonomiky vůči krizím, mít dostatečné rezervy kritických zdrojů a připravit reakce na krizové scénáře.

Musíme konečně změnit priority hospodářské politiky směrem k odvětvím s vysokou přidanou hodnotou, vedle aut podpořit i letecké a kosmické technologie, aerospace, nanotechnologie.

NEJTĚŽŠÍ ROK MÉHO ŽIVOTA

Musíme rozvinout kapacity na ochranu zdraví. Virologii, boj s civilizačními chorobami, onkologická centra, rozvoj medicíny a boje s viry. Ve vývoji vakcín jsme kdysi byli světovou špičkou.

Musíme pokračovat v digitalizaci, musíme podpořit e-commerce i home office.

Musíme rozvinout strategické investice, zintenzivnit výstavbu silnic a dálnic, vysokorychlostní železnice. Musíme realizovat náš Národní investiční plán.

Musíme mít odolnou a spolehlivou energetiku, rozvinout výstavbu spolehlivého jádra s dostatečnou rezervou výkonů.

Musíme zajistit vyšší soběstačnost, zejména v potravinách.

Chybí pracovní síly, musíme posílit technické vzdělání a přípravu řemeslníků, učňovské školy. Musíme zajistit masivní rekvalifikaci pracovních sil z odvětví, která v postcovidové ekonomice nemohou dosahovat odpovídající efektivity, především z turistického ruchu. Musíme pomoci odvětvím spojeným s cestováním a turistikou. Musíme se věnovat podpoře místní ekonomiky a řemesel.

Musíme řešit sucho, vodní dopravu a nedostatek vody v nejbližším období, v tom je samozřejmě naším vzorem Izrael.

NEJTĚŽŠÍ ROK MÉHO ŽIVOTA

Musíme rozběhnout skutečnou důchodovou reformu, u které náš koaliční partner vůbec neřešil proveditelnost.

A teď vám řeknu, co všechno pro vás ještě chci udělat.

Čtěte pozorně. Jde o lidské životy.

DRUHÁ ČÁST

Co chci ještě udělat pro naši zemí

ZACHRÁNÍME TISÍCE ŽIVOTŮ

Jedu pozdě v noci domů ze Strakovky ve vládním BMW a čtu si zprávy, na které jsem přes den nestihl odpovědět. Spousta lidí píše. Něco potřebuje. Potřebuje pomoc. Má problémy. Nebo má strach.

Říkám si, že asi každá doba má jedno takové slovo. Slovo, které v každém vyvolává největší strach.

Myslím, že za dob mojí praprababičky to slovo mohlo být VÁLKA. Dnes už lidi válka nestraší, ale vždycky bude nějaké slovo, které všem lidem nahání největší hrůzu.

A troufnu si říct, že dneska je to slovo RAKOVINA.

Něco, čeho se tak bojíme, že to častokrát radši ani nevyslovíme.

To platí i pro mě. Ani jsem ho nedal do nadpisu. Prostě mi to bylo příliš proti srsti. Nesnáším ho.

ZACHRÁNÍME TISÍCE ŽIVOTŮ

Určitě nejsem sám, kdo při jeho vyslovování ztišíuje hlas nebo ho radši řekne nějak jinak. Přesto ho teď budu muset říct.

Rakovina.

Ano, taky jsem myslel, že ji mám. Měl jsem fakt strach.

STRACH MÁME VŠICHNI

Myslím, že jediné, co se dá udělat s velkým strachem, je postavit se mu čelem. Já to udělal. Loni v červnu jsem zatnul zuby a zajel na dva dny do Masarykova onkologického ústavu v Brně.

Podezření na rakovinu prostaty. Má mě na to věk, sedavá práce, je mi přes šedesát, jsem chlap.

Nakonec jsem skončil na biopsii. Té jsem se bál, vyhýbal jsem se jí a tajně jsem doufal, že mi nějak klesnou hodnoty, abych ji nemusel absolvovat. Měsíc jsem se rozhodoval, jestli půjdu, nebo ne. Nechtělo se mi, protože ten odběr není příjemný. Ale ředitel Žlufáku byl nekompromisní. Řekl, že on na mé místě by šel. Tak jsem šel.

Měl jsem štěstí. Biopsie rakovinu nepotvrdila.

Taková malá euforie, kterou člověk zažívá po každém vyšetření se šťastným koncem. Jenže velmi rychle odezněla. Myslel jsem na lidi, kteří takové štěstí neměli.

ZACHRÁNÍME TISÍCE ŽIVOTŮ

V naší zemi zemře každých 20 minut člověk na rakovinu. Každý den 200 Čechů rakovinu dostane. Dvě třetiny lidí se podaří zachránit, ale třetinu ne.

Podívat se strachu do očí. To je první krok, jak s ním začít bojovat. A ta pravda je, že rakovina je častá. Víc než 500 000 Čechů žije s rakovinou nebo s ní bylo v minulosti léčeno. Nejčastěji je to rakovina kůže a tlustého střeva, speciálně u mužů rakovina prostaty, u žen rakovina prsu a plic.

Jasně, Česká republika má skvělé lékaře, a tak na tom ve srovnání s okolními zeměmi střední Evropy rozhodně není špatně. Daří se nám úspěšně snižovat výskyt spousty zhoubných nádorů, hlavně díky screeningu, programům na vyhledávání časných stádií, třeba u rakoviny děložního hrdla nebo tlustého střeva. U rakoviny prsu sice výskyt stoupá, tak jako ve všech vyspělých zemích, ale protože ženy chodí, díkybohu, na mamografii, daří se snižovat počty žen, které na tohle onemocnění zemřou.

Některých nádorů je méně, díky lepšímu životnímu stylu. Ubylo rakoviny žaludku a u mužů rakoviny plic. Pamatujete, jak jsme před lety výrazně zdanili tabákové výrobky, a tím snížili jejich dostupnost? Bylo to správné rozhodnutí.

Tohle jsou ale takové dílčí úspěchy, které mi rozhodně nestačí. Odborníci předvídají, že v celém ná-

ZACHRÁNÍME TISÍCE ŽIVOTŮ

rodu bude nádorových onemocnění v následujících letech přibývat. Nejen těch, která jsou typická pro ekonomicky vyspělé země, jako je rakovina prsu nebo dělohy, ale i kvůli stárnutí populace. Do roku 2035 tak bude rakovina hlavní příčinou úmrtí obyvatel EU. Léčba bude sice účinnější, ale bude taky složitější, náročnější na nové technologie a samozřejmě dražší.

Takže jestli chceme pro naše občany stejnou péči, jakou mají v Rakousku nebo v Itálii, budeme muset udělat revoluci. Pracoval jsem na ní několik let. A tady vám ji chci poprvé pořádně představit. Náš český národní plán boje proti rakovině.

Určitě víte, že jsme připravili velký plán obnovy naší české ekonomiky po covidu. Část peněz z něj nasměrujeme právě do našeho národního plánu. Na jeho vypracování se podíleli špičkoví experti z různých oborů medicíny z celé České republiky. Všichni mají skvělé výsledky v boji proti rakovině. Dokázali, že rakovinu lze porazit, lze jí předcházet a léčit. Společně jsme vypracovali strategii, díky které zachráníme další tisíce životů ročně, a díky které se Česká republika dostane ve statistikách mezi nejlepší země v Evropě.

A uděláme to takhle. Samozřejmě, když budu mít tu možnost. Když budete chtít, abych zůstal v politice.

NÁRODNÍ PLÁN BOJE PROTI RAKOVINĚ

Postavíme úplně nový Český onkologický institut v Praze a nový pavilon prevence v Masarykově onkologickém ústavu v Brně.

Nakoupíme nové špičkové přístroje do současných onkologických center. Letos plánujeme nákupy pro Komplexní onkologická centra v celé České republice, díky kterým mají Čehi už teď přístup k bezplatné léčbě větším počtem inovativních protinádorových léčiv, než je běžné v EU.

Zlepšíme organizaci screeningových programů a vytvoříme po celé republice síť center prevence podle zkušeností Masarykova onkologického ústavu.

Zapracujeme na informovanosti lidí, přesvědčíme je, aby žili zdravěji a taky aby si zvykli chodit na pravidelné prevence. Pod patronací vlády České republiky a ve spolupráci se zdravotními pojišťovnami a ministerstvem zdravotnictví uděláme masivní kampaň, ale jinou, než na jaké jsme zvyklí. Zkusíme najít nová slova a novou atmosféru, která na lidi zapůsobí. Článků o zdravém životním stylu jsme totiž už všichni četli tisíce.

Právě teď tým odborníků připravuje materiál, který se dostane ke každému dospělému Čechovi. Je to něco, co tu ještě nikdy nebylo. Nebude to jen nějaký letáček, jak jste zvyklí z čekáren u doktora, třeba

ZACHRÁNÍME TISÍCE ŽIVOTŮ

o nádoru plic nebo kůže, ale pokryje naprosto celou onkologii. Najdete v něm nejdůležitější doporučení pro zdravý životní styl a informace pro preventci a časné odhalení u všech hlavních nádorových onemocnění. Každý z nás tam najde informace pro sebe, své pohlaví a svůj věk.

Všichni moc dobře víme, že zhoubná onemocnění jsou největším tématem zdravotnictví budoucnosti a jedním z největších pro celou společnost. Vysoká životní úroveň a zároveň dlouhověkost Evropanů bohužel taky znamená, že se na našem kontinentě vyskytuje čtvrtina všech světových nádorových onemocnění, přitom tu žije jen 10 % světové populace.

Pojďme si tedy ukázat, co bude náš Národní plán boje s rakovinou znamenat pro každého z nás.

Omlouvám se, že budu trochu kázat. Věřte mi. Vím, o čem mluvím. Prošel jsem tím, tak snad můžu.

KAŽDÝ Z NÁS MUSÍ ZAČÍT U SEBE

Já sám jsem vyléčený těžký kuřák. Pálil jsem už na škole. Když jsem psal na vejšce diplomku, vykouřil jsem 20 cigaret denně. V dobách podnikání taky. Furt. Červený Marlboro. Pak jsem si ale řekl dost. Bylo to přesně 16. 12. 1996 a od té doby jsem si nezapálil. Proč právě 16. prosince? Prostě jsem se ten

den rozhodl. Je to shodou okolností i datum narození mojí mámy.

Vím, že to není jednoduché a taky se nepovažuju za nějakého hrdinu. Spoustě lidí pomáhají skupiny, kde se mohou dlouhodobě věnovat terapii. Na každého platí něco. Někomu stačí nikotinové náplasti a inhalátory, jiný potřebuje radikálnější změnu. Já jsem šťastný, že se mi to povedlo vlastními silami.

Potom přišel další problém. Po vstupu do politiky jsem začal brutálně přibírat na váze, protože jsem ztratil veškerý čas na sportování. Ale zapřel jsem se, navzdory veškeré únavě si přidal několik hodin týdně ve fitku, přestal jsem pít tolik kafe a začal zdravěji jíst. No, a nebudu kecat. Jak přišel covid, tak jsem zase nabral. Musím zase začít. No nic, pojďme dál ☺ Teď je zase na řadě nudné slovo, u kterého spousta z vás určitě odpadne nebo usne. Je to ale slovo, které zachraňuje životy.

KDYBY...

Ke zdravému životnímu stylu je potřeba přidat preventci. Ani ona se nesmí ošidit. To znamená hlavně preventivní kontroly u lékaře. Ať si pak nemusíte říkat: „Kdybych tam já šel dřív...“

Nejdůležitější jsou screeningové programy pro včasné odhalení rakoviny prsu, tlustého střeva a dělož-

ního čípku. Pro každý orgán jsou vyšetření jiná. Na vyšetření prsů chodí ženy od 45 let, u tlustého střeva je vyšetření doporučované taky od 45 let u chlapů i u žen, buď formou testu na přítomnost krve ve stolici nebo kolonoskopií jednou za 10 let. U rakoviny děložního čípku jsou to pravidelné kontroly u gynekologa každý rok, od 15 let věku nebo od začátku pohlavního života.

A právě ve screeningu bychom měli zabrat. V předepsaných intervalech totiž chodí na screening karcinomu prsu jen 60 %, na screening karcinomu tlustého střeva a konečníku asi 30 % a na screening děložního hrdla zhruba 60 % občanů z cílových skupin těchto programů. No a očkování proti HPV, který je původce celé řady nádorů, má za sebou pouze 60 % dívek, i když mají vakcínu zdarma. Ideálně bychom měli tahle čísla zvýšit o minimálně 20 %. A k tomu rozšířit stávající prevenci o nové programy jako například screening karcinomu plic a prostaty.

Nikdo z nás nemůže říct: „*Mě se to netýká. Mně se to nemůže stát.*“ Více než polovině úmrtí na rakovinu je možné předejít. Právě kvůli zanedbání prevence nebo strachu se nechat vyšetřit u nás zemřou tisíce lidí, kteří by to jinak dali. Nebo to nakonec přežijí, ale zaplatí obrovskou cenu. Nechci vás v této kapitole deptat víc, než je nutné. Jenže tady jde o život, a tak chci, aby si to každý uvědomil. Za každým číslem ve statistice nemocných s rakovinou se

ukrývá lidský příběh. Proto vám teď jeden takový ukážu. Je to příběh paní, která sice přežila, ale zároveň zjistila na vlastní kůži, kam až může člověka zanedbání prevence dovést.

PANÍ KLÁRA

Ten hle případ, který mi poslal špičkový český onkogynekolog, profesor David Cibula, jsem musel dlouho vstřebávat. Asi budete muset i vy. Proto jsem ho sem dal. Nebojte, pak už to bude jenom lepší.

„Každý onkolog si musí najít vlastní cestu, jak se vy-pořádává s tím, že ztrácí pacienty. Přesto, že pro ně dělá vše, co medicína nabízí. Pokud by do sebe nechal vstupovat tragédie, se kterými se potkává, sám by se brzy stal pacientem, a nebyl by pacientům co platný. Některé osudy jsou však tak hroznivé, že je ze sebe není možné setřást.“

V našem oboru, v onkogynekologii, jsou to zejména případy mladých pacientek, z nichž mnohé mají ještě nezletilé děti. Některé z nich nemají partnera, ani podporu rodiny. Tyto ženy bojují jako lvice o každý den života, kdy ještě mohou být se svými dětmi. S naší nadací *Hippokrates* jsme nedávno zahájili program pro finanční podporu takových rodin. Nejsme schopni změnit jejich finanční situaci, ale pomáháme jím alespoň v čase jejich odcházení, aby ho mohli s dětmi prožít klidněji. V červnu jsme se rozloučili s mladou maminkou, paní Klárou, která se do naší péče dostala v létě roku 2019. Tehdy jí bylo 32 let, měla 2 děti ve věku 7 a 4 let. Přišla s manželem, který jí byl naštěstí po celou dobu léčby oporou. Kláru

ZACHRÁNÍME TISÍCE ŽIVOTŮ

přivedlo ke gynekologovi zakrvácení po styku, které se opakovalo poslední z měsíce. To byly její jediné obtíže. Sama si byla vědoma toho, že nemá úplně čisté svědomí, co se prevence týče.

Její gynekolog v jižních Čechách odešel do důchodu, a ona se od porodu před 3 lety nedostala k tomu, aby si našla nového. Když jsme se o Kláru začali starat, měla rakovinu děložního hrdla stádia 3 s postižením lymfatických uzlin v pánvi. Podstoupila náročné ozařování v kombinaci s chemoterapií. Léčbu snesla díky svému mladému věku dobře. Efekt léčby byl dobrý a s odstupem, po skončení radioterapie neměla žádné známky nádoru. Příznivý nález byl i půl roku po léčbě a dával nám naději na vyléčení. Po dalších 3 měsících se u Kláry objevil kašel, provázený zvýšenými teplotami. Zobrazovací vyšetření ukázalo rozšíření onemocnění do plic, lymfatických uzlin v hrudníku, do slinivky a do kostí. V tuto chvíli jsme společně začali bojovat o měsíce a týdny jejího života.

Zkrátím to.

Letos v květnu jsme se domluvili s Klárou a jejím manželem na ukončení protinádorové léčby, kterou již její organismus nebyl schopen unést a 6 týdnů poté Klára zemřela, doma, mezi svými blízkými, s podporou domácí hospicové péče.

NEPODCEŇOVAT PŘÍZNAKY

Pro každého z nás platí zásada nepodceňovat příznaky, které můžou být prvním znamením rakoviny. Tady je potřeba dávat fakt bacha, protože není nějaký jeden nebo dva typické příznaky.

ZACHRÁNÍME TISÍCE ŽIVOTŮ

Každé nádorové onemocnění se projevuje trochu jinak. Musíme poslouchat svoje tělo. Krev v moči nebo ve stolici, nepravidelné menstruační krvácení, náhlá ztráta váhy nebo třeba náhle vzniklá bolest, se kterou jsme se předtím nesetkali. Nad takovými věcmi se nedá mávnout rukou, okamžitě je potřeba je řešit s doktorem.

Máme speciální programy pro lidi, kteří mají nějaké riziko, třeba vrozenou dispozici pro nádorové onemocnění nebo jiné onemocnění, které zvyšuje riziko rakoviny, což je případ hlavně cukrovky nebo třeba zánětu jater. Extra se musí hlídat kuřáci kvůli rakovině plic, a lidi, kteří podstoupili léčbu rakoviny v minulosti, protože ozařování může zvyšovat riziko zhoubného nádoru v ozářeném místě.

Do prevence se dotedĚ investovalo příliš málo. A musíme udělat informační kampaň *Národnímu plánu boje proti rakovině*. Bude první velká věc, která to změní. Díky ní se každý člověk v této zemi dozví, co pro sebe může udělat, a to i z hlediska rizik v jeho rodině. K tomu vám dám typický příklad, který mi poslali kolegové.

PANÍ KAMILA

Paní Kamile zemřely maminka, sestra, i jedna ze sestřenic na rakovinu prsu. Tyhle tři nádory v jedné

rodině mohou mít stejnou příčinu v genetické informaci. Paní se tedy objedná přes svého praktického lékaře nebo gynekologa ke genetikovi. Ten ji pošle na genetické vyšetření, kde se prokáže vrozená dispozice.

Kvůli ní má Kamila celoživotní riziko vzniku rakoviny prsu téměř 80 % a rakoviny vaječníků 50 %. To je hodně špatná předpověď. Protože je ale Kamile už 45 let, má 2 děti a další neplánuje, nechá si odstranit vaječníky a vejcovody. V dalším kroku si nechá odstranit i prsní žlázy a nahradí je implantátem. Těmito zákroky si s velkou pravděpodobností zachrání život, protože sníží riziko vzniku obou nádorů na minimum. Tím ale význam genetického vyšetření nekončí. Genetik nabídne vyšetření i dalším příbuzným paní Kamily a zjistí mutaci stejného genu i u jejího 23letého syna Romana. Roman bude od této chvíle chodit na pečlivé onkologické pravidelné prohlídky.

Protože i on může tuto dispozici přenést na svoje děti, se svou manželkou zváží, jestli využijí oplodnění pomocí technik asistované reprodukce, které umožní vyšetření embryí ještě před jejich zavedením do dělohy.

Jak vidíte, prevence je fakt strašně důležitá. Přál bych si pro ni nějaké hezčí slovo, protože si to zaslouží.

Prevence. No, já bych tomu klidně říkal STKčko.

STKČKO

Všichni si musí uvědomit, že čím vyšší je stádium onemocnění v době jeho zjištění, tím náročnější je léčba a tím závažnější jsou s ní spojené nežádoucí účinky. Rakovina prsu je nejklašťejší případ, a taky jeden z nejčastějších zhoubných nádorů. Pokud se na onemocnění přijde včas, když je nádor velmi malý, stačí drobný chirurgický zákrok, po kterém zůstane jen nepatrná jizva na prsu. Pokud ale doktor na nádor přijde v pokročilém stádiu, léčbu je často nutné zahájit chemoterapií, následuje ozáření a pak ještě hormonální léčba. A víme, co to znamená.

Musím říct, že se léčba rakoviny za posledních pár desítek let neuvěřitelně posunula. V minulosti měli lékaři k dispozici jen velmi nešetrné metody ozáření, které vedly téměř vždy k poškození okolních tkání a orgánů, a několik typů chemoterapie, které se používaly na všechny typy nádorů. Dnešní onkologie je velmi složitá. Začíná pečlivou diagnostikou, zvažuje se, co je pro konkrétní nádor u konkrétního pacienta ten nejlepší postup. Teprve pak se zahájí léčba. Používají se desítky operačních postupů, různé formy radioterapie a stovky léků. Léčebné postupy se navíc různě kombinují.

Když třeba před 20 lety zjistili mladé bezdětné ženě zhoubný nádor děložního hrdla, nedali jí jinou možnost než odebrání dělohy, vaječníků a vejcovodů a nejspíš ji po operaci ještě ozářili. Dnes je to o dost

jiné. Máme přesná zobrazovací vyšetření, která detailně popíšou velikost nádoru a jeho uložení. Provede se laparoskopická operace, odeberou vybrané lymfatické uzliny, které pak patolog vyšetří pomocí velmi podrobného protokolu. Získají se tak přesné informace o nádoru a jeho prognóze a mnoha ženám je nabídnutá léčba, která jim umožní zachovat reprodukční orgány, hormonální činnost vaječníků a neztratí možnost mít děti.

Jak vidíte, léčba rakoviny je velice složitá, vyžaduje špičkovou techniku a spolupráci spousty odborníků s různým zaměřením. Proto vznikají ve vyspělých zemích nové nemocnice, které jsou celé zaměřené na léčbu rakoviny. Pacient dostane jednu adresu, jedno místo, na kterém mu poskytují veškerou péči. Od vyšetření, operace, podání chemoterapie, přes všechny podpůrné služby, jako je psycholog, reabilitace, až po další sledování.

Jakou obrovskou výhodu to má, a proč chceme stavit tato speciální onkologická centra i u nás v Česku v rámci Národního boje proti rakovině, vám teď ukážu na příkladu dvou pacientů.

DALŠÍ SKUTEČNÉ PŘÍPADY

A teď pan Bohumil a pan Jaroslav. Oba měli shodou okolností ve stejnou dobu podezření, že vidí ve své

ZACHRÁNÍME TISÍCE ŽIVOTŮ

stolici krev. Oba si v lékárně koupili test na skryté krvácení, doma si ho udělali a v obou případech byl pozitivní.

Pana Bohumila poslal praktický lékař do jedné typické české nemocnice. Nejdřív šel na interní oddělení, kde mu udělali endoskopické vyšetření tlustého střeva. Po třech týdnech si přišel pro nález, který mu předala sestra s doporučením, že se má dostavit na onkologii. Tam mu lékař sdělil, že má ve střevě rakovinu, a poslal ho na oddělení radiační onkologie k ozařování. Po skončení ozařování byl odeslán na zobrazovací vyšetření. Jedno bylo provedeno na radiologickém oddělení a druhé na oddělení nukleární medicíny. Protože došlo ke zmenšení nádoru, byl odeslán na chirurgické oddělení, kde mu byl proveden náročný operační zákrok. Poté se dostavil na onkologii, kde mu byla podávána chemoterapie. Současně byl odeslán na genetické oddělení k vyšetření dědičného rizika nádorových onemocnění.

Bohumil tak poznal několik nemocnic. Prošel sedm oddělení, viděl několik desítek lékařů a sester.

A teď pan Jaroslav. Měl to štěstí, že ho jeho praktický lékař odeslal do specializované onkologické nemocnice. V jednom patře proběhla diagnostika čili endoskopické, zobrazovací i genetické vyšetření. V dalším ozařování, v jiném operace a v dalším podání chemoterapie. Každý krok v jeho léčbě probíral stejný tým, v něm experti ze všech oborů. Protože

ZACHRÁNÍME TISÍCE ŽIVOTŮ

byl léčen ve velkém centru, kde se věnují i výzkumu, lékaři mu nabídli účast v klinické studii, díky které mu byla podávána nová špičková biologická léčba, která má u tohoto nádoru slibné výsledky, ale která se do běžné praxe nedostane dřív než za 5 let.

Kdybyste se, nedej bože, ocitli ve stejné situaci, jako tito dva pánové, chtěli byste být radši Bohumil, nebo Jaroslav? Jasné, že Jaroslav. A každý by si zasloužil tuhle skvělou, koncentrovanou *all-inclusive* péče.

Bohužel máme zatím jediné takové centrum, kde ji umí poskytnout. Je to právě ten Masarykův onkologický ústav v Brně, kde dělají i ty dvě úžasné sestřičky Petra a Míša.

Je velká ostuda, že takové centrum nemáme v Čechách. Nemá ho ani naše hlavní město. Proto jsme z něj udělali hlavní bod v našem *Národním plánu boje proti rakovině*. Nový český onkologický institut v Praze bude naše vlajková loď. Špičkově vybavená výkladní skříň české onkologie a české medicíny.

ČESKÝ ONKOLOGICKÝ INSTITUT

Jak bude vypadat? Představte si budovu s nádherou moderní architektury, třeba jakou má *Peter MacCallum Cancer Centre* v australském Melbourne

ZACHRÁNÍME TISÍCE ŽIVOTŮ

nebo *M. D. Anderson Cancer Center* v texaském Houstonu.

Moderní, vzdušný komplex. Spousta světla. Nízkoenergetická budova. Zeleň.

A v ní nemocnice, která je celá věnovaná onkologii. Nejen léčbě pacientů s nádory, ale i péči o vylečené pacienty, a dokonce i o zdravé lidi, kteří potřebují specializované vyšetření pro podezřelý nález, jsou sledovaní kvůli zvýšenému riziku nádoru nebo se jen chtějí poradit.

V této budově, v této nemocnici, se všechno točí okolo klienta.

Není to pacient, který chodí po jednotlivých odděleních, kde dostává různé druhy léčby. Odborníci se soustředí na něj. Kde já už jsem to viděl? ☺

Pacient má jednu adresu, na kterou přijde a na které se o něj kompletně postarájí. V přízemí mu provedou všechna diagnostická vyšetření, odeberou krev, pošlou ho na ta správná zobrazovací vyšetření, jako je ultrazvuk, CT, magnetická rezonance, rentgen, mamografie nebo PET. V prvním patře jednodenní chirurgie jsou k dispozici všechna endoskopická vyšetření, žaludku, střev, plic, močového měchýře i gynekologických orgánů. Když jedno vyšetření nestačí, pacient se neobjednává za měsíc znova, ale přejde do vedlejších dveří.

VŠECHNO NA JEDNOM MÍSTĚ

V jedné budově pacient podstoupí celou léčbu, bez ohledu na to, jak je složitá. V suterénu jsou umístěné ozařovače pro radioterapii, ve druhém patře jsou operační sály, kde týmy chirurgů, gynekologů, urologů, cévních chirurgů a anesteziologů operují všechny druhy nádorů. V nejvyšším patře budovy, s prosklenými stěnami, s nejhezčím výhledem na Prahu, je podávána chemoterapie. Tak, aby každý pacient měl své soukromí a mohl mít u sebe své blízké.

Tohle usporádání umožňuje, aby jednoho pacienta po celou léčbu, která v onkologii často trvá i roky, provázel stejný tým lékařů a sester, kteří se mohou společně radit o nejlepší možné péči u každého pacienta.

Ve druhé části budovy se pečeje o ty, kteří nepodstupují onkologickou léčbu. Jsou to zdraví lidé nebo pacienti po skončení léčby. Chodí do ambulance na pravidelné kontroly, na oddělení věnující se screeningům, tedy vyhledávání časných stádií onemocnění u zdravých lidí. Je tu taky ambulance pro dědičná rizika, kam chodí lidé s vrozenou dispozicí k nádorovým onemocněním. Jsou tu i psychologové, psychiatři, poradci pro výživu, sexuologové, rehabilitační lékaři a fyzioterapeuti. Všichni se zaměřením na péči o onkologického pacienta. Je tady poradna pro ochranu reprodukčních funkcí

ZACHRÁNÍME TISÍCE ŽIVOTŮ

sloužící pacientům, kteří onemocní v mladém věku, taky poradna pro odvykání kouření, poradna pro ochranu kůže, a poradna pro zdravý životní styl. Je tu i centrum, ve kterém radí zkušení pacienti těm, kteří s onemocněním začínají bojovat.

Tím to nekončí. Díky tomu, že se tady koncentruje onkologická péče i pacienti, je součástí budovy i centrum pro zkoušení nových léků. V tomto centru se tým koordinátorů a manažerů stará o to, aby byl stále otevřený co největší počet studií, které testují nové léky. Díky nim se léčba v onkologii, a nejen v ní, neustále zlepšuje. Studie by měly umožnit každému pacientovi se závažným typem nebo stádiem rakoviny přístup k moderní léčbě. K léčbě, která má slibné výsledky, a která se dostane do běžné praxe až za mnoho let.

Jedno patro budovy slouží jako konferenční centrum. Probíhají v něm konzultace odborných týmů, národní i mezinárodní vzdělávací akce pro lékaře i sestry, ale i setkávání pacientských organizací a vzdělávání pacientů.

Poslední část budovy zůstává pacientům uzavřená. Jsou v ní laboratoře, kde se vysetřuje krev i nádorové tkáně, a prostory, kde probíhá výzkum s cílem neustále zlepšovat péči o onkologické pacienty.

Tak tohle je, dámy a pánové, náš *Národní plán boje proti rakovině*. Předejdeme až polovině ze 70 000 případů, které se v Česku každoročně objeví.

ZACHRÁNÍME TISÍCE ŽIVOTŮ

A na závěr téhle kapitoly chci ještě složit hold geniálnímu podnikateli, Petru Kellnerovi, kterého jsem si velice vážil a jehož firma SOTIO dělá úžasný výzkum rakoviny. PPF do ní investovala kolem deseti miliard korun. Věřím, že léky, které SOTIO vyvíjí, budou již brzy pomáhat lidem po celém světě. Jsou s výzkumem velmi daleko, jejich protinádorový lék Interleukin-15 už vstupuje do druhé fáze testů a po prvé v historii firmy budou mít v jednom okamžiku ve fázi klinických studií čtyři programy. Držím jim palce.

S VÁMI

Mezinárodní hry seniorů v Olomouci. Políbil jsem snad čtyřicet důchodkyň. A bylo to skvělé. Nejmladším tam bylo šedesát let. To byla taková kategorie mladší žáci, protože jsem narazil i na vypracované atlety 80+. Respekt.

Když to člověk vidí, tak fakt nemá žádnou výmluvu, proč nesportovat. Ti lidi byli častokrát v lepší kondici než generace vnoučat se zády zkřivenými nad tabletem.

Nic, za nás to bylo samozřejmě všechno lepší.
A určitě to není tím, že jsme byli mladí ☺

REVOLUCE V ČESKÉM ZDRAVOTNICTVÍ

Poprosil jsem holky z kanclu o mátový čaj. Ten mám moc rád. A na chvíli se přesunul od svého pracovního stolu, kde trávím až příliš mnoho času, do trochu pohodlnějšího křesla v salonku. Chvíli přemýšlím, kam si přeju, aby se posunulo naše zdravotnictví.

Jasně, naše zdravotnictví je skvělé, jedno z nejlepších na světě. Superkvalitní, lidské, a hlavně dostupné pro každého. Zdarma. Ale jaké bych ho chtěl mít, kdybych si mohl vymyslet, jaké ho chci?

Jednou. Jednoho dne.

Chvíli se to snažím *nacítit*, jak se teď kolem mě hodně říká, ale pak mi došlo, že o zdraví se mi bude přemýšlet mnohem líp v přírodě než v práci na úřadě. V sobotu jsem vzal naši Ellu a vyrazil do parku.

REVOLUCE V ČESKÉM ZDRAVOTNICTVÍ

Jak jdu, v hlavě se mi hned začaly rojit všechny příběhy, které jsem od vás slyšel po celou dobu, co jsem v politice.

Příběhy z čekáren, ordinací, nemocnic, operačních sálů a lékáren. Příběhy sestřiček, doktorů. Ředitelů nemocnic. Pacientů. Kamarádů, blízkých. I vás všech, co jste mi psali. I moje vlastní příběhy.

Procházel jsem se s Ellou a napadá mě, jaké je to zdravotnictví budoucnosti? A jaké chci, aby bylo pro každého?

Zkuste si představit takový den pro své zdraví. Jedenou ročně.

Je to sci-fi, já vím. Teď jsem to ukazoval Adamovi Vojtěchovi a ten říká, že je to skoro až utopie. Ale taky říká, že krásný sen. A víte co? Já myslím, že velké vize vždycky na začátku vypadají jako utopie. Třeba firma Microsoft měla kdysi heslo „*Počítač na každý stůl*“. A podívejte dneska.

Tak jo, tady je, co mě napadlo. O čem sním, když náhodou venčím Ellu.

Tak třeba, jednoho dne...

VYSNĚNÉ ZDRAVOTNICTVÍ

K doktorovi se dostavíte v termínu, který si sami vyberete. Pohodlně z domova přes internet nebo videoho-

REVOLUCE V ČESKÉM ZDRAVOTNICTVÍ

vor. Jak kdo chce. Kdo si chce povídat, bude si povídat. Kdo chce klikat v mobilní aplikaci, může klikat. Ale podstatné je, že si ten termín vyberete vy. Vy sami. Ne že vám ho přidělí. Prostě v den, který se hodí vám. Protože vy jako občan to platíte ze svých daní.

Jste v krásném prostředí špičkové nemocnice a máte celý den postupně konzultace i vyšetření s nejlepšími experty v zemi na každou jednotlivou oblast, de facto by to byla lékařská konzilia, sestavená speciálně vám na míru, léčba na míru, léky na míru.

Někteří z expertů jsou připojení on-line, někteří přítomní fyzicky, a co je hlavní, už jsou v obrazu. Znají vás, takže nepálí váš čas, který vy jako občan platíte, tím, že teprve studují vaše zprávy, nebo si něco cvakají do počítače. Vůbec. Naslouchají vám, máte jejich plnou pozornost.

Nemusí si dělat poznámky, protože to za ně dělá umělá inteligence. Prostě vám naslouchají a vy vnímáte, že se vám věnují. Už s detailní znalostí vašich výsledků.

Mezitím se o vás starají, je tam pohodlí, restaurace s obsluhou, dobré jídlo, ideálně zdravé. Skvělá káva, pokud tedy nemáte problémy s vysokým tlakem. A tohle je k dispozici pro všechny občany naší země.

Vypadne vám z toho váš individuální plán léčby, životosprávy a taky třeba léky na míru. U těch bych se chvíli zastavil.

PŘEHRŠEL PRÁŠKŮ

Spousta z nás má staré rodiče a víme velice dobře, kolik různých prášků berou. Spousty prášků. Lékovky na každý den a musí se myslit na to, aby je pravidelně brali. Pětkrát denně. Spousty prášků. Kolega nedávno vyběhl z porady, protože mu volala maminka, že jeho devadesátiletý táta si omylem vzal ranní prášky už večer.

Napadlo mě, sleduje někdo, jestli nemají nějaké nežádoucí účinky, když se berou v této skladbě? A je jich potřeba brát takové množství a tolik druhů?

Adam Vojtěch mi odpovídá:

Prosadili jsme lékový záznam pacienta, jako nadstavbu eReceptu, kdy jsou už dneska reálně mezi lékaři a lékárniky sdílena data o tom, jaké byly pacientovi různými lékaři předepsány léky. Doktoři tak mohou vyhodnotit nežádoucí reakce, nebo upozornit na možné interakce léků, pokud jich pacient užívá více současně. Chceme, aby byl lékový záznam co nejvíce využíván a dále vylepšován i o umělou inteligenci, která sama bude na základě dat o lécích vyhodnocovat rizika u konkrétního pacienta.

Tak fajn. Teď by to chtělo ty léky na míru. Jednou, maximálně dvakrát denně přesný lék, kde by bylo všechno, co je potřeba pro tělo. Včetně vitamínů a doplňků. Zinku. Vitamínu D. Všechno v optimální míře, vyladěné přesně pro toho konkrétního člověka, jeho věk, anamnézu a zdravotní stav.

Jasně, že na to teď není kapacita, že není dost lidí. Ale věřím, že jednoho dne bude. A opět Adam Voj-

REVOLUCE V ČESKÉM ZDRAVOTNICTVÍ

těch. Hned mu volám, je to totiž ministr, který toho změnil historicky nejvíce v českém zdravotnictví. Ptám se ho, kde jsme teď a co můžeme udělat právě teď.

Jak ho poslouchám, říkám si, že ministerstvo zdravotnictví je od slova *zdraví*. Takže by mělo být v první řadě ministerstvem zdraví, nikoliv nemocí.

Úplně nejdůležitější je podle mě zůstat zdravý. Neonemocnět. Jasně, to by přece mělo být hlavním cílem českého zdravotnictví. Jak říkají naši doktoři, předcházet onemocněním. Když máte správný životní styl, stravovací a pitné návyky, nechováte se rizikově, pak nemusíte řešit nemoc až ve chvíli, kdy je vám zle.

A to znamená jediné. Starat se o sebe.

Já vím, tohle slovo, které teď napíšu, je nudné. Otravné, tak povinné.

PREVENTCE

Lepší ale nemáme, tak se pohodlně usadte a tohle si přečtěte. Musíte.

Lidé budou chodit pravidelně na preventivní prohlídky. Protože chtejí, ne protože musí. Protože preventivní prohlídky budou příjemné. Já bych chtěl, aby z nich člověk měl pocit, jako když si koupí kafe,

třeba ve Starbucks. Mí kolegové si ho někdy dávají a nosí ho s sebou celé ráno. Mají z něj radost a příjemný pocit i pár hodin. Anebo, jako když jdou ženy ke kadeřníkovi. Na tom pocitu musíme zapracovat.

Pravidelné preventivní prohlídky jsou základem všeho. Představte si ale, že i když na ně mají lidí ze zákona nárok, tak většina z nich, snad dokonce 70 %, je nevyužívá. Vůbec. My dospělí bychom si v tomhle měli vzít příklad z našich dětí, tedy spíš jejich maminek.

CO S TÍM?

Tak třeba vytvořit příjemný a milý automatizovaný systém pro pozvání všech lidí na preventivní prohlídky SMSkou, e-mailem nebo hezkým dopisem od zdravotní pojišťovny. Kampaní. Spoty. A pokud člověk předepsané preventivní prohlídky řádně absolvuje, získá finanční nebo věcný bonus.

Péče o zdraví není jen úkolem zdravotnického systému, ale hlavně každého z nás, takže chceme zvýhodnit všechny lidi, kteří řádně pečují o své zdraví a dodržují pokyny svého lékaře.

Jasně, máme za sebou strašný rok s covidem. I když covid snad vyřešíme, stále přetrvává klíčový problém české společnosti a českého zdravotnictví, a to jsou nepřenosné chronické choroby

jako cukrovka 2. typu, kardiovaskulární onemocnění nebo obezita, kterou trpí až 20 % dospělých a 30 % dětí. Během pandemie covidu se čísla ještě zvýšila.

Tato onemocnění samozřejmě zatěžují náš zdravotnický systém. Peníze, které dáváme na jejich léčení by jinak mohly být vynaložené na kvalitnější zdravotní péči třeba u vážně nemocných dětí. Jsou přímo spojená s životním stylem a dodržováním léčebného plánu tak, aby pacient, pokud se u něj už nemoc vyskytne, mohl s chronickou nemocí fungovat a nedošlo k jejímu zhoršení a často fatálním komplikacím, které všichni známe, ale není příjemné o nich číst. Třeba u diabetiků amputace končetin, selhání ledvin, slepota.

DIABETICI

U cukrovky bych se na chvílku zastavil. Cítím to jako povinnost, protože se týká každého desátého Čecha.

Jo, taky jsem tomu nevěřil, ale odhaduje se, že dnes u nás trpí cukrovkou přes milion lidí.

Diabetes je naprosto zásadní chronická choroba a taky obrovská zátěž pro zdravotnictví. A přitom je to dost „jednoduché“. Většina diabetiků má diabetes 2. typu, za který může hlavně špatný životní

REVOLUCE V ČESKÉM ZDRAVOTNICTVÍ

styl. Obezita, nedostatek pohybu, špatné stravování, nadměrná konzumace alkoholu. Hlavní důvody, proč jsme na tom u nás s cukrovkou tak špatně.

Kromě toho ale na ministerstvu zdravotnictví už teď makají na tom, aby mohl současným diabetikům nabídnout tu nejnovější léčbu i jejich praktický lékař, nejen specialista. Třeba moderní perorální antibiotika.

Cukrovkářům taky hodně pomáhají nové technologie. Moderní inzulinové pumpy, glukometry, dnes už klidně i napojené na chytré telefony. Přístroj tak nejenže sbírá data, ale dokáže automaticky vyhodnotit, pokud něco není v pořádku. To všechno je dneska už úplně normální. Díkybohu.

NÁPAD

Tak mě napadá, že bychom měli všem diabetikům, kteří budou chtít, dát zdarma chytrý náramek, kterým je bude vzdáleně monitorovat praktický lékař.

MOTIVOVAT LIDI

Proto je třeba zajistit, a teď mluvím o prevenci všech nemocí, motivaci, třeba ve formě bonusu, pokud pojištěnec dodržuje to, co má. Tento bonus by získal na konci roku pacient, který dodrží všechno, co má od lékaře v rámci léčebného plánu předepsané a nedojde tak ke zhoršení jeho zdravotního stavu. Říká se tomu *disease management program*, a já to chci.

DŮVĚRA A NASLOUCHÁNÍ

Dřív bylo úplně běžné, že každá rodina měla svého rodinného lékaře. Znal celou rodinnou anamnézu, a to často i přes několik generací. Věděl nejen o strastech těla, ale i duše každého svého pacienta, a tak pro něj bylo snazší nastavit správnou léčbu, ale hlavně nemocem včas předcházet. Lidé se cítili skutečně opečovávaní a tenhle pocit bychom jim chtěli vrátit. Tím, že jim lékař bude naslouchat.

Aby pacient vnímal, že se mu plně věnuje a pozorně ho vyslechne. Tohle vytváří důvěru mezi lékařem a pacientem, která má výrazně pozitivní vliv na spolupráci pacienta při nastavení léčby a ochotu ji dodržovat. Proto je tak důležitá digitalizace každé ambulance a odstranění byrokracie. Lékař tak ušetří spoustu času, který může věnovat pacientovi.

CHCEME VÍC LÉKAŘŮ

Potřebujeme víc lékařů. Mnohem víc. A proto pro ně chci platy, jako mají v Německu. A pokud budu i po volbách premiérem, tak věřte, že to prosadím. Jako jsem prosadil zásadně vyšší důchody a platy učitelů. Protože jsem to slíbil.

Jako první premiér jsem se začal zajímat o to, proč máme nedostatek lékařů. Potkal jsem se se šéfy lékařských fakult a od nich jsem se dozvěděl, že i když uchazeči o studium medicíny udělají přijímačky, tak se plno z nich nedostane, protože chybí učitelé. Obratem jsem nechal vypracovat plán pro lékařské fakulty a začali jsme do nich pumpovat 7 miliard po dobu 11 let. Díky tomu mohly začít fakulty zvyšovat svoje kapacity a na některých místech počet studentů medicíny meziročně vyskočil o 20 procent. K tomu jsme ještě podpořili a navýšili počty rezidentních míst pro lékaře nastupující po studiu do nemocnic. Podporujeme tím zvýšení počtu lékařů v oborech, kde nejvíce chybí.

Platy ve zdravotnictví rostou nejrychleji ze všech segmentů ekonomiky. V přepočtu na průměrnou mzdu se plat lékaře a sestry u nás v mezinárodním srovnání vyrovnal průměru EU. Konečně! Jsem za to strašně rád, takové platy měli mít lékaři a sestry už dávno. A růst bude určitě pokračovat.

A ještě jedna super věc. Pravda, jsou to údaje před covidem, ale přesto ukazují, k jak obrovskému posunu

REVOLUCE V ČESKÉM ZDRAVOTNICTVÍ

došlo. Analýza ÚZISu říká, že sestřičky přestávají utíkat. Tím nemyslím jen za hranice, ale prostě i do jiné práce. Situace se tak konečně začíná stabilizovat. Třeba v akutní lůžkové péči úvazky praktických sester loni meziročně vzrostly o 5 procent. K tomu dál stabilně stoupá počet lékařů. Tato čísla ukazují, že se začíná projevovat, co jsme prosadili v roce 2017 – upravili jsme a zjednodušili vzdělávání jak u lékařů, tak sester.

Víme, že hlavně teď v době covidu je práce lékařů a sester nesmírně náročná, a proto musíme udělat absolutně všechno, aby dál zůstali v českém zdravotnictví, včetně toho, že jim poskytneme psychosociální podporu, která se postupně rozvíjí.

DATA O KVALITĚ PÉČE. AŤ VÍME

Péče nemá být jen dostupná, ale i kvalitní. Data o kvalitě péče je potřeba sbírat a analyzovat a taky zveřejňovat, aby existovalo srovnání jednotlivých poskytovatelů. Každé srovnání vede k soutěživosti a snaze být lepší, a z toho bude profitovat pacient. Zároveň ale musí zdravotní pojišťovny při úhradě péče vyšší kvalitu zohledňovat. Za kvalitnější péči vyšší úhrada.

Primární péče, hlavně praktických lékařů a stomatologů, bude dostupná nejen ve velkých centrech,

REVOLUCE V ČESKÉM ZDRAVOTNICTVÍ

ale i odlehlych a příhraničních regionech. Každý občan musí mít svého praktika, zubaře nebo gynekologa, které dobře zná a oni znají jeho a jsou pro něho dostupní.

Proto jsme rozjeli program na podporu nových ordinací praktických lékařů a zubařů v místech, kde nejvíce chybí. Praktikům jsme dotedl rozdali 76 dotací za 27 milionů korun, zubařům 38 dotací za 47 milionů korun.

Primární péče musí být zkrátka ta nejdostupnější ze všech tak, aby pacient nemusel zbytečně jezdit s každým problémem do nemocnice. Musí soustředit co nejvíce zdravotních služeb.

A k tomu Adam doplňuje:

Jako první ministr jsem se začal pořádně a koncepcně věnovat primární péci. Nastartoval jsem reformu, která posiluje roli praktika v péči o pacienta. Bude mít více kompetencí, bude předepisovat širší spektrum léků, bude mít vybavenější ordinaci. Bude léčit, a ne jenom vypisovat žádanky. Praktický lékař se stane tím prvním a nejdůležitějším člověkem pro pacienta, a v případě složitějších problémů ho pošle za dalšími odborníky.

Péče bude nejen dostupná v rámci celé České republiky, ale bude i na stejném úrovni. Jasně, kvalita péče musí být stejná jak pro pacienta v Praze, tak v regionech. Tomu musí odpovídat i úhrada od pojišťoven, tedy narovnání úhrad za stejnou péči v rámci českých nemocnic. A to se konečně děje. Dotáhli jsme

REVOLUCE V ČESKÉM ZDRAVOTNICTVÍ

dlouho slibovaný klasifikační systém DRG. Když to uvidíte v televizi, je to Diagnosis-related group, systém klasifikace klinických případů do přibližně 500 skupin, a už letos se promítá do úhrady.

ZDRAVOTNICTVÍ ELEKTRONICKY

Pokud už dojde k tomu, že se stanu „pacientem“, chci mít naprosto všechny informace o svém zdravotním stavu a o svých možnostech, a chci si sám vybrat, jakou léčbu podstoupit. Lékaři povedou zdravotnickou dokumentaci kompletně v elektronické podobě. Jednoduše sdílenou s poskytovateli péče podle toho, jak pacient prochází systémem. Pacient, nebo jím pověřená osoba, může zároveň do své dokumentace kdykoliv nahlédnout.

Všichni víme, že není nic příjemného trávit dlouhé hodiny v čekárnách.

Elektronický objednávkový systém musí být u všech poskytovatelů péče. Pacient přijde ve svém termínu a už nečeká. Proč? Protože to platí! Je objednaný na určitý termín, bude přijatý přesně na čas. Předtím mu přijde SMS notifikace s upozorněním na blížící se termín návštěvy. Další vylepšení. – Žádanka na vyšetření bude chodit do mobilu tak, jak funguje eRecept, jen se oskenuje QR kód a je to.

REVOLUCE V ČESKÉM ZDRAVOTNICTVÍ

A samozřejmě biometrika. Otisk prstu nebo tváře, tak, jak to mají už roky třeba mobily a tablety od Applu i jiných značek. Touch ID nebo Face ID. A žádné vyplňování. Už nikdy. Všechna data stát má, stačí se jen přihlásit. Konečně nebude znova muset říkat své jméno, bydliště, pojišťovnu. Dokážete si to představit? ☺

MEDICÍNA SNŮ

A když už jde opravdu do tuhého a lékař zjistí, že je život pacienta v ohrožení, musíme být schopní zajistit ty nejmodernější a nejlepší léky naprosto pro každého. A teď nemyslím jen nové typy léků, ale i buněčnou a genovou terapii, tkáňové inženýrství, léky na vzácná onemocnění, a to vše dostupné každému. Říkáme tomu „medicína snů“.

Pro dřív neléčitelná onemocnění už dnes existuje účinná inovativní terapie, která se bude neustále rozšiřovat a náš systém, hlavně z pohledu úhrad z veřejného zdravotního pojištění, na to musí být připravený.

Jsem rád, že VZP vyslyšela volání pacientů a bude proplácet nový lék Kaftrio pro nemocné s cystickou fibrózou. Lidem se vzácnou nemocí může výrazně pomoci od příznaků a také prodloužit život. Moc jsem to podporoval.

REVOLUCE V ČESKÉM ZDRAVOTNICTVÍ

A připravili jsme proto novelu zákona o veřejném zdravotním pojištění. Reaguje hlavně na výrazný posun na poli nejmodernějších léků, protože naši pacienti musí mít přístup k nejmodernější a život zachraňující léčbě. Poprvé v historii tak zapojujeme do rozhodování o úhradě léků pacienty.

Dnes už je třeba hrazená genová léčba pacientům trpícím spinální svalovou atrofií. Možná si pamatu jete případy třech malých chlapců. Maxíka z Ostravy, Oliverka ze Sedlnice na Novojičínsku a Adámka ze Sokolovska. Zemřeli by, kdyby nedostali lék Zolgensma. Dávka pro jediného pacienta stojí přes 50 milionů korun, je to totiž nejdražší lék na světě. Zařídili jsme, aby ho nově začaly proplácet zdravotní pojišťovny.

Genová terapie se nově používá i při léčbě nádorů. Nedávno s ní ve Fakultní nemocnici Brno vyléčili prvního pacienta, kterému předtím nepomáhala chemoterapie. Genová terapie brzy může být využívaná i pro léčbu chronických onemocnění, jako je třeba hemofylie nebo cukrovka. Je to doslova revoluce, díky které lékaři dokážou proměnit statisíce těžce nemocných ve zdravé lidi. Konec neustálému píchání do žily. A tkáňové inženýrství? Nahradí poškozenou lidskou tkáň umělou, třeba srdeční chlopeň nebo klouby.

Ted další důležité téma. Soběstačnost v zajišťování léků a zdravotnických prostředků. Už nikdy se nesmí stát, že bychom neměli dostatek ochranných

prostředků nebo léků pro naše občany. Nikdy!

A jak mě to napadlo? Jednoduše. Třetina globální produkce léčiv pochází z Číny, další z Indie a jiných zemí. To představuje výrazné bezpečnostní riziko a způsobuje taky výpadky v dostupnosti léků. Stejně to platí pro zdravotnické prostředky, což jsme viděli na jaře minulého roku, když nastal nedostatek ochranných pomůcek.

Je otázkou národního zájmu a bezpečnosti, aby chom podporovali maximální soběstačnost ve výrobě léků a zdravotnického materiálu na evropské úrovni, ale i na úrovni České republiky. Měli by chom mít kritické zásoby těch nejdůležitějších léčiv tak, aby naši pacienti nebyli ohroženi výpadky v dodávkách ze zahraničí, a taky vlastní výrobu léků.

TELEMEDICÍNA

Jasně. Sledování chronických pacientů na dálku a inteligentní aplikace pro komunikaci s lékařem. Pokud trpíte chronickým onemocněním, tak moc dobře víte, jak nepříjemná je nejen sama nemoc, ale i přemístování se k doktorovi a čekání na vyšetření. Tohle chci lidem usnadnit, jak jen to bude možné. A samozřejmě, abychom ji mohli rozšířit a víc využívat, je potřeba schválit nové zákony. Když mi dáte svůj hlas, udělám pro to maximum.

REVOLUCE V ČESKÉM ZDRAVOTNICTVÍ

Ve Fakultní nemocnici Olomouc funguje už teď Národní telemedicínské centrum. Super využití našlo i při pandemii, kdy se pacienti na JIPkách mohli ale spoň přes tablet vidět se svými blízkými. Jako třeba paní Věra. Z lůžka si mohla povídат se svou vnučkou, která čekala dítě v Anglii. No a další centrum telemedicíny jsme otevřeli v lednu 2020 ve Fakultní nemocnici Ostrava.

Samozřejmě, tohle ocení hlavně diabetici, pacienti s kardiovaskulárním onemocněním, respiračním onemocněním a spousta dalších. S pomocí chytrých zdravotnických přístrojů budou schopní v po hodlí domova měřit své fyziologické údaje, jako je váha, krevní tlak, hladina cukru v krvi, okysličení krve, spirometrie. A tyto informace pravidelně posílat po internetu svému ošetřujícímu lékaři. Ten data vyhodnotí, a pokud bude všechno v pořádku, pacient zůstává doma a nemusí courat kvůli běžné kontrole po doktorech.

Máme jedny z nejlepších lékařů na světě. Až získají další nástroj, umělou inteligenci, která jim pomůže ještě zpřesnit diagnostiku a nastavit tu nevhodnější léčbu, budou nejlepší na světě. Naprosto jednoznačně!

Když už se stane, že musíte do nemocnice, většinou vám není vůbec dobré, možná jste vyděšení. Není vůbec příjemné opustit bezpečí svého domova. Aspoň já to tak mám. A tak tomu dobré rozumím. Chci

REVOLUCE V ČESKÉM ZDRAVOTNICTVÍ

se postarat o to, abyste se v nemocnici cítili co nejlépe to půjde.

A tak masivně investujeme do zdravotnických budov, aby byly na úrovni 21. století. Budujeme kvalitní zázemí pro zdravotníky i pro pacienty. Vzniká nám pod rukama síť 100 moderních urgentních příjmů napříč celou republikou, v krajských i okresních městech, a na maximum u toho využíváme národní i evropské zdroje. Jsme úplně první, kdo se strategií urgentních příjmů přišel.

Adam mě opět doplňuje:

Po republice jsme navrhli síť urgentních příjmů tak, aby byly všem pacientům s akutním zdravotním problémem co nejblíž a jednoduše dostupné. A do těch urgentních příjmů investujeme, aby byly moderně vybavené.

Moderní urgentní příjem znamená, že nemocnice bude mít systémově vyřešený vstup pacientů do tohoto zařízení, a rozdělování a řešení pacientů podle stupně a intenzity obtíží. Pacient nebude nikde bloudit a nic hledat.

Péče o akutní pacienty bude fungovat ve všech regionech 24 hodin denně. Součástí každého urgentního příjmu bude lékařská pohotovostní služba. Taky potřebujeme centralizovat a propojit chirurgické a interní obory s laborkami potrubní poštou na rychlý přenos třeba vzorků krve, se zobrazovacími metodami jako je magnet a CTčko, aby na sebe or-

ganizačně navazovaly a pacient se nepřevážel z jedné časti nemocnice do druhé.

DUŠEVNÍ ZDRAVÍ

Jasně. Dneska jedno z největších témat. Každý už přece ví, že jen když máte zdravou a veselou duši, můžete mít zdravé tělo plné energie. I péče o duševní zdraví proto musí být dostupná pro každého a úplně všude.

I v souvislosti s covidem došlo k nárůstu duševních chorob. Dnes se jim říká diabetes 21. století. Každý čtvrtý člověk v České republice má závažnější potíže s duševním zdravím. Samozřejmě, že tito lidé mají právo na plnohodnotný život ve společnosti, v žádném případě nemají být odsouvaní na okraj. A tomu musí být uzpůsobena péče. Maximálně dostupná a poskytovaná hlavně na komunitní úrovni. Náš cíl je vytvořit v České republice síť 100 dobře fungujících Center duševního zdraví, která nabízejí odbornou zdravotní i sociální péči. Jen tak udržíme lidi s duševním onemocněním v běžném životě, aby měli bydlení, práci a udržovali vztahy se svou rodinou a blízkými.

S VÁMI

Ted' udělám výjimku. Tuhle fantastickou ženskou všichni znáte. Zná ji víc lidí než Babiše. A to je co říct. Dal jsem jí k devadesátinám 90 růží. Museli jsme se potkat u mě v kanclu, protože restaurace byly zavřené. Jinak bych ji vzal do Palomy. Nebo kamkoliv by si řekla. A nejen já. Každý z vás by ji vzal, kamkoliv by mohl a směl.

Jiřinka Bohdalová. Byl jsem rád, že s ní můžu strávit odpoledne. A konečně jí říct, že na pohřbu Karla Gotta měla nejdojemnější smuteční projev, který jsem kdy slyšel. Moc jsem jí děkoval a obdivoval jsem ji, jak to zvládla. Víte, jedna věc je takový text dát dohromady, mě ale odrovnal i ten její neopakovatelný přednes. Sami jste to určitě cítili po svém. Určitě to v takové chvíli a na takovém místě muselo být pro Jiřinku nesmírně těžké. A ona to zvládla s takovou noblesou a elegancí. Obdivuhodné.

Jiřinko, děkuju, že jsme se zase viděli.
Moc si Tě vážím.

CO SE NÁM UŽ POVEDLO

Tak, a teď bych vám chtěl napsat, které změny v českém zdravotnictví jsme už prosadili.

Nejdřív zákony. Klíčový je samozřejmě eRecept, první vlaštovka digitalizace českého zdravotnictví, potom Sdílený lékový záznam pacienta, který přinesl vyšší ochranu pacienta před špatnými kombinacemi a duplicitním užíváním léků. Úhrada léčebného konopí z veřejného zdravotního pojištění je zase obrovskou úlevou pro pacienty trpící chronickou bolestí. Evropské protipadělkové nařízení přináší vyšší ochranu pacientů před padělanými léky. Zákon o odškodnění újmy způsobené povinným očkováním znamená, že stát odškodní lidi, kterým byla způsobena újma na zdraví, případně jejich pozůstalé. Novela zákona o ochraně veřejného zdraví přinesla snížení administrativní a ekonomické zátěže podnikatelům a rozšířila povinnost přijmout očkované dítě do všech předškolních zařízení.

Obrovské peníze jsme ušetřili díky transparentnímu hospodaření státních nemocnic. Zavedli jsme společné nákupy vybraných léků a zdravotnického materiálu, jasná pravidla pro veřejné zakázky a zpětné bonusy, transparentní rozhodování o nákupech drahých přístrojů, sběr kompletních zdrojových dat o nákupech léčiv, benchmark nemocnic a pravidelný systém kontroly hospodaření.

REVOLUCE V ČESKÉM ZDRAVOTNICTVÍ

Posílili jsme systém veřejného zdravotního pojištění v roce 2020 o 20 miliard a v roce 2021 o 50 miliard. Finanční podpora ze státního rozpočtu pomůže vykrýt to, co se vynaložilo na boj s covidem a umožní zajistit nadále dostupnou a kvalitní zdravotní péči.

MASIVNÍ INVESTICE

Rozjeli jsme práce na 7 strategických investicích za 12 miliard korun do modernizace státních nemocnic, které tvoří páteř specializované zdravotní péče v České republice.

Systémově jsme začali řešit pomoc lidem s poruchou autistického spektra, finančně jsme podpořili vzdělávání zdravotnických pracovníků v kontaktu s těmito pacienty, nastavili legislativní podmínky pro zavedení Aplikované behaviorální analýzy, která pomáhá dětem s autismem, a pomohli jsme vytvořit speciální průkazy, které jim ulehčují život.

Finančně jsme podpořili činnost Pylové služby ČR, a tím stabilizovali všechna její pracoviště v republice. Tato služba je navázána na ostatní evropské státy a slouží všem lidem s pylovými obtížemi včetně zahraničních návštěvníků.

Během pandemie covidu jsme vytvořili a v krátké době zprovoznili systém, který softwarově propojil

REVOLUCE V ČESKÉM ZDRAVOTNICTVÍ

JIP a ARO lůžka po celé zemi se Záchrannou zdravotní službou. Tím jsme zabránili zahlcení jednotlivých JIPek, sanitky s pacienty jsme směřovali tam, kde byla volná lůžka. Systém spravují lékaři, krajští koordinátoři JIPové péče. Mít informace on-line a v reálném čase o obsazenosti lůžek po celé České republice, bylo velmi důležité pro zvládnutí jednotlivých vln pandemie. Obrovskou výhodou bude využití tohoto systému i po odeznění pandemie.

No, a nakonec musím zmínit ještě nechvalně proslulé stravování v nemocnicích. Znáte to, UHO. Univerzální hnědá omáčka, černý čaj a rohlíky. Je snad jasné, že tohle na pohodě pacientům nepřidává. A tak jsme začali poprvé po mnoha letech měnit formu stravování v nemocnicích. Jídlo je tak pestřejší a více přizpůsobené potřebám pacientů. Jde to pomalu, ale snažíme se.

Tak vidíte, není toho málo, co pro zdraví našeho národa děláme.

Spoustu věcí jsme zavedli jako první v novodobých dějinách naší země.

Ještě, než skončím, chci poděkovat všem, kdo v našem zdravotnictví pracují. Za sebe i za všechny, o které se starají. O mě, o mé blízké i o všechny občany.

Hluboký respekt vám všem sestřičkám, lékařům, záchranářům.

Děkuju.

Očkuju se jako první v České republice. Jdu příkladem!

Se mnou i válečná veteránka, paní Emilie Řepíková.

V Bílém domě. Melanie a Monika si povídaly, jako by se znaly léta. A moc jim to slušelo.

Schůzka s Donaldem Trumpem se nečekaně protáhla. Je příjemný, úplně jiný, než ho známe z tiskovek.

Recepce amerického prezidenta na výročním zasedání OSN.

Můj osobní dar prezidentovi Spojených států amerických.
CZ 75 Republika.

Novoroční oběd. Rok 2018. Měli jsme hovězí vývar, svíčkovou a zmrzlinový pohár!

S panem prezidentem. Setkávám se s ním často a rád. Politika ho baví.

S Angelou Merkelovou. Je příjemná, studovala u nás a mluví trošku česky, má ráda řízek a rulandské šedé z Moravy.

Sál Europa, Brusel. Přesně tady se jednalo o kvótách.

Zahajujeme obnovu Karlštejna.
Karel IV. byl pro mě největší Čech.

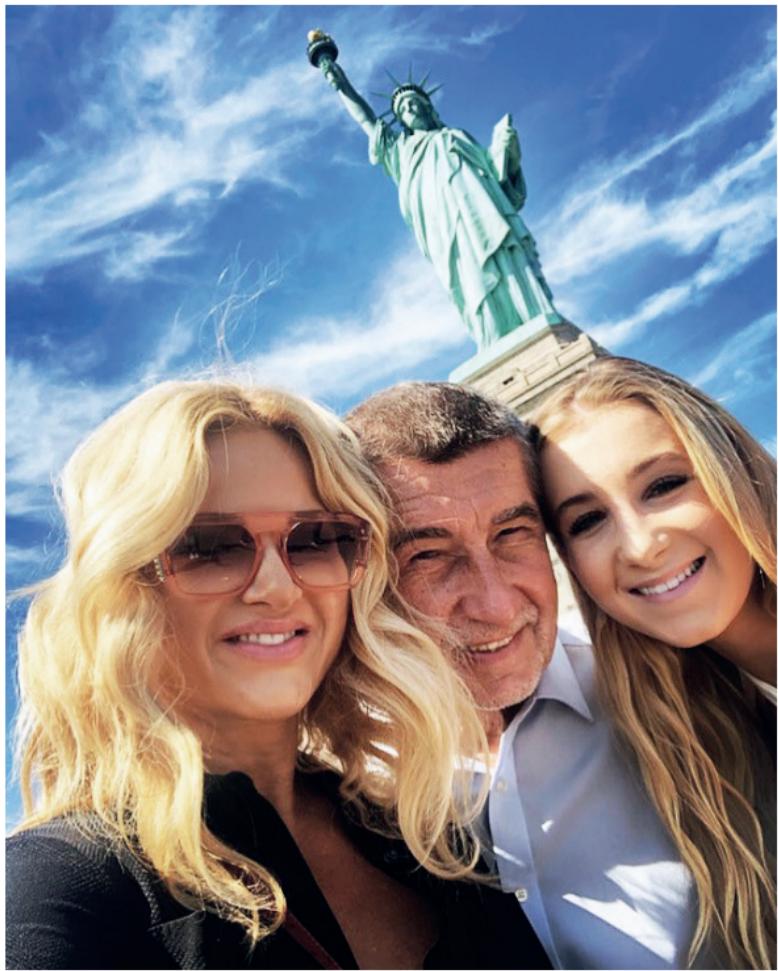
Otevíráme po rekonstrukci Státní operu.
Zlaté české ručičky! Řemeslo!

23. 3. 2020. Točíme můj mimořádný projev.
Poprvé ke koronaviru. Moc těžká chvíle.

Otevříráme po rekonstrukci Národní muzeum. Jeden z vrcholů
oslav 100 let Československa. Cítím hrđost a dojetí.

S Monikou a Vivien u sochy Svobody.

29. 7. 2017. Beru si Moniku. Konečně!

Slavíme první výročí.

Na cestě do Finska. Jsem rád,
když se mnou občas vyrazí i Monika.

Jmenování japonského císaře Naruhita.
Podruhé v životě ve fraku. Ostudu jsme fakt neudělali.

Vivien odmaturovala! Mám velikou radost.

S naším Frederikem nakupujeme
pro potravinové banky dvakrát do roka.

Darja se vdává.

13. 9. 2019. Naše kompletní rodina.
Tehdy jsme ještě neměli Gigi.

Dárek od holek ze sekretariátu.
Každý rok mi vyberou nějaký svetr.

S partou ze sekretariátu na svatbě Darji.

Slivovice v Lysé nad Labem. A do druhé nohy!

Langoš na Zemi živilce. Zas příberu!

S Bilem Gatesem, zakladatelem Microsoftu.

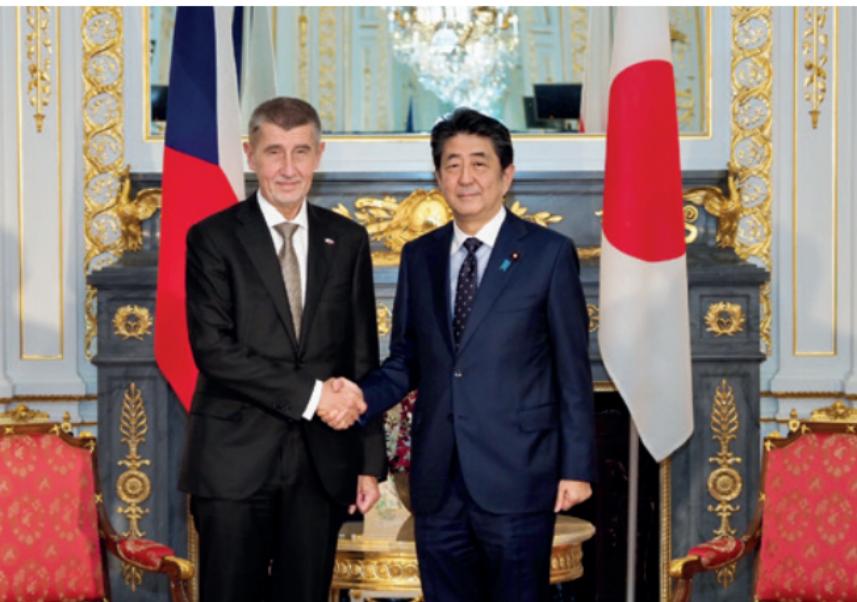
S Timem Cookem, šéfem Applu.

Můj přítel Viktor Orbán.

Babiš, Orbán, Heger, Morawiecki. V4 jede!

S bývalým japonským premiérem Šinzó Abem.

S prezidentkou Singapuru Halimah Yacobovou.

S vicepremiérem Ománu Sajidem Asa'ad bin Táriq bin Tajmúr al-Saídem.

Paní Růženka byla roky moje sousedka z Průhonických sadek. Sto růží k jejím 100. narozeninám.

10 Downing Street.

S bývalou britskou premiérkou Theresou Mayovou.

S britským premiérem Borisem Johnsonem.

V Praze na pivu s francouzským prezidentem
Emmanuelem Macronem.

Brusel, tak čtyři ráno, brífink pro média.

S naší Ellou.

A s naším Tangem.

S náčelníkem Generálního štábu AČR Alešem Opatou.

S našimi vojáky před Národním očkovacím centrem v O₂ universum. Skvělý projekt, který jsem zorganizoval díky Radkovi Mounajjedovi.

U paní kadeřnice na Úřadě vlády. Střívá za 200 korun.
Má na to přesně deset minut, pak běžím na další schůzku.

Basket na základce Rudná.

Fotka od křesťanských sirotků v Sýrii. Dojali mě.

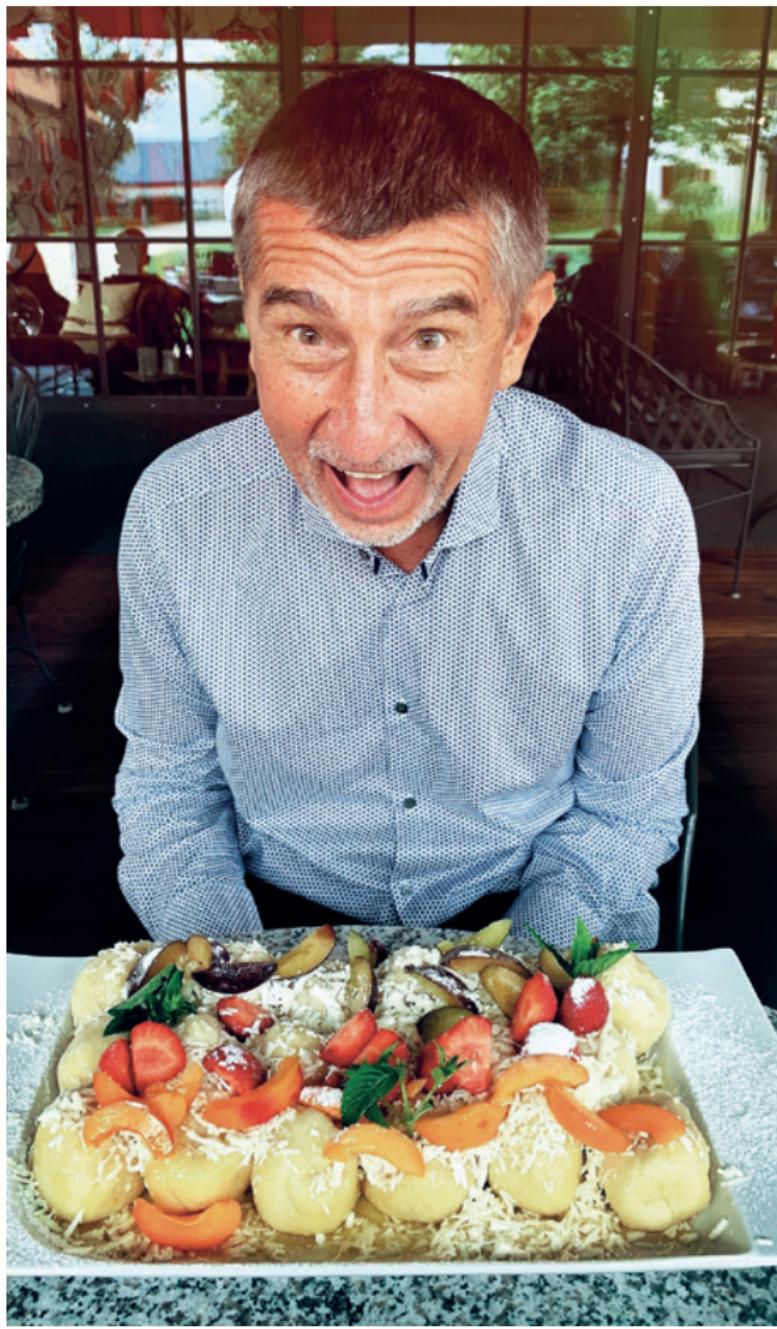
S partou fanoušků na Čapáku.

Točíme Čau lidi. Prší a je kosa.

Točím Čau lidi a hlídám Gigi. Teda spíš ona mě.

18 knedlíků! 6 meruňkových, 6 švestkových a 6 jahodových.
Tomu prostě nešlo odolat.

Zkouším spát v letadle z Bruselu. Po čtyřech probdělých nocích. Vezeme domů 972 miliard.

Podporuji naše lázeňství.

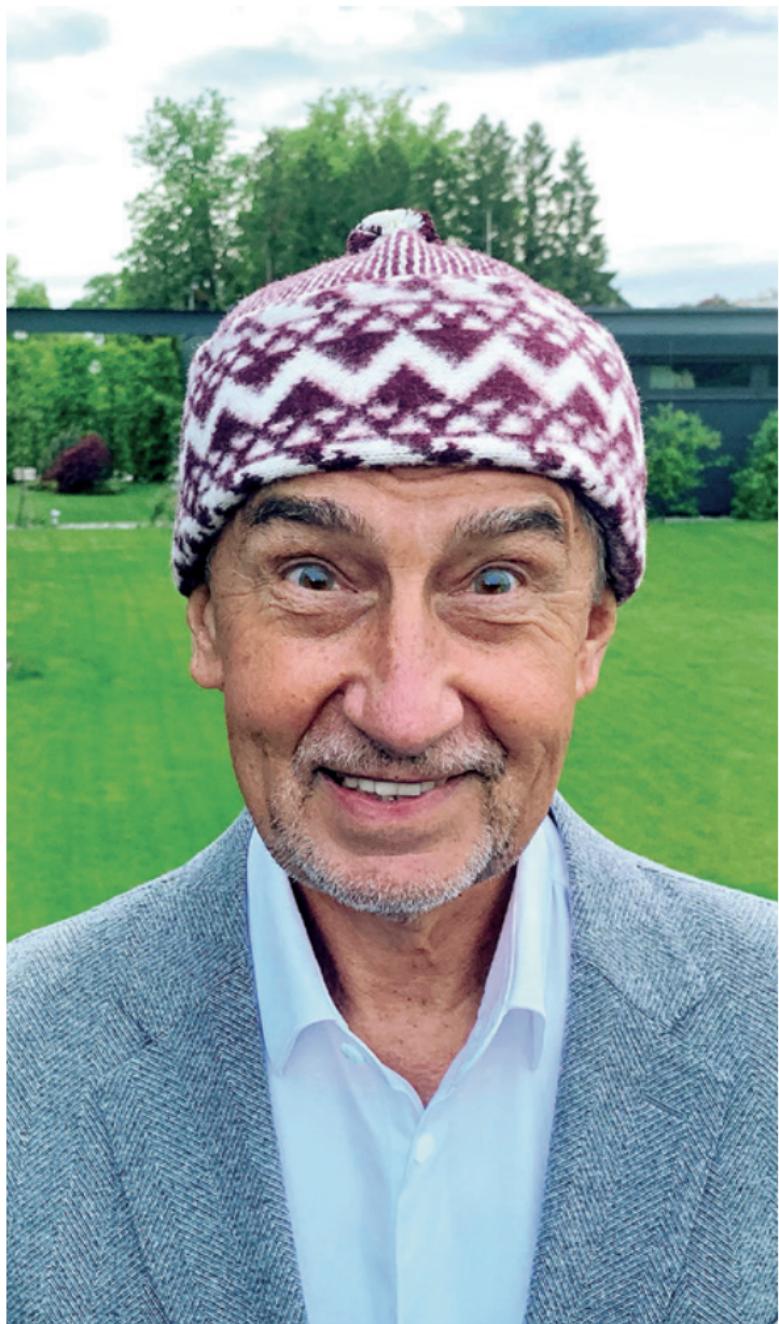
HALTERES

Makáme!

S Jiřinkou, když jí bylo 90. Všechno nejlepší!

Legendární zmijovka. Chodíval jsem v ní zamlada pomáhat na stavby, míchat beton a maltu a taky postavil svépomocí barák.

S VÁMI

S VÁMI

Zase jedno setkání. Byl za mnou mladý reportážní fotograf Fanda Majer. Byl to super pokec o fotkách, ukazoval mi svoje práce. A teď se podržte. Nejvíc se mi asi líbila jeho fotka... z demonstrace proti mně. A taky fotka ze 17. listopadu 2018 z Národní třídy, kde skvěle nafotil moje velké podporovatelky paní Aňu Geislerovou a paní Marthu Issovou.

No nemohl jsem si pomoci, je fakt
dobrej ☺

Mám hroznou radost, když vidím u mladých lidí nadšení pro věc a průbojnost tak jako u Fandy. To pak ještě několik dnů vykládám všem těm, co jsou v mém věku a nadávají, že jsou ti mladí líni.

Nejsou. Jsou skvělí.

Fando, af se daří!

NEW YORK A PAŘÍŽ

Manhattan, New York City.

A La Défense, Paříž.

Vždycky, když se na místě, jako jsou tahle, ocitnu, silně to na mě působí. Nejen úžas z toho, jak je to všechno veliké, monumentální a moderní. Je v tom ještě něco mnohem hlubšího.

Jako kdybych cítil ten nápad, který to všechno začal.

Tu první myšlenku.

A taky odvahu ten nápad uvést do života.

Radní New Yorku ho dostali na začátku 19. století. Napadlo je, že všechny ulice na Manhattanu budou dokonale pravoúhlé, samozřejmě s výjimkou slavné Broadway. New York bude město rozkrájené podle pravítka. A zdravé! Všechny domy, které tady v bu-

doucnu vyrostou, budou kopírovat předem dané linie a vytvářet úhledné bloky. Uprostřed bude Central Park. To byl další radikální nápad, který přišel o čtyřicet let později. Vybudovat v srdci města obří park, dost velký na to, aby se v něm dalo procházet celý den, který bude mít i vlastní jezero, hrad, fontánu a restaurace s terasami.

Tyhle dva nápady a zároveň odvaha je provést utvářily ducha New Yorku. Navždy. Udělaly z něj jedno z nejfilmovanějších a nejnavštěvovanějších měst na světě. Ikonu. Než vypukla pandemie, přijelo New York obdivovat 14 milionů turistů za rok.

Další nápad. *La Défense*. Vyrostla na okraji Paříže. Úplně nová byznysová čtvrt pro 180 000 lidí, se 72 obřími prosklenými budovami, 19 mrakodrapy a nákupním centrem s 220 obchody, 48 restauracemi a 24 kiny. Její symbol, Velký oblouk od architekta Johana Otto von Spreckelsena, který je vidět na kilometry daleko, určitě znáte. Ročně se na něj a celou tuhle čtvrt přijede podívat 8 milionů turistů. Zajímá je totiž nejen Paříž, jak ji viděli v romantických filmech, ale chtějí zažít i něco nového, svěžího a revolučního.

NEBUĎME SKROMNÍ

A já se ptám, proč bychom měli myslet skromněji než Francouzi nebo Američané?

NEW YORK A PAŘÍŽ

My, národ Jana Antonína Bati, který postavil svoje továrny a celé nové čtvrtě na všech kontinentech a třeba právě ve Francii vybudoval rovnou tři? A co rodina Havlova? Na Barrandově založili Filmové továrny AB, postavili tu i vilovou čtvrt a společenský areál Barrandovské terasy. Postavili palác Lucerna, jednu z prvních železobetonových staveb v Praze. Všechno to byly revoluční, moderní, odvážné stavby.

K něčemu novému, krásnému, funkčnímu, co budou obdivovat lidí z celého světa, bychom měli najít odvahu i dnes. Přesně v duchu New Yorku a Paříže.

Malebné, romantické centrum hlavního města už máme. Vlastně je to nejkrásnější historické město na světě a nevyměnil bych ho za tisíc Paříží. Něčím bychom ho ale měli doplnit. V dosahu metra, s lákadly, která se do stověžatého centra Prahy nevejdou.

Takže tady pro vás mám tenhle nápad. A k němu vám nabízím i svou osobní odvahu tenhle nápad uvést do života.

Nejdřív kde.

Jste Pražáci? Možná nedaleko toho místa bydlíte, možná jste okolo jen jeli, možná jste o něm nikdy neslyšeli. Tak já vám ho teda popíšu. Je tam pole. A v tom poli je skleněná budka. Výstup z metra.

Proč vede metro na pole? To bývalý primátor Pavel Bém na něm chtěl postavit olympijský stadion. Vy, kdo jste z Prahy, jste se už chytli. Jasné. Letňany.

Místo, aby primátor přivedl metro do hustě obydlených čtvrtí, kde lidi čekají na trasu D jako na smilování, v Letňanech můžete vyjít po schodech a začít okopávat brambory. Víc se tam zatím dělat nedá.

Nesmysl. Zbytečnost. Mě ale už před třemi lety napadlo, jak to celé změnit. Tohle místo má potenciál pro něco obřího. Nejenže jsem dostal nápad, co to bude, ale nebyl bych to já, kdybych rovnou nespocítal, kolik to bude stát a jakou bude mít tenhle projekt návratnost pro české daňové poplatníky. Matematiku ale až za chvíli.

Teď ten nápad. Pojmenoval jsem ho zatím *Vládní čtvrť*.

VLÁDNÍ ČTVRŤ

Něco, co už mají v Oslu, Berlíně nebo Kodani. Co to znamená? Supermoderní, úsporné budovy. Převratná architektura. Úplně nová část města, která slouží celé zemi, ale zároveň láká turisty a s nimi i kapitál z celého světa.

Norové tomu říkají *Regjeringskvartalet*. U nich v Oslu na víc než 150 000 metrech čtverečních rekonstruují stávající vládní čtvrť, v minulosti poničenou teroristickým útokem, a rozšiřují ji o nové moderní administrativní budovy. V tomto komplexu budou pracovat zaměstnanci čtrnácti z patnácti ministerstev.

Krásná a velkolepá je i vládní čtvrť v Berlíně. Budova kancléřství, prosklený dóm parlamentu, neuvěřitelně vzdušné a velkolepé *Paul-Löbe-Haus* a *Marie-Elisabeth-Lüders-Haus* u řeky Sprévy. Jsou to vládní budovy a zároveň největší turistická lákadla, na která stojí lidi fronty, aby se do nich mohli podívat a vyfotit se.

Letňany jsou jediné místo v Praze, kde máme možnost vybudovat něco podobného. Kompletně novou čtvrť, která bude od základu promyšlená a dopředu navržená do posledního detailu.

LETŇANY

Stejně jako v Oslu, Berlíně nebo Kodani by se do vládní čtvrti soustředila některá ministerstva. Asi ne všechna. V našem případě by tam kromě nich byly zejména státní instituce z nyní předražených nájmů nebo roztríštěné po celé Praze. Lidi už nebudu muset běhat po celém městě, hledat jednotlivé úřady, snažit se zaparkovat v centru. Nová vládní čtvrť je hned na metru, ale zároveň blízko dálnice D8 a městského okruhu pro ty, kdo jezdí autem. Bude se tu nejen pracovat, ale i žít, takže vedle administrativních budov postavíme tisíc nových bytů, dětské skupiny, školky, školy, restaurace, parky, parkoviště. Tam, kde jsou dnes akorát drny a mandelinky, to začne skutečně žít.

Není to jen můj sen. Pozval jsem do Prahy experty z celé Evropy a uspořádal konferenci, abych ukázal politikům i novinářům, že podobné komplexy jinde po světě už dávno fungují. Do Lichtenštejnského paláce přijeli experti z Norska, Dánska, Německa, Litvy a Estonska a přednášeli o svých zkušenostech s plánováním, výstavbou a financováním těchto čtvrtí.

Taky vysvětlovali důvody, kvůli kterým se rozhodli sestěhovat státní zaměstnance na jedno místo. Norové mluvili o čtvrti pro 14 ministerstev v Oslu, Němci o tom, jak postupně stěhují úředníky do vládní čtvrti v Berlíně, kde najdete na jednom místě Spolkové kancléřství, Spolkovou radu a Spolková ministerstva. Dánové zase postavili novou čtvrt v Kodani. Je funkčnější, efektivnější a prostě celkově modernější, než kdyby zůstali ve starých budovách. Litevci svůj administrativní komplex plánují. Přestěhují do něj 8 ministerstev. Estonci postavili Ministerský dům v Tallinnu pro 5 ministerstev.

Všichni nám potvrdili, že mít moderní, nízkoenergetický komplex je rozumné řešení. Nejen, že ušetří peníze, zlepší dostupnost pro občany a zefektivní práci úředníků. Taky přinese spoustu synergiií, které se v naší státní správě vždycky těžko hledají.

Úředníci budou sedět v energeticky úsporných budovách, v open-spacu, kde si budou moct místnosti modulárně zvětšovat, zmenšovat, přeskládávat

pracovní místa přesně podle toho, jak to zrovna potřebují, a kde bude dostatek prostoru na kancly i zasedačky. Samozřejmě tam bude parkování jak pro zaměstnance, tak pro lidi, co si přijedou vyřídit svoje věci. Normální člověk prostě přijde, aniž by musel procházet nepříjemnou vrátnicí v několik set let staré budově, kde se na vás spíš mračí jako na nějakého vetřelce. A vy si v ní skutečně připadáte cizí. Přitom vy to celé platíte. V nových budovách se budete cítit příjemně, rádi v nich pobudete a dáte si dobrý kafe.

CENTRUM PRAHY PRAŽANŮM

A víte, proč chceme stavět vládní čtvrt mimo centrum? Praha je historický unikát nevyčíslitelné hodnoty a každý, kdo má trochu vkusu, ví, že úřady nemají co dělat v historických centrech měst. Moderní, prosklené komplexy patří mimo centrum. Přesně tak, jak to mají v Paříži s *La Défense*.

Co do historického centra naopak patří, jsou historické budovy, ve kterých teď sídlí ministerstva. Budovy samozřejmě zůstanou, ale bez úředníků. Víte, ono v těch krásných starobylých palácích se úředníkům snadno může stát, že si začnou připadat jako králové, vládci, jako někdo, kdo stojí nad námi občany, voliči. A přitom jsou to vaši zaměstnanci,

vy si je platíte. V nové „Vládní čtvrti“ budou úředníci pohromadě. Spolupracovat. Mezi sebou i s vámi. Tak, jak to má být.

A v těch palácích? Galerie, ateliéry pro mladé umělce, obchody, byty. Vemte si třeba ministerstvo pro místní rozvoj, které teď sídlí přímo na Staroměstském náměstí. Nedá se tam zaparkovat. Nechápu, proč mají úředníci, kteří vyřizují žádosti na nové školky a chodníky, sousedit s prodejnou Cartier v Pařížské. Postavíme jim vhodnější pracoviště a palác, který teď obývají, plánujeme otevřít široké veřejnosti právě jako muzeum či galerii.

Další budovy, do kterých bychom museli investovat spoustu peněz na rekonstrukci, by se mohly prodat, a tak by se aspoň část z nich vrátila původnímu účelu. K bydlení. Pomůžeme tím Praze řešit kritický nedostatek bytů.

ZA KOLIK?

A tím se dostávám k penězům. Na začátku jsem vám slíbil návratnost mého projektu. Tak si pojďme nejdřív udělat malý výpočet. Uvidíte, že peníze na úplně novou, obří vládní čtvrt se našemu státu vrátí do 5 let.

Zní to šíleně, co? O takové návratnosti by snil snad i Warren Buffett, nejslavnější světový investor. Ale

NEW YORK A PAŘÍŽ

můj plán je fakt reálný a na dosah ruky. Ušetřil by nám všem daňovým poplatníkům obrovské peníze.

Počítejte se mnou. Vybudovat novou vládní čtvrt bude v současných cenách stát přibližně 10 miliard. Předpokládáme, že za prodej budov bychom získali 7,5 miliardy. Zbývá tedy sehnat 2,5 miliardy. Kde? Na ušetřeném pronájmu, výdajích na provoz i na zbytečných investicích do energeticky náročných budov.

Představte si, že ty krásné, ale energeticky náročné paláce v centru, ve kterých sedí naši úředníci, svou kapacitou nestačí, a tak si stát musí další kanceláře pronajímat od soukromníků. Jen v Praze za to vyhodí nás stát každý rok zhruba půl miliardy. Už jen tím, kdybychom z 38 000 úředníků, kteří sedí v Praze, 10 000 přesunuli do nové vládní čtvrti, bychom tuhle půlmiliardu ročně ušetřili.

Za pět let bychom tedy ušetřili 2,5 miliardy na nájmu, provozu a investicích do těchto budov. Plus 7,5 miliardy za prodej budov. Dohromady 10 miliard. Máme peníze zpátky. Za pět let! Ceny stavebních prací sice rostou, ale stejně tak rostou prodejní ceny nemovitostí.

A to jsem ani nezapočítal další výdaje, kterých bychom se přesunem do Letňan zbavili.

Podle odhadů spolknou v následujících deseti letech historické budovy, kde teď naši úředníci sídlí, 13 miliard korun za provoz a údržbu a ještě dalších 7 miliard budou potřebovat na rekonstrukce. V nákladech

prostě nemůžou konkurovat současným úsporným budovám, které bychom nechali postavit těmi nejmodernějšími technologiemi.

Když jsme dávali tuhle knížku do tisku, Praha už kývla na mnou navrhovanou výměnu. Za pole v Letňanech areál Veleslavínského zámku. Město o něj mělo velký zájem a v dražbě byl za vyvolávací cenu 382 milionů. Stát ve spolupráci s Prahou tak konečně mohou zlepšit život nejen Pražanům.

Je to projekt, který ulehčí občanům, firmám, institucím a starostům přístup na úřady a úředníkům zase vylepší pracovní podmínky. Ušetříme všichni.

Zároveň je to jedinečná příležitost vytvořit novou, kvalitní a svěží architekturu světového významu. První od revoluce. Víte, já chci, aby Praha nejen fungovala, ale taky nabízela kulturu světové úrovni, rodily se tu trendy, které přitáhnou pozornost celého světa.

KDO JE ÚŘEDNÍK, KDO POLITIK A KDO PIRÁT

Víte, jaký je rozdíl mezi úředníkem a politikem? Správný úředník udržuje stát v chodu, je svědomitý, vykonává svou práci podle instrukcí. Správný politik k tomuhle všemu ještě přidává vizi. Jde s kůží na trh, aby vybudoval něco nového, takže musí být nejen svědomitý, ale i odvážný, a dovolte mi to slovo,

NEW YORK A PAŘÍŽ

originální. Musí mít v sobě něco, co nekopíruje od ostatních, ale co chce sám za sebe prosadit.

Vlastní nápady a vlastní energii. To potřebujete, ať už jste zastupitel, starosta, primátor, hejtman, poslanec, ministr nebo premiér.

Kdo má touhu a kuráž něco zlepšit a vybudovat, zaslouží si vést svou vesnici, město, kraj nebo stát. Kdo chce jenom udržovat, bude třeba skvělý za přepážkou. Tradiční politici si tyhle role často pletou.

O budování něco vím. Z nuly jsem vydupal firmu s 35 000 zaměstnanci, zachránil jsem spoustu tradičních českých značek od krachu a udělal z nich moderní firmy pro 21. století. Něco takového nezvládnete, když vám jde jenom o prachy. Musíte mít radost, že jste něco zvelebili, vybudovali. A taky musíte mít fantazii, protože dřete na něčem, co přinese užitek až za mnoho let.

Jakou měli vůli, fantazii a odvahu politici, kteří se tu střídali čtvrt století od revoluce, vidíme všichni. Tedy nevidíme. Hrady, zámky, katedrály máme od středověku. Divadla a sokolovny z dob Rakouska-Uherska a První republiky. Kulturáky, kongresové sály, stadiony a přehrady postavili komunisti. A co nového a skvělého vzniklo od roku 1989? Tančící dům v Praze? Co dál?

Politici zapomněli budovat. Někteří z nich proseděli celý produktivní věk v parlamentu a nezůstala po

NEW YORK A PARÍŽ

nich „ani ta psí bouda“. Tuhle větu jste možná ode mě slyšeli, když jsem fakt na některého „zákonomádarce“ naštvaný. A mladí, co do parlamentu přicházejí? Ti ještě ve svém věku nic vybudovat nestihli. To je jasné a nevyčítám jim to.

Jenže, co je fakt průser, že někteří mají úplně opačnou touhu. **Bořit. Ničit. Danit. Sdílet. Sdílet auta, byty i naši zemi.**

Víte, kterou stranu mám speciálně na mysli.

S VÁMI

Mám radši lidi, kteří něco fakt umí.

Teď jsem si vzpomněl, že za mnou na vládu přišli zástupci 26 cechů. Kominíci, kamnáři, klempíři, tesaři, kováři, kameníci, floristé, pekaři, cukráři, no prostě všichni ti, bez kterých bychom se neobešli, ale zároveň je někdy sakra problém je sehnat, protože řemeslníků je čím dál míň.

Byla to super debata, shodli jsme se, že je potřeba zavést znova dílny a pozemky na základních školách. Řemeslo je strašně důležité. To platí ještě mnohem více dneska, kdy má každý druhý člověk vysokoškolský diplom, ale živit se rukama umí málokdo. Samozřejmě si akademiků vážím, ale jsou některé školy, kde dostat magistra nevyžaduje tolik práce a soustředění, jako se vyučit kvalitním řemeslníkem.

Za 13 let klesl zájem o řemesla, jako je čalouník, truhlář, nábytkář o 80 procent. Řemeslu musíme vrátit prestiž. Nejen praktickou výukou na základkách, ale i třeba tím, že zavedeme mistrovské zkoušky, díky kterým budou zákazníci vědět, že si najímají na práci skutečného odborníka.

Mistra!

S VÁMI

A když tak strašně moc dáme na tituly, nestálo by za to, aby Mistr měl i svůj titul, co by si psal před jménem? Podle mě jednoznačně.

NEJDŮLEŽITĚJŠÍ JE PLÁN

Předminulý rok jsme oslavili 100 let od chvíle, kdy vznikla první republika. A pořád na ni vzpomínáme. Pořád ji obdivujeme. Vždyť díky práci našich předků byla jednou z nejvyspělejších zemí na světě. Nové železnice, silnice, z nových letišť vzlétla naše, česká letadla. Světoznámé fabriky. T. G. Masaryk, Jan Antonín Baťa nebo Antonín Švehla. V čele naší země byly osobnosti, které měly jasnou vizi, jak budovat stát.

Ještě jako podnikatel jsem viděl, že vláda, která byla tehdy u moci, nemá žádný plán pro naši zemi. Neměla ho ani žádná vláda před ní. Dokonce ani sami ministři nevěděli, co lidi potřebují a co by se mělo budovat. Prostě řešili jen to svoje jedno volební období.

A tak jsem dostal nápad. *Národní investiční plán*. Zrodil se mi v hlavě, když jsem před 9 lety začal objízdit všechny kraje, města a vesnice. Měl jsem mžik. Tak říkám tomu, když mi bleskne hlavou nápad. A napsal jsem o tom plánu do knížky, kterou jste možná v té době četli, *O čem sním*. Od té doby jsme vyhráli volby a ze mě se stal premiér. Nikdy jsem ale nepřestal jezdit po republice a dál jsem zjišťoval, co kde lidi potřebují. Do Národního investičního plánu jsme naskládali 20 000 projektů, které budou stát 8 000 miliard korun, a pokud všechno pošlape, jak má, budou se budovat dalších 30 let.

Nic takového tady ještě nebylo. Tenhle plán přesahuje jakékoli volební období. A přesahuje i můj vlastní život.

Jsou v něm zanesené všechny projekty ve všech krajinách. Je to katalog, podle kterého jedeme. Hned, jak bude nějaký projekt připravený, dáme na něj peníze a jde se stavět. Žádný ministr ani premiér už se nebude moct vymlouvat, že je ve funkci nový. Projekty jsou jasně dané a jde jen o to v nich pokračovat. Jak jsem tehdy říkal v televizi, kdybych byl Harry Potter a měl kouzelnou hůlku, tak ty projekty proměním hned teď ve skutečnost. Stali bychom se okamžitě druhým Švýcarskem. Ale kouzelník nejsem, tak nezbývá než cesta, kterou jdu od dětství. Každodenní práce. Přesně, jak to říkal Masaryk.

Národní investiční plán jsme zveřejnili a všem občanům dali k přečtení 16. prosince 2019. Dva roky poté, co jsme vyhráli volby. Byla to brutální dřina. A jsou v něm třeba tyhle projekty, které se právě rozbíhají. A taky spousta dalších, které teprve spatří světlo světa.

CHLOUBA SVĚTOVÉ MEDICÍNY

Nejdřív pojďme do Krče. Stojí tam IKEM, Institut klinické a experimentální medicíny. Legenda. Naše chlouba, a to nejen národní. Je to 3. největ-

ší transplantační centrum v Evropě. Zachraňují tu životy lidem, kteří potřebují nové srdce, plíce, ledviny, játra, slinivku. Před dvěma lety jsme tam rozjeli jednu z největších investic do zdravotnictví v posledním desetiletí. Dva úplně nové pavilony, kde bude i super specializované centrum s nejnovějším vybavením za celkem 1,05 miliardy korun. Z peněz ministerstva zdravotnictví jde 603,7 milionu korun.

Byl nejvyšší čas do toho jít. V IKEMu mají čím dál víc případů. V roce 2018 tady transplantovali 333 orgánů, o rok později už to bylo víc než 500. Zároveň se starají o skoro 5000 pacientů po transplantaci. Jezdí sem lidi z celé republiky. Je potřeba zvýšit kapacitu pro pacienty, kteří potřebují specializovanou léčbu kardiovaskulárních chorob, poruch metabolismu nebo právě transplantaci orgánů.

Stavba nových pavilonů už začala. Klepli jsme základní kámen a hotovo by mělo být v roce 2023. Vznikne nový společný urgentní příjem, oddělení ARO, kardiologická, metabolická a angiologická jednotka intenzivní péče. Taky se rozšíří ústavní lékárna, technické zázemí nemocnice, vznikne 56 nových lůžek, 7 nových podlaží v jedné části a 4 ve druhé se skoro 15 000 metry čtverečními nových ploch. Těším se na to. Nejen kvůli pacientům, ale i personálu, který bude mít ještě lepší podmínky a modernější prostředí.

AMBICIOZNÍ KAMPUS ALBERTOV

Ty největší zdravotnické projekty bychom měli. A co věda a vzdělávání? V tom máme taky obrovské ambice. Naše Univerzita Karlova je národní symbol a já ji chci posunout na další úroveň. Jak? Odpočívěj je Kampus Albertov a jeho dvě špičková vědecká pracoviště Biocentrum a Globcentrum. Probral jsem je dopodrobna s panem rektorem Tomášem Zimou.

Biocentrum. Víc než 15 000 metrů čtverečních pro laboratoře s 810 zaměstnanci a 405 studenty. Špičkové pracoviště biomedicínského výzkumu, kde se budou testovat léky a látky proti infekčním, metabolickým a nádorovým onemocněním. Imunita, genetika, genomika a bioinformatika, chemická syntéza, materiálový výzkum a nanotechnologie, spektrální a strukturní výzkum materiálů. Tohle jsou obory, které půjdou v 21. století brutálně nahoru a my budeme mít pracoviště na světové úrovni, kde se experti ze všech těchto odvětví budou potkávat, zkoumat a předávat si zkušenosti.

Globcentrum. Tady se bude odehrávat výzkum procesů, které neprobíhají v těle, ale v celé společnosti. Centrum studia globálních změn. Co všechno se pod tím ukrývá? Tak třeba změny klimatu a atmosférické procesy, dynamika přírodních procesů a změn krajiny, sociálně-geografické a demografické projevy globálních změn, sociální epidemio-

NEW YORK A PAŘÍŽ

logie, geodynamika, geochemie, biogeochemie, toxikologie, ekosystémy, biodiverzita a biologické invaze a geoinformatika. A protože se jedná o extrémně složité procesy, kde všechno souvisí se vším, musí na jejich výzkumu spolupracovat vědci z nejrůznějších oblastí. Hlavně geografové, geologové, biologové a matematici.

Upozorňuju, tohle je naprosto mimořádná chvíle v dlouhé a slavné historii Univerzity Karlovy, příležitost, která přichází jednou za století. Biocentrum a Globcentrum se stanou domovem špičkových vědců nejen z Česka, ale z celého světa. Podílet se na něm budou tři velké fakulty. Přírodovědecká, Matematicko-fyzikální a 1. lékařská. Po dlouhých sto letech to bude první velká stavba Univerzity Karlovy v centru Prahy.

Albertov známe všichni jako místo, odkud 15. listopadu 1939 vycházel pohřební průvod za studenta Jana Opletala zavražděného nacisty, a kde 17. listopadu 1989 začala studentská demonstrace proti komunistům. Albertov je ale taky jedním z největších areálů Univerzity Karlovy, kde studuje, bádá, sportuje a žije několik tisíc studentů a akademických pracovníků univerzity, kteří nutně potřebují moderní vědecká pracoviště, špičkově vybavené laboratoře, učebny, ale taky menzy a místa pro setkávání.

Je to neuvěřitelně velkorysý projekt, a nevím, jestli se ho dožiju v jeho plné kráse. Ale jsem

NEW YORK A PAŘÍŽ

s tím v pohodě. Stavíme ho pro naše děti a vnuky a spoustu generací studentů a vědců, kteří přijdou po nich.

S VÁMI

A zase jedna vzpomínka.

Byli jsme v Izraeli na velkolepé ceremonii k výročí osvobození Osvětimi v památníku Jad Vašem, kam se sjeli významní státníci z celého světa. Měl jsem tu čest se tam potkat s Češkami, které přežily holocaust. Paní Evou Morris, paní Evou Grossmann a paní Chavou Linden, která se tajně narodila v Terezíně, kde bylo zakázané rodit.

Paní Eva Grossmann vyprávěla, jak jako malá holčička přečkala válku, před nacisty se ukrývala tři roky v dědečkově zahradě ve Dvořákově ulici, v chlívku, v zahradním domku a na dalších místech. Jde vám z toho mráz po zádech. Uvědomíte si, jakou cenu má život. Na všech třech dámách bylo strašně moc vidět, jakou mají radost ze života. Bylo to fascinující.

ZACHRAŇUJEME KULTURNÍ DĚDICTVÍ

KARLŠTEJN

7. března 2020. Stojím sám v Kapli svatého Kříže ve Velké věži na Karlštejně. V tichu. Mám pocit, že slyším promluvit samotného Karla IV. To se vám na Karlštejně může stát. Pro mě to bylo poprvé a napsledy a nikdy na to nezapomenu.

Procházím si celý hrad a jsem ohromený. Na tomhle místě snad nejsilněji v životě cítím hrdost na to, že můžu žít právě v naší zemi. V České republice. Karel IV. byl bezpochyby největší Čech, zůstane jím a už ho nikdy nikdo nepřekoná. A je na nás, abychom jeho dědictví a odkaz udržovali a chránili. A taky právě v tenhle den začala rekonstrukce Karlštejna.

ZACHRAŇUJEME KULTURNÍ DĚDICTVÍ

Karel IV. – Bez něj bychom neměli Pražský hrad, Katedrálu sv. Víta, Karlův most, celé Nové město pražské s 1500 domy, s desítkami kostelů a klášterů, ani bychom neměli Univerzitu Karlovu. Hladovou zedť, kterou dal lidem práci. Na všem tom, co on vybudoval, stojí naše národní identita a hrdost dodnes. Pokaždé, když k nám přiletí státník, a je jedno, jestli ze sousední země nebo ze Jižní Koreje, vezmu ho k oknu v Kramářově vile a ukážu mu, jak je nádherná naše česká kultura a dědictví, které nám postavili naši předkové. Všichni jsou unešení. Američané, Indové, Korejci. Všichni.

A právě turistické zázemí Karlstejna, této ikonické národní památky, jsme zrekonstruovali za víc než 150 milionů korun. Schválně vám vypočítám, co všechno je teď pro lidi na hradě připravené. Úplně nové moderní návštěvnické centrum. Nová výstava věnovaná vzniku a minulým obnovám hradu a taky expozice o historii vinařství na Karlstejně. Pod nádvořím v nově objevených prostorách byla umístěná další expozice, věnovaná kamenickým prvkům. Na parkánu byly obnovené užitkové zahrady a vybudované nové sociální zařízení. Obnovený byl i suterén Císařského paláce, kde vznikl multifunkční sál se zázemím a v něm stálá expozice tesařských prvků. Obnovilo se i technické zázemí a část inženýrských sítí hradu. Jsem hrozně rád, že jsme na tuhle skvělou akci mohli přispět.

NÁRODNÍ MUZEUM

Je 17. listopad 2018 a stojím jako jeden z prvních v nově otevřeném Národním muzeu, které jsme zrekonstruovali za 1,8 miliardy korun a které právě slavnostně otevíráme. Jeden z vrcholů oslav 100 let Československa. Prošel jsem si celou budovu, z výšky se díval na Václavák. Se mnou pan prezident Miloš Zeman a všichni premiéři a prezidenti V4. Měl jsem tehdy projev k národu, který v televizi sledovalo milion lidí. Při projevu jsem na moment zvedl oči, zadíval se na kopuli Pantheonu a dolehl na mě neuvěřitelně silný pocit pokory. Takový pocit jsem zažil jen několikrát za život, zároveň jsem cítil hrđost, že jsem mohl být jedním z těch, kteří pomohli zrekonstruovat tuhle nádhernou budovu.

Vím, že tohle není učebnice historie, ale chci vám trochu přiblížit, proč si naše Národní muzeum zasloužilo takovou péči a proč jsme se rozhodli do něj těch 1,8 miliardy korun investovat.

Už v roce 1818 sepsala skupina osvícených šlechticů provolání o založení muzea, ale teprve na konci 19. století se podařilo vybudovat tento jedinečný palác na horním konci Václavského náměstí, který je zároveň jednou z největších a nejvýznamnějších staveb v Praze. A teď si představte, že celých 120 let nebylo naše Národní muzeum nijak významněji opravované. A to zažilo dva vojenské útoky. V roce 1945 od nacistů a v roce 1968 od ruských okupantů.

Rekonstrukce byla zahájená po spoustě průtahů až v dubnu 2015.

Nebyla to absolutně žádná srama. Budova byla v havarijnímu stavu, a tak se musela provést generální rekonstrukce. Všech 495 velkorozměrových oken a 233 dveří se muselo restaurovat, rozvést 1300 kilometrů nových kabelů, vybudovat 6 nových osobních a 6 nákladních výtahů. Přibyly moderní technologické systémy, zastřešily se obě dvorany a historická budova byla propojena podzemní spojovací chodbou s vedlejší Novou budovou Národního muzea. Výstavní plocha se díky rekonstrukci rozšířila skoro o třetinu.

No, a protože jde o národní kulturní památku nevyčíslitelné hodnoty, tak restaurátoři, truhláři, štukatéři a spousta dalších profíků a umělců udělalo, co bylo v jejich silách, aby muzeum po rekonstrukci vypadalo přesně, jako když se otevřalo v roce 1891. Dokázali, že jsou opravdoví mistři.

Největší změna na pohled je samozřejmě fasáda, která je teď daleko světlejší, vrátilo se původní malované zasklení stropu nad hlavním schodištěm, které bylo zničené a plno let místo něj visely obyčejné skleněné a plexisklové tabule, znovu se objevily detaily panteonu a vlajkové stožáry u fontány muzea. Restaurátorské práce samozřejmě probíhaly pod pečlivým dohledem odborníků z Národního památkového ústavu.

ZACHRAŇUJEME KULTURNÍ DĚDICTVÍ

Konečný účet za rekonstrukci je přesně 1 795 334 935 korun. A stálo to za to. Z návštěvy muzea si odnesete povznášející zázitek na celý život. Díky tomu, že je budova přesně v tom stavu, v jakém ji otevřeli naši předkové, přenese vás svou atmosférou do doby, kdy největší mozky a největší talenty tohoto národa bojovaly za naši identitu a všechnu tuhle snahu investovaly do naprosto jedinečného místa, na které můžeme být my Češi navždy pyšní. Určitě to potvrdí 30 tisíc lidí, kteří se za necelé 2 měsíce přišli podívat do zrekonstruovaného Národního muzea na výstavu Sluneční králové.

Můžete na ni zajít až do 30. září 2021, našim egyptologům se ji podařilo prodloužit ☺

NOVÁ SCÉNA NÁRODNÍHO DIVADLA

Když jsem byl v březnu 2018 na Nové scéně Národního divadla, představil mi jeho ředitel Jan Burian své plány na velkolepou rekonstrukci. Po jejím dokončení budeme sledovat představení v úplně novém divadelním sále s novým hledištěm i jevištěm s perfektní akustikou a moderními technologiemi. Kromě kvalitní obnovy památkově chráněných objektů tam budou moderní divadelní technologie, které umožňují zajímavé soudobé inscenace s účastí předních českých a zahraničních tvůrců.

ZACHRAŇUJEME KULTURNÍ DĚDICTVÍ

Vznikne prakticky nové divadlo, kde bude současně zachovaná původní brutalistická architektura.

K tomu přibude sál pro soudobé divadlo. Pro Činohru, Operu i Laternu magiku a prostor pro multižánrové i experimentální projekty. Zahájená byla už stavba nového baletního sálu a jeho zázemí v Anenském areálu. V přiléhající provozní budově, dřív známé jako Themos, vznikne nová komorní studiová scéna a zkušebna v měřítku 1:1 k velikosti jeviště s využitím pro historickou budovu Národního divadla a taky úplně nový prostor pro vzdělávání dětí, mládeže i seniorů.

Rekonstrukcí projde i piazzetta Národního divadla, náměstí Václava Havla, která tvoří střechu podzemního parkoviště. Rozebere se její kamenná dlažba, odstraní se betonová konstrukce pod ní a postaví se nová. Na ni pak bude opět položená původní dlažba. Piazzetta díky tomu bude mít širší využití pro pravidelné akce pro veřejnost pod širým nebem.

Když mi tohle všechno pan ředitel představoval, řekl jsem mu tehdy, že si to přeju i já, akorát se divím, proč jsme to neřešili už dávno. A mám ještě velkolepější plány. Líbila by se mi novostavba divadla na zelené louce, taková obdoba známé budovy opery v Sydney. Ale jedno po druhém. Příští rok se s rekonstrukcí Nové scény začne. A v roce 2024 bude hotovo! Investice 700 milionů korun. Jo a ještě něco, ministerstvo kultury nedávno

zahájilo řízení o prohlášení Nové scény památkou. Jak asi tušíte, já jsem jednoznačně pro.

STÁTNÍ OPERA

Zpátky k tomu, co už je hotové. V lednu 2020 jsme otevřeli čerstvě zrekonstruovanou budovu Státní opery. Bylo to přesně na den 132 let od jejího prvního otevření, tehdy ještě nového německého divadla. Do opery mě doprovodila moje žena Monika a dcera Vivien. Pamatuju, že jsme měli ten den pěkně nabity. V poledne jsme obědvali s panem prezidentem a jeho rodinou v Lánech, a pak jsme se v nádherné novorenesanční budově opery vítali s našimi politickými kolegy, přáteli, ale hlavně s maďarským premiérem Viktorem Orbánem. Strašně jsem se těšil na zahajovací koncert, ale hlavně na to, až uvidím operu v novém lesku.

Vím, že se opakuju, ale už zase jsem uchvácený, jak jsou naši lidi šikovní. Při generální rekonstrukci dostala opera nové jevištění technologie a moderní zkušebny. Opravou prošel baletní, orchestrální i sborový sál a zázemí umělců. Přibyla nová křesla, kterých je teď v hledišti 1016. Každé křeslo má titulkovací zařízení. Diváci si tu za pomoci dotykového displeje zvolí řeč, kterou potřebují, podívají se na anotace představení i program.

ZACHRAŇUJEME KULTURNÍ DĚdictví

Úžasná je i nová točna, kvůli které museli stavaři vyhloubit ve skále přímo pod budovou šest a půl metru hlubokou jámu. Umí se nejen otáčet, ale i zvednout nad terén pódia a částečně naklopit.

Úplně nová je i opona. Umělecký ředitel sekce výroby Národního divadla Martin Černý ji se svým týmem vyráběl celé dva roky. Je to kopie původní opony od malíře Eduarda Veitha z 19. století, která se ztratila v roce 1945.

Kromě staré budovy z roku 1888 se kompletně opravila i přilehlá provozní budova včetně technického zázemí, podzemních prostor a okolí. Celá rekonstrukce nakonec vyšla na 1,3 miliardy korun a trvala skoro tři roky. Mám velikou radost, že se nám podařilo zrekonstruovat jeden z nejhezčích operních domů v Evropě.

NEGRELLIHO VIADUKT

Velká pecka je Negrelliho viadukt v Praze. Je to unikát. Druhý nejstarší dochovaný most přes Vltavu hned po Karlově mostě. Propojuje Masarykovo nádraží přes ostrov Štvanici s Bubny. Celkem závidím lidem, kteří se po něm můžou od června 2020 vozit. Z vlaku vidíte celé město, projízdíte nad řekou a v centru těsně kolmě historických domů. Tři roky jsme ho dávali dohromady. Před námi na něj 170 let nikdo nesáhl.

Když jsme se do toho pustili my, bylo potřeba zrekonstruovat 100 cihlových, pískovcových a žulových kleneb, z nichž 19 bylo potřeba kompletně rozebrat a znova sestavit. Náš cíl nebylo most jenom opravit, ale taky modernizovat, aby po něm mohly vlaky místo dosavadních 40 kilometrů za hodinu jezdit 60, a přitom byly tiště, což ocení všichni, kdo podél viaduktu bydlí.

V květnu 2020 jsem se po viaduktu mohl projet v drezíně a byl to velký zážitek. Je to kulturní i technický skvost. V letech 1845–1849 ho stavělo 3 000 českých, německých i italských dělníků a se svými 1 120 metry délky neměl v Evropě přes půl století konkurenci. Do roku 1910 to byl nejdelší evropský most a dodnes je to nejdelší železniční most ve střední Evropě.

Jeho rekonstrukce byla naprosto klíčová. Miliony lidí ročně budou cestovat mnohem pohodlněji a konečně bude mít náš stát vlakové spojení mezi svým největším mezinárodním letištěm a centrem hlavního města.

PRAHA-BUBNY

Když už jsem zmínil nádraží Bubny, tak nemůžu zapomenout na Památník ticha. Připomíná naše židovské spoluobčany, kteří byli právě z tohoto místa za války posíláni na smrt. Byly jich desetitisíce. V roce

2015 tady byla odhalená socha *Brána nenávratna* od skvělého sochaře Aleše Veselého. Určitě ji znáte minimálně z fotek. Koleje vedoucí do nebe. Neobyčejně silné umělecké ztvárnění tragédie. Člověka při pohledu na toto dílo mrazí, cítí smutek a lítost. A tak to má být. Musíme si připomínat, co se stalo. Proto naše vláda finančně podporuje vzdělávání o holokaustu a boj proti antisemitismu. Spolupracujeme i s památníkem Jad Vašem v Jeruzalémě. Schválili jsme dotaci 100 milionů na 5 let Nadačnímu fondu obětem holokaustu, který založila Federace židovských obcí.

Ale zpátky k Bubnům. Kdysi mě oslovil režisér, dokumentarista a ředitel obecně prospěšné společnosti Památník Šoa Praha Pavel Štingl se žádostí o podporu projektu Památník ticha. Oba jsme se shodli, že v Bubnech má vyrůst moderní prostor s expozicí a kulturním centrem, kde se budou lidí potkávat a vzdělávat. Dnes se už pracuje na architektonickém záměru a scénáři stálé expozice budoucího památníku. Zároveň vzniká plán výstav a akcí pro veřejnost a koncepce vzdělávání. Takové projekty budu vždy podporovat.

INVALIDOVNA

Tenhle barokní unikát na kraji pražského Karlína dlouhodobě chátral. Přitom na celém světě stojí jen

ZACHRAŇUJEME KULTURNÍ DĚDICTVÍ

dvě takové budovy. U nás a v Paříži. Invalidovna má uvnitř neskutečnou atmosféru, kterou využívají i filmaři. Dokonce tady točil i Orlando Bloom z Pirátů z Karibiku! Jenže je fakt v hrozném stavu, podepsaly se na ní i povodně z léta 2002.

Abychom Invalidovnu zachránili, převedli jsme ji nejdřív do vlastnictví Národního památkového ústavu. Ještě, než jsme rozjeli přípravy na rekonstrukci a definitivně ji uzavřeli, zpřístupnili jsme ji na chvíli lidem. Teď už se pracuje. Je to největší kulturní akce financovaná státem. Za 1,95 miliardy korun bude Invalidovna nejen komplet opravená, ale vyrostou i úplně nová několikapatrová křídla. Původní barokní architekturu doplní vzduté, prosklené panely, které celému okolí dodají nové kouzlo.

Až rekonstrukce v roce 2027 skončí, budeme mít nové koncertní sály, nové výstavní, konferenční a vzdělávací prostory. Budeme mít konečně nové lákadlo, které přitáhne nejen místní, ale i turisty z celého světa, i jinam než do centra Prahy. Bude to nádhera.

CÍSAŘSKÉ LÁZNĚ

Teď už pojďme z Prahy dál. V naší zemi je plno památek, které zasluhují úplně stejnou pozornost jako ty pražské. O jedné vám teď budu vyprávět.

Na jednu stranu architektonická chlouba celé naší země a nejlépe dochovaná budova svého typu v Evropě, zároveň ale politiky naprosto opomíjená a zoufale chátrající. To byla situace Císařských lázní před mým vstupem do politiky. O jejich rekonstrukci se mluvilo přes 20 let, a nikdo nic nepodnikl. Asi si tehdy říkali, že nemusí, když je navzdory jejich zuboženému stavu ročně navštívilo 20 tisíc návštěvníků. A tak je nechali dál chátrat, aniž by si uvědomili, že tahle kulturní perla ukrytá v Karlovarském kraji může přilákat spoustu návštěvníků z celého světa. Kdyby se jí teda někdo věnoval.

Představte si, jak dlouho trvalo, než se daly věci do pohybu. Karlovarský kraj se stal vlastníkem budovy už v roce 2007 a dál chátrala. Od té doby ji navštívilo 7 ministrů kultury, kteří slíbili, že s tím něco udělají. V roce 2013 zamítlo ministerstvo financí žádost kraje o poskytnutí 400 milionů na rekonstrukci. Potom, co jsem jako ministr financí nastoupil já, jsem tuhle jedinečnou památku v lednu 2015 navštívil a byl jsem z ní nadšený. Ještě ten rok jsem uvolnil 100 milionů na rekonstrukci. Ale delší dobu se nic nedělo, a až s nástupem naší hejtmanky Jany Mračkové Vildumetzové v listopadu 2016 a primátorky Andrey Ferklové to začalo mít tah na branku.

Během několika měsíců se podařilo splnit všechny podmínky památkářů a zajistit financování. Dali dohromady 828 milionů, z toho 400 milionů

ZACHRAŇUJEME KULTURNÍ DĚDICTVÍ

od státu, 328 milionů od kraje a 100 milionů od města, a rekonstrukce začala. Věhlasný Zanderův sál bude sloužit k reprezentačním účelům, v dalším multifunkčním sále se budou konat koncerty a výstavy. Bývalé koupelny se vrátí svým původním, tedy léčebným účelům.

Osobně jsem byl na zahájení rekonstrukce. Potrvá to celkem 3 roky a v červnu 2023 Císařské lázně otevřeme. Nebýt našeho hnutí a speciálně paní hejtmanky Jany Mračkové Vildumetzové, tak se to nikdy nepohnulo.

Nechápu, že to nikdo před námi neudělal. Ale jsem rád, že z naší práce bude téžit ještě mnoho generací a Císařské lázně přinesou užitek nejen městu a kraji, ale celé naší zemi. Doufám, že i díky Císařským lázním se Karlovy Vary dostanou na seznam lázeňských měst chráněných UNESCO.

Obnova kulturního dědictví byla vždycky jednou z priorit mé vlády. Naše kultura je výstavní síň České republiky a jak každý dobře ví, první dojem dělá hodně. Proto jsme se zaměřili na rekonstrukce našich památek. Už jako ministr financí jsem nikdy nezapomíнал ani na památky mimo Prahu. V Terezíně rekonstruujeme Wieserův dům, v Brně zase Janáčkovo kulturní centrum. Zahájili jsme rekonstrukci státních zámků Telč a Uherčice. A samozřejmě hotel, který všichni notoricky znáte.

HOTEL THERMAL

Samozřejmě. Thermal. Další ikona Karlových Varů i celé naší země. Je neodlučně spojený s Mezinárodním filmovým festivalem, který každý rok přitahuje k naší zemi pozornost celého světa. A stejně jako Císařské lázně a plno dalších klíčových památek, i Hotel Thermal měl zakletou historii, kterou se podařilo vyřešit až nám.

Hned na začátek jedno datum. 25. června 2021 jsme otevřeli hostů zrekonstruovaný Hotel Thermal. Spousta lidí, nejen z Karlovarského kraje, dávno přestala věřit, že se to politikům podaří vyřešit. No, nám se to podařilo. Ale teď popořádku.

Thermal patří historicky ministerstvu financí. Byl jsem první ministr financí, který se mu začal systematicky věnovat. Aleně Schillerové patří uznání, že se jí daří to, co jsem začal, úspěšně dotahovat do konce. Do modernizace Hotelu Thermal jsme investovali 580 milionů korun.

Lidi se ptají, proč vlastně Thermal patří státu. Proč jsme ho neprodali? No, protože se nepovedla privatizace. Je to hodně divná historie z období vlády ODS, ale zkusím vám to vysvětlit. Hotel se měl v roce 1991 prodat. Nejvyšší nabídku tehdy dal podnikatel z Libanonu. Představte si ale, že si nechal zapsat vlastnictví hotelu do katastru nemovitostí, nikdy ale za hotel nezaplatil, a ještě se ho snažil prodat jiné firmě. Do toho vstoupil druhý zájemce v pořadí a rozjel se

kolotoč soudů o to, komu vlastně hotel patří. Spory se táhly 26 let. Až v roce 2017 Nejvyšší soud potvrdil konečným rozhodnutím, že Thermal patří státu.

Hotel jsme propojili s agenturou CzechTourism, českými centry a velvyslanectvími v zahraničí a začali jsme cílit i na perspektivní čínský trh. Přibyli taky německy mluvící hosté, ale i čeští klienti, zvýšil se počet kongresových akcí a taky se povedlo zvýšit tržby z pronájmu prostor. Hotelu jsme pomohli hlavně tím, že jsme mu v roce 2016 navýšili základní kapitál o 300 milionů.

Zmodernizovali jsme pokoje, fasádu i bazén. Speciálně do bazénu jsme investovali 110 milionů a dalších 30 milionů investuje nájemce, který si ho pronajal na 15 let. Bude hotelu platit nájem milion měsíčně a taky se bude podílet na provozních nákladech. Je to skvělý výsledek, když si uvědomíte, že jsme v roce 2015 museli bazén uzavřít z bezpečnostních důvodů. Nechtěli jsme ohrozit zdraví lidí. Navíc bazén prodělával 7 milionů ročně. Nabízeli jsme ho městu, které ho ale nechtělo.

V srpnu ho otevíráme. Je to jediný venkovní bazén v republice s vřídelní vodou.

Co se týká vzhledu pokojů, přistoupili jsme k tomu s respektem k historii, proto jsme všechno konzultovali s orgány památkové péče. Víme, že Thermal je jedinečný odkaz doby brutalismu a pro místní, i všechny, kdo jezdí každý rok na filmový festival, to

je srdeční záležitost. Ale na druhou stranu s tím bylo potřeba pohnout, modernizaci dokončit a zároveň kvůli ní neohrozit provoz během filmového festivalu. A mimochodem. Jako první vláda v historii jsme vydali usnesení, ve kterém jsme označili Mezinárodní filmový festival Karlovy Vary za kulturní události mimořádného významu, kterou budeme podporovat.

PETRKOV

Je 23. července 2020. Přijíždím do Petrkova. Přiznám se, že jsem tady poprvé. Narodil se tu, celý život žil a tvořil významný český básník a grafik Bohuslav Reynek, se svou manželkou, francouzskou básnířkou a překladatelkou Suzanne Renaud a syny Danielem a Jiřím Reynkovými.

Vystoupím z auta, koukám se na jednopatrovou budovu, které se říká „zámeček“ a v duchu se divím, co je na tomhle domě tak zvláštního, že se z něj stalo téměř poutní místo. Přes dva tisíce lidí od umělců, spisovatelů, vedoucích kulturních institucí, přes učitele, dravotníky až po dělnické profese nebo univerzitní profesory během několika dnů podepsalo petici „Zachraňte Petrkov“. Spousta dalších lidí mi o něm napsala, slyším o něm vlastně na každém kroku.

Pak ale projdu domem ze dvora na zahradu a začínám chápat. Vzduch voní deštěm a časným ráнем

a já mám pocit, že jsem se ocitl v úplně jiném světě. Ve světě úchvatných grafických listů pana Reynka a básní jeho ženy Suzanne. „*Je tady plno vzácných rostlin, je tady totiž zvláštní mikroklima. A tak některé rostlinky najdete ve Středomoří a potom až u nás na zahradě. Dědeček i babička se zahradě velice věnovali, nechávali si z Francie posílat semínka, nebo si sami sazenice přiváželi,*“ vypráví mi Reynkova vnučka Veronika.

Ocitám se před malým bílým dřevěným altánkem schovaným na kraji polodivoké zahrady. Ještě pořád jsou v něm dřevěné palandy, na kterých lehávali synové Daník a Jiří a tatínek Reynek jim četl Erbenovy pohádky. Nebo tam sedával sám, aby měl klid a překládal. Začínám chápát víc a víc.

Po širokých dřevěných schodech stoupám do prvního patra. V kuchyni, kde se každý den v podvečer celá rodina často i s přáteli scházeli a vyprávěli si, vnučka Veronika Reynková vypravuje: „*Kamna, u kterých Bohuslav Reynek nejraději škrábal do destiček, jsme nechali v té podobě, jak byly v šedesátých letech. A tady ve zdi, to je křížek, který si dědeček přivezl v mládí ze své první cesty do Bretaně. Tady si ho do zdi zapustil a celý život tu zůstal.*“

Procházíme do parádního „modrého pokoje“, míjíme původní lis na grafiky: „*I pro dnešní umělce je to důležité vidět, jak dědeček tiskl své grafiky. S těmi většími mu také pomáhal můj tatínek Daniel. A v pokoji*

vedle, tam zase babička měla svoje útočiště a napsala ve stáří krásné básně, dívala se odtud na lampy a do zahrady,“ říká Veronika.

Pak už pokračujeme po nepravidelných dřevěných schodech do „tajemného království“, na půdu. To bude nádherný prostor! Tady budou ty studentské workshopy a ateliery, o kterých jste mluvili, říkám si v duchu a možná i nahlas.

A když vycházím zpátky na dvorek plný koček, které jako by vyskočily z grafik a básní pana Reynka a přivoním si k dozrávajícím kdoulím, je mi všechno jasné. Poutě na tohle magické místo musí pokračovat. Petrkov bude zachráněn!

Koupi areálu zámečku Petrkov naše vláda schválila ke dni 21. prosince 2021, to bude přesně zimní slunovrat. Zámeček svěříme do správy Památníku národního písemnictví a vznikne tu česko-francouzské centrum. Peníze půjdou i na další provoz, opravy a vznik nutných zaměstnaneckých míst pro počáteční uvedení centra do chodu. Budou se tu potkávat další generace výtvarných umělců, spisovatelů, překladatelů a vydavatelů knih. Jsem moc rád, že jsme dali zámečku pevné místo v českém kulturním životě.

Hlavní dík patří paní Lucie Tučkové, spisovatelce a expertce na francouzskou básnířku Suzanne Renaude a její život s Bohuslavem Reynkem. Je úžasná. Obdivuju její energii, její tah na branku. Bez ní by to ministerstvu kultury trvalo podstatně déle.

VĚZNICE V UHERSKÉM HRADIŠTI

Ted' vám chci napsat o místě, které je všechno, jen ne poetické. V roce 2016 jsem poprvé přijel do bývalé věznice v Uherském Hradišti. Nikde jinde není vězení, ve kterém totalitní režimy likvidovaly své odpůrce, v tak autentické podobě jako tady. Omšelé a tmavé chodby, malé cely, slabé denní světlo procházející přes úzká zamřížovaná okýnka. A do toho improvizované panely s hrůznými příběhy vězňů. Byl to děsivý zázitek a já měl husí kůži po celém těle.

Všechny vlády před námi měly plnou hubu antikomunismu, a přitom nechaly tuto připomínku hrůž totalitních režimů za 30 let naprosto zchátrat. Nic s ní neudělalo ani město Uherské Hradiště, přestože ji několik let vlastnilo. Až díky mně se podařilo tuto unikátní kulturní památku zachránit. Inicioval jsem převod věznice na Úřad pro zastupování státu ve věcech majetkových a konečně jsme mohli zahájit přípravy na rekonstrukci. Ještě ten rok jsme zajistili studii budoucího využití jak bývalé věznice, tak i rozmístění jednotlivých státních institucí na území města.

Ve spolupráci s Moravským zemským muzeem tady budujeme důstojné Muzeum totality jako připomínku nechvalné historie věznice. Do areálu plánujeme taky umístit okresní soud, okresní státní zastupitelství a probační a mediační službu.

ZACHRAŇUJEME KULTURNÍ DĚdictví

V roce 2019 schválilo ministerstvo financí investiční záměr na rekonstrukci areálu věznice. Celkem 436 milionů korun. Práce na jeho záchraně jsou v plném proudu a běží podle plánu. Vyvezli jsme suš a budovu poprvé v historii kompletně stavebně technicky zaměřili. Další je na řadě stavebně-technický a stavebně-historický průzkum a archeologický průzkum. Rekonstrukci dokončíme v roce 2028. Děláme všechno pro to, aby se práce maximálně urychlily, ale je potřeba respektovat všechny předpisy. Přeci jen, je to významná kulturní památka.

Víte, chtěl jsem ukázat všem těm hejtrům, co o mně furt tvrdí, že jsem estébák, což jsem nikdy nebyl, že tu moji předchůdci nikdy žádné muzeum totality nevybudovali.

Tak jsem se o to postaral já.

BAŤŮV PAMÁTNÍK

Pak tu máme okamžiky naší minulosti, které si připomínáme s pýchou. A právě jednou takovou připomínkou chci zakončit tuto kapitolu. Je to moje srdeční záležitost.

Ve Zlíně stojí Památník Tomáše Bati. Když jsem ho v roce 2015 navštívil, byl v totálně zchátralém stavu. Protože je pro mě pan Tomáš Baťa podni-

ZACHRAŇUJEME KULTURNÍ DĚDICTVÍ

katelská ikona, slíbil jsem na místě pomoc a zavolal jsem rovnou tehdejšímu ministrovi kultury Danielovi Hermanovi, že najdu peníze na opravu památníku v rozpočtu ministerstva financí, což se i stalo.

Ještě v tom roce jsme tam poslali 32 milionů korun. Bez nich by nebylo nic.

A když jsem se byl ve Zlíně nedávno podívat, cítil jsem obrovskou radost. Opravený památník vypadá nádherně. Prosklený pavilon, klenot funkcionalistické architektury, působí čistě a monumentálně. Úplně stejně jako v roce 1933, kdy ho Tomáš Baťa otevřel. Uvnitř už i visí maketa Junkersu F-13, ve kterém Baťa tragicky zahynul.

Tomáš Baťa je pro mě obrovský vzor. Byl odvážný a neuvěřitelně schopný. Měl by být vzorem pro každého podnikatele. A taky politici by se měli poučit z jeho velkorysosti a schopnosti dlouhodobého plánování.

Z památníku jsem si odnesl tašku potištěnou jeho výroky, podle kterých žiju:

CHTĚJ – BUDE!

DNES, NE ZÍTRA!

KDO SI DŮVĚRUJE, UMÍ ŽÍT!

BUĎ PRVNÍM!

I NEJLEPŠÍ JDE ZLEPŠIT!

PRÁCE DĚLÁ MUŽE!

ŠETŘI SLOVY!

ZACHRAŇUJEME KULTURNÍ DĚdictví

Už víte, že do politiky jsem šel, aby za mnou něco zůstalo. Abych ukázal činy, a ne jenom mluvil. Což stejně moc neumím. Ale mám radost, že pomáhám zachránit ty nejvýznamnější památky a důležitá místa české historie.

S VÁMI

Francie. Bataville, neboli Baťova vesnice, která stojí ve městečku Moussey. Tohle místo má opravdu neuvěřitelnou historii. V roce 1931 tu koupil půdu náš Tomáš Baťa a postavil na ní komplex továrenských budov i ubytování pro dělníky. Vybral si to místo z letadla. Tam, kde je spojnice kanálu a železnice. V daném čase tam zaměstnával až pět tisíc lidí. Teď je to architektonická památka, ale představte si, že část ještě dodnes funguje. Podíval jsem se do výrobny, kde šijí boty třeba pro švédské námořníky. Takové musí něco vydržet.

Bylo naprosto neuvěřitelné vidět dílo našeho českého velikána a vizionáře. Potkal jsem tam dva místní starosty, pracovali u Baťi 31 let. Je neuvěřitelné, že tito lidé nikdy nebyli v České republice. Tak jsem je vzal do památníku Tomáše Baťi ve Zlíně, který jsem inicioval a sehnal na to peníze. Jsou obrovskými fanoušky Baťi a zaslouží si to vidět, i současný Zlín.

Pane Baťo, nevím, jak jste to udělal, ale vedle Karla IV. a Tomáše Garrigua Masaryka jste pro mě největší Čech.

NOVÉ VĚCI A JAK JE UDĚLÁME

Lidi, co se mnou dělají, se shodujou, že jen málokteré slovo říkám tak procítěně, jako slovo *firma*.

FIRMA!

V životě jsem jich hodně založil, spoustu koupil, zachránil a řídil. Málokterou jsem prodal.

Firmy mají výsledky, protože, omlouvám se, potisíci pětisté, firmy se řídí **JAKO FIRMA**.

Co to znamená?

Najímáte lidi.

Měníte lidi.

Odměňujete lidi.

Prostě, řídíte lidi. S plnou volností a na svou zodpovědnost.

Můžete si najmout kohokoliv z trhu, pokud na něj máte. Kdykoliv, když má čas.

NOVÉ VĚCI A JAK JE UDĚLÁME

Můžete mu říct, ať si postaví tým a vezme si z trhu, koho potřebuje.

A reportuje výsledky.

V koronakrizi jsem objevil s obrovské množstvím talentovaných lidí, kteří pomáhali naší zemi. Pavel Řehák, Pavel Doležal, Petr Šimeček, Pavel Zima, Tomáš Vondráček, Patrick Zandl, Jiří Kůs, Tomáš Havryluk, Ondřej Tomas, Vojta Roček, Petr Bartoš, Česko.digital, celý Covid19cz.

Spousty dobrých lidí, skvělých manažerů, inovátorů, lidí s nápady.

No jo. Jenže ve státní správě je to malinko jinak. Stát není firma. Nemůžete si jen tak najmout člověka z trhu. Dohodnout se na odměně, na bonusech. A hned začít. Musí se totiž soutěžit. Existují tabulky, kolik si smí vydělat. Jenže takový člověk z trhu třeba nechce soutěžit, nemá to zapotřebí. Stát tedy takové lidi nutně potřebuje, ale už z podstaty věci je není schopen zapojit.

Když na to půjdu z druhé strany, tak jak bych mohl najmout špičkového člověka z trhu za tržních podmínek? No tak třeba firmy s podílem státu, kde by nespadal do výběrek, tabulek a tak.

Tak mě napadla taková firma, která bude vyrábět firmy. Firmy s podílem státu.

A teď pozor. Všechny firmy pod jedním brandem, který bude náš národní. Pochopitelně najmeme nejlepší reklamní agentury z našeho trhu, aby dělaly

NOVÉ VĚCI A JAK JE UDĚLÁME

marketing a kampaně pro produkty a služby, které tyhle firmy vytvoří. A budou vytvářet i české a světové značky pro tyto produkty.

JAK SE NAJÍMÁ AGENTURA

Doteď to bylo šíleně zdlouhavé a agentury často do výběrových řízení ani nešly. Měly dost jiné práce a náročný proces soutěžení každé jednotlivé zakázky je vyčerpával. Řešení? Vybereme jich rovnou několik, celou skupinu, říká se tomu „pool“, a zasmluvníme je na delší časové období. U každé zakázky se pak domluví stát už s agenturami, které z nich tohle zadání nejlépe sedí, několik z nich dá návrhy a vybereme si.

České firmy si zaslouží ty nejlepší české agentury. A pokud stát utrácí ročně 2 miliardy korun za stovky a tisíce různých značek a identit, aniž v tom vůbec někde vidíme hrđost na naši zemi a cokoliv výraznějšího, tak teď to budou silné značky, a navíc pomůžeme reklamní branži, které dáme jistotu, a ze státu uděláme spolehlivého a prestižního klienta.

JAK ROZJET NAŠI ZEMI PO COVIDU

Jak víte, nejsme země bohatá na nerostné bohatství. Nikdy jsme ho neměli. Jsme průmyslová země a jak

NOVÉ VĚCI A JAK JE UDĚLÁME

jsem psal už v první knížce, myslím, že náš národ je velký svým talentem se správně zorientovat a překvapit.

Za první republiky býval jedním z těch, které hýbaly Evropou. Ve dvacátých letech minulého století jsme byli bohatší než Rakušani, Italové nebo Holanďani. Produktivnější než Němci. Byli jsme v desítce nejbohatších zemí světa. Hospodářský růst byl i dvouciferný, vyšší, než má dneska Čína.

Bata, Škoda, ČKD, Tatra, Koh-i-noor, Jawa, Česká zbrojovka, to byly už tehdy globální značky. Zůstalo nám neuvěřitelné architektonické dědictví, světová hudební kultura a technická virtuzita. Ani paděsát let potlačování svobody a tvorivosti z lidí nevytlouklo odkaz Bati, schopnosti, které máme geneticky dané. Vynalézavost, kreativitu a neobyčejnou zručnost. A českou houževnatost. Sílu znova a znova se zvednout.

A víte co? Já chci, abychom byli druhý Izrael. Abychom byli lídři v technologiích. Absolutně věřím tomu, že právě technologie jsou to, co Češi umí. V čem jsou unikátní.

BYZNYS PLÁN

Když investujete do pěti firem, nemusí se stát nic. Ale existuje kritická mez, a tu musíme překročit.

NOVÉ VĚCI A JAK JE UDĚLÁME

Když investujete do 200 technologických firem, nápadů, tak se některý ujme. A zaplatí náklady všech ostatních. A i když jsem dřív říkal, že stát nemá podnikat, tak když se podíváte, jak skvělé výsledky měl třeba v OKD, které je v černých číslech poté, co jsme tam dosadili management, jak skvěle funguje CzechInvest, který určitě znáte, tak myslím, že můžeme být technologická velmoc, stejně jako jí je Izrael.

Myslím, že jsme si v něčem podobní, a proto jsem tam taky tak často. Třeba počet obyvatel. Izrael jich má podle posledních čísel 9 milionů. Přesto jsou jeden ze světových lídrů v technologiích. Dokázali neuvěřitelné věci.

Tak si přemýšlím, jaká budou klíčová odvětví, která budou měnit svět:

1. umělá inteligence
2. genetika
3. 3D tisk součástek
4. solár a vítr
5. automatizace výroby, roboti
6. kryptoměny

A teď vám chci ukázat pár převratných světových projektů.

PŘEVRATNÉ SVĚTOVÉ PROJEKTY

SpaceX určitě znáte. Rakety Elona Muska, jednoho

NOVÉ VĚCI A JAK JE UDĚLÁME

z nejbohatších lidí na světě, které dokážou vzít člověka do vesmíru a dokážou taky neporušené a celé přistát přesně na místě, které si vyberou. Jasně, některé testy se nepovedly, ale proto jsou to testy. Vidět na místě přistávat raketu, která dřív vždycky končila v atmosféře a pak v oceánu, a která stojí miliony dolarů, to je něco, co z hlavy nevymaže. Tenhle soukromý výrobce vesmírných raket byl založený s úmyslem snížit náklady na kolonizaci Marsu. Technologický pionýr kosmického průmyslu. Takže, co tam Musk má dál? Jo, má víc firem.

Tesla

Automobilka vyrábějící elektro auta, která mění pravidla automotive průmyslu a vytrvale zdolává všechny skeptiky. 2020 byl její první ziskový rok, obrat 721 milionů dolarů.

Neuralink

Deprese. Jedno z nejrozšířenějších duševních onemocnění v západním světě. Úzkosti. Musk zkouší propojit mozek s externí technologií za účelem léčby nemocí. Jeho firma Neuralink vyvíjí technologii, která by měla dokázat zlepšit stav pacientů s Alzheimerem, demencí, poruchou míchy, ztrátou paměti a sluchu, depresí a nespavostí.

Hyperloop

Společný dopravní projekt Tesly a SpaceX. Kapsle cestující ve vakuovém tunelu rychlostí 1200 km/h. Infrastrukturu a tunely staví další Muskova firma

NOVÉ VĚCI A JAK JE UDĚLÁME

The Boring Company, ale koncept mohou díky otevřené povaze návrhu převzít další společnosti.

OpenAI

Výzkumná laboratoř zabývající se umělou inteligencí. V roce 2019 obdržela miliardovou investici od Microsoftu. V podstatě chce vyvíjet umělou inteligenci pro co nejvíce lidí, aby se AI samotná nevyhnula z kontroly a nevyhladila lidstvo.

Starlink

Na oběžnou dráhu vyslal konstelaci satelitů Starlink zajišťujících přístup k internetu. Zatím jich je ve vesmíru přes tisíc, plán je 42 tisíc. A proč? Aby připojil všechny obyvatele Země k internetu. Zdarma.

A to všechno jsou projekty Elona Muska.

TerraPower

Projekt Billa Gatese vyvíjí jaderné reaktory, které jsou velmi efektivně schopny využít vyhořelé palivo. To samozřejmě produkuje každá jaderná elektrárna. Reaktory TerraPoweru se tak velmi zjednodušeně pohání vlastním jaderným odpadem. Odpadá nutnost obohacovat uran.

Amazon

Megafirma Jeffa Bezose. Kromě prodávání zboží nebo poskytování cloutu se Amazon pouští i do umělé inteligence. Jejich supermarket Amazon GO funguje tak, že zákazník při vstupu do obchodu oskujuje kód, hodí si do košíku, co potřebuje, a jedno-

NOVÉ VĚCI A JAK JE UDĚLÁME

duše odejde. Kamery a AI systém identifikují vybrané produkty a systém automaticky strhne správnou částku z účtu.

Alphabet

Pod Alphabet patří Google, ale i DeepMind nebo Waymo. DeepMind se zabývá výzkumem umělé inteligence. Nejznámější jsou jejich programy, kterým stačilo pár dní učení hráním partií se sebou samým, aby následně porazily světové šampiony v šachu i hře go. Waymo zase vyvíjí autonomní vozidla a je první společností na světě, která provozuje taxi službu bez řidiče. Funguje v arizonském Phoenixu, který mají auta kompletně zmapovaný.

Kite Pharma

Dceřiná společnost Gilead Sciences, vyvíjí produkty imunoterapie rakoviny s primárním zaměřením na geneticky upravenou autologní terapii T buňkami. Zjednodušeně řečeno bere T buňky, které slouží k boji s infekcí, a učí je bojovat s rakovinou.

Regeneron

Biotechnologická firma je známá zejména díky své léčbě očních nemocí. Klade důraz na využití genetické informace pro vývoj léků. Stejně jako jiní se zabývá tvorbou T buněk k boji s nádorovými onemocněními.

Tak tohle vymýšlejí ve světě.

A co u nás?

SVĚTOVÉ ČESKÉ FIRMY

Ted vás chci vzít na průlet skvělými českými firmami. Světovými českými firmami. Firmami, které obdivuju. Firmami, které jsou budoucností téhle země. Jak víte, nemáme rozsáhlé nerostné zdroje, nemáme ropu a jsme průmyslová země. Pokud se máme někam posunout, třeba trochu směrem k Izraeli, což je technologická velmoc, budou důležití tihle lidé. Jejich jména asi znáte, pokud sledujete Forbes nebo CzechCrunch.

Můj velký respekt jako bývalého podnikatele téhož lidem. Tvoří budoucnost naší země. Jsem na ně hrdý. A vy byste měli být taky.

Reklama na Vasky v poslední době vykoukla na Facebooku snad na nás všechny. Titulka Forbesu. Každý o téhle nové obuvnické firmě mluví. **Václav Staňek** ji založil v 17 letech z ušetřených 30 tisíc korun,

SVĚTOVÉ ČESKÉ FIRMY

a protože se jeho boty vyrábí ručně ve Zlíně, všichni mu přezdívají Mladý Bata. Je mu 22 let a prodejny už má v Praze, Brně, Zlíně a Ostravě a nestihá vyrábět, jaký je o jeho boty zájem.

Josef Průša, konstruktér a taky investor způsobil globální revoluci v 3D tisku. Jeho **Prusa Reseach** vyvíjí jedny z nejpopulárnějších 3D tiskáren na světě. „*Demokratizoval tuto technologii, takže ji může používat každý*,“ napsala o něm nejlepší technická univerzita na světě ve svém časopise MIT Technology Review. Za čtyři roky vyrostla tahle firma o 17118 procent (!) a stala se oficiálně nejrychleji rostoucí technologickou firmou ve střední Evropě. A aby toho nebylo málo, získal letos prestižní titul EY Podnikatel roku.

Na **Shoptet** jste určitě už narazili, ani o tom nevíte. Na tomhle geniálním e-shopovém systému z Prahy teď běží více než 27 000 obchodů, polovina všech v Česku. Loni přes ně proteklo 36 miliard korun od 3,5 milionu zákazníků. No, a po ovládnutí českého trhu se teď firma v čele se Samuelem Hubou vydává do Maďarska a do budoucna se počítá i s Německem a Rakouskem.

Neskutečnou věc dokázal **Šimon Vostrý s manželkou Květou**. Jsou spolu 20 let, mají 2 děti a do toho spolu vyrobili a za miliardu korun prodali do USA úžasný projekt. Přepisuje hovory z call center, analyzuje je a dělá z nich reporty a statistiky. Díky tomu

SVĚTOVÉ ČESKÉ FIRMY

můžou firmy mnohem efektivněji zlepšovat komunikaci se zákazníky. Jejich firmy **Ytica** si všimla a okamžitě po ní skočila americká Twilio, která dělá třeba pro Uber nebo Walmart.

Brno, Praha, Los Angeles, San Francisco a New York. Tam všude má kanceláře česká firma **STRV**. Vyhíví mobilní aplikace a řešení pro americké startupy. Zdravím její nesmírně šikovné zakladatele **Davida Semeráda, Luba Smida, Martina Šťávu a Pavla Zeifarta**.

Liftago. Psal jsem o něm už ve své předchozí knížce. Od té doby rozjeli přepravu zásilek a jen za minulý rok jim vystřelila o 6000 procent. Obrovská gratulace. **Ondřej Krátký** je velká osobnost českého e-commerce. Za covidu zvládli přežít a rozvážet balíčky, přizpůsobili službu. Investoři, kteří pomáhají Liftagu s rozvojem, jsou z Česka.

Chcete si koupit letenku a přitom vědět, že jste dostali nejlepší možný deal? Tak pak jděte na web **Kiwi.com** od **Olivera Dlouhého**. Tahle původně brněnská společnost už zaměstnává vývojáře po celém světě a je schopná vám díky speciálnímu algoritmu naplánovat cestu a koupit letenky a jízdenky 750 dopravců bez ohledu na to, jestli navzájem spolupracují, nebo ne. Lidi po celém světě jdou na brněnské Kiwi, protože díky němu se dostanou na místa, o kterých si předtím mysleli, že si je nemůžou dovolit. Nedivím se, že se loni Kiwi umístilo mezi

pěti nejrychleji rostoucími technologickými firmami v celém regionu Evropy, Středního východu a Afriky. Oliveru Dlouhému jsem osobně předával cenu Podnikatel roku 2019.

Češi udělali taky díru do světa v automatických překladech pomocí umělé inteligence. Ten nejznámější se jmenuje **Memsouce** od **Davida Čaněka**. Makal na něm deset let a slaví s ním úspěchy od Tokia po Silicon Valley. Nedávno od něj koupil majoritní podíl slavný americký fond Carlyle Group. Memsouce zase koupil za stamiliony německou firmu Phrase, a tím vznikl jeden z největších světových hráčů v překladech. Podle odborníků má hodnotu 1,3 miliardy korun.

Studium umělé inteligence využili pro byznys i tři čeští doktorandi Českého vysokého učení technického **Tomáš Gogár, Petr Baudiš a Tomáš Tunys**. Založili startup **Rossum AI**, který učí počítače číst složité dokumenty, a tím šetří miliony hodin lidské práce. Přilákali investory z celého světa včetně bývalého viceprezidenta Twitteru Elada Gliho nebo jedny z prvních zaměstnanců Googlu a investory Michaela Stoppelmana a Vijayho Pandurangana. Před dvěma lety díky tomu získali investice přes 80 milionů korun. Dokončení vysokoškolských studií přerušili na neurčito...

Přivézt cokoli, kamkoli a ještě ten samý den. **Michal Menšík** tohle začal nabízet se svou službou **DoDo**

a už teď má na tržbách půl miliardy a ve 4 zemích mu jezdí přes 1200 kurýrů. Rozváží nejen potraviny, obědy, ale taky objednávky z e-shopů. Zoot, Tesco, Košík, Mall, Datart, KFC, Pizza Hut – to jsou jen někteří z jeho klientů. Obdivuhodné.

Těší mě každý úspěch českých podnikatelů a ještě víc, když vidím, že ti, kteří už to dali, pomáhají těm začínajícím. Třeba právě Josef Průša, o kterém jsem vám psal na začátku. Se svým partákem Ondřejem Průšou (ne, nejsou bráchoré) nedávno investovali 10 milionů do nadějněho startupu z Olomouce, který rozjel neskutečně dravý a dynamický mladý muž **Tomáš Zapletal**. Jako vášnivý cestovatel se rozhodl založit on-line deník pro všechny dobrodruhy **Worldee** a teď díky nové investici má šanci se stát největší světovou sociální sítí pro cestovatele.

Spousta našich podnikatelů září už jako teenageři. Tak třeba **Lukáš Stibor**, kterému ještě nebylo dvacet, když si ho začala všímat média. Jeho **Cleevio** má na kontě mobilní aplikace pro Starbucks, Coca-Colu, Nokii a jejich **Spendee** je hodnocená jako jedna z nejlepších finančních aplikací v americkém App Store. Má už přes 2 miliony registrovaných uživatelů z víc než 170 zemí.

Když jsem u těch financí, tak nemůžu zapomenout na **Fundlift** v čele s jeho ředitelem **Radkem Musilem**, který propojuje investory a ambiciozní mladé projekty. Díky tomu získávají naši mladí podnika-

telé příležitost se dostat ke kapitálu, který z jejich snů a revolučních nápadů může udělat globálně úspěšnou záležitost. Už 64 projektů takhle získalo 400 milionů korun.

Ondřej Kania. Jasně. I tady ho musím zmínit, přesto, že je v téhle mé knížce ústřední postavou kapitoly o vzdělávání. V 17 letech se sám protloukl na studia do Spojených států, sám si sehnal stipendium a začal svoje know-how nabízet i ostatním mladým Čechům. Ve 22 letech z něj byl uznávaný podnikatel. V 25 letech odmítl nabídku stát se ministrem školství. Místo toho mění české vzdělávání odspodu. Odkoupil pražské soukromé gymnázium a k němu založil čtyři pobočky **American Academy** v Praze, Brně a Bratislavě. Letos otevřel další v chorvatském Záhřebu.

Další zázračný mladý muž je **Jan Bednář**. Ve 23 letech založil na Floridě logistickou firmu **ShipMonk**. Udělal z ní jeden z nejrychleji rostoucích startupů na Floridě a vyhrál několik amerických celostátních soutěží o nejlepší business plán. Před dvěma lety prodal část firmy za více než 6 miliard korun.

S dravostí souvisí i houževnatost. Když bylo pražskému podnikateli **Alexi Ilyashovi** 25 let, měl skvěle rozjetý byznys **Davinci TS**, který zařizoval skupinové rezervace a propojoval cestovní kanceláře s hotely. Za zády měl silného investora, stromilionový obrat, a chystal se dobýt celý svět. Pak ale přišel

koronavirus a cestování úplně přestalo. Alex se ale nedal a zbývající kapitál vložil do vývoje aplikace **Choice**. Je to geniální. Přijdete do hotelu nebo restaurace a na stole vyfotíte QR kód. Hned se vám v telefonu objeví krásné meníčko i s fotkami. Teď, jak tohle píšu, už se na Alexovu aplikaci napojilo 10 tisíc podniků ve 20 zemích.

Gratuluju taky **Jiřímu Třečákovi a Oskaru Kořistkoví**. Jejich ostravský startup **Supernova** se jako první z Česka dostal do prestižního akcelerátoru Y Combinator v San Francisku. V něm kdysi vyrostlo i Airbnb, Stripe, Dropbox nebo Reddit. Supernova zásadně zrychluje a zjednoduší tvorbu mobilních aplikací. Tisíce klientů po celém světě už tuhle službu využívají.

Na světovém trhu uspěla i trojice našich matematiků **David Klečka, Radim Dudek a Jiří Psota**. Rozjeli výzkum cenotvorby letenek a svoje zkušenosti pak přetavili do vlastního byznysu, když založili startup Yieldigo. Ten využívá umělou inteligenci, která pomáhá obchodníkům správně nastavovat ceny. Od investorů na to získali 54 milionů korun chystají se dobýt celou Evropu a Rusko.

Ne všechny skvělé technologické projekty jsou ale o byznysu. Třeba mobilní aplikace **Záchranka** vám pomůže se spojit se záchranářem, poučí vás o první pomoci a pomůže zjistit vaši polohu, když se ocítнетe v nouzi. Vymyslel ji **Filip Maliňák** a dneska

SVĚTOVÉ ČESKÉ FIRMY

ji využívá Zdravotnická záchranná služba, Horská služba a Vodní záchranná služba. V mobilu ji má 1,3 milionu lidí. Zachraňuje životy.

No, a **Aukro** známe všichni. Největší české on-line tržiště, kde můžete pořádat aukce i prodávat a nakupovat za pevné ceny. Začali už v srpnu 2003 a po roce měli 7 tisíc uživatelů. Za 10 let to už bylo okolo 3 milionů zákazníků, kteří utratili 24 miliard korun. Teď meziročně rostou o 60 procent.

Tak, a samozřejmě **Beat Saber**. Nejpopulárnější hru na světě pro virtuální realitu stvořili tři kluci z Prahy. **Jaroslav Beck, Ján Ilavský a Vladimír Hrinčár**. Facebook od nich hru koupil za cenu, kterou tají, ale odborníci ji odhadují mezi 50 a 100 miliony dolarů.

Sakra, nejsme my náhodou herní velmoc?

Náhodou jsme!

JSME SVĚTOVÁ VELMOC VE VÝROBĚ HER

Jo, je to tak. Virtuální realita, jeden z největších fenoménů posledních let, má na herním poli jednoznačného lídra. Českou hru **Beat Saber**. Nasadíte si brýle pro virtuální realitu a světelným mečem do rytmu hudby rozsekáváte přilétavající krabice. I proto zakladatel Facebooku Mark Zuckerberg sdílí video, jak si hru užívá, a přidává popisek, že mu jeho dcerka Max nevěří, že je zrovna tohle součástí jeho práce.

Každý, kdo nežije v minulém století, si už všiml, že herní průmysl je prostě průmysl. Vydělává obrovské peníze a podílí se na bohatství celé země. Není to jen pár divných „pařanů“, co sedí v tmavém pokojíčku. Je to mega byznys. Hrají se turnaje o miliony dolarů a stadiony jsou plné nadšenců, kteří tam sledují své idoly v akci.

JSME SVĚTOVÁ VELMOC VE VÝROBĚ HER

A právě naše Česká republika je herní velmocí. Počítačové hry jsou dost možná naším největším kulturním exportem. Vždyť kdo by neznal legendy Vietcong a Mafia, české herní klenoty? Jsme světoví lídři ve vývoji her, vznikají u nás globální produkty a raketově rostou.

Tržby českého herního trhu v roce 2020 se původně odhadovaly na pět miliard korun, ale díky koronaviru, který hernímu průmyslu pochopitelně pomohl, budou konečná čísla nejspíš mnohem vyšší.

Celosvětově se tržby pohybují kolem 4 bilionů korun a příležitost vycítily i ty největší firmy planety. Tak třeba Amazon koupil streamovací platformu Twitch, Facebook se jí zase snaží konkurovat se svou vlastní stránkou Gaming. YouTube totéž.

V Česku funguje přes sto herních studií a já vám chci představit aspoň některá z nich. Všechno jsou to totiž skvělé úspěchy na celosvětovém poli, na které bychom měli být hrdi.

Nejúspěšnější česká herní firma, **Bohemia Interactive**, zaujala čínský Tencent. Největší prodejce videoher planety koupil v české „Bohemce“ menšinový podíl, jehož cena se odhaduje na jednotky miliard. Tržby společnosti z Mníšku pod Brdy, která je známá hlavně díky hrám Arma a DayZ, přesáhly loni 1,6 miliardy korun, a právě díky investici Tencentu chce studio, které založili v roce 1999 bratři Španělé, bojovat o pozornost a čas hráčů v Číně.

JSME SVĚTOVÁ VELMOC VE VÝROBĚ HER

Skvostem české herní kreativity jsou i krásná a světoznámá díla jako výtvarné hry Machinarium, Samorost nebo Botanicula. Machinaria se prodalo přes 4 miliony kopií a studio už přes 15 let sbírá jednu cenu za druhou na festivalech nezávislých her. Za ručně kreslenými klikacími adventurami stojí **Jakub Dvorský** a jeho nezávislé studio z Brna **Amanita Design**.

No a v posledních letech herní scénou otřásl totální hit **Kingdom Come: Deliverance**. Hra se odehrává ve středověku v českých zemích a vy se ocitáte v roli Jindřicha, syna kováře. Na vývoj hry přispívali sami hráči skrz crowdfundingovou kampaně. **Daniel Vávra**, zakladatel **Warhorse Studios** a tvůrce Mafie, vybral za prvních 36 hodin kampaně 10 milionů korun, a tak bylo hned jasné, že je o hru obrovský zájem. Na vývoj se od hráčů nakonec vybralo 36 milionů korun a hry se dodnes prodalo přes 3 miliony kopií. A tenhle úspěch přitáhl pozornost švédského herního giganta, holdingu Embracer Group, který české studio koupil v roce 2019 za 1,1 miliardy.

Našim šikovným vývojářům se ale daří i ve hrách na mobily. Z Libně maká šedesátičlenné studio **Geewa Miloše Endrleho**. Koupila ho velká americká společnost AppLovin, která letos vstoupila na burzu Nasdaq, za zhruba 350 milionů korun. Geewa tvoří hlavně oddechovky, které si můžete zahrát třeba přímo na Facebooku, ale i samostatné mobilní hry.

Možná znáte jejich Smashing Four, kterou hrálo přes 200 000 hráčů denně a která pražskému týmu vynášela měsíčně přes milion dolarů. Jen ročně dosahují tržby tohohle studia stamilionů dolarů.

A u mobilů zůstaneme. Bezkonkurenční je mezi mobilními střílečkami naše brněnské studio **Madfinger Games**. Zkušení vývojáři, kteří se podíleli na českých klasikách jako Mafia, Vietcong nebo Hidden & Dangerous, míří už přes deset let právě na mobilní trh. A na malá zařízení přinášejí grafické provedení, za které by se nemusely stydět ani herní konzole. Tým kolem **Marka Rabase** stojí třeba za sérií Dead Trigger, no a teď sklízejí úspěch s nejnovějším přídavkem do série Shadowgun. Jak na obchodě App Store, tak na Google Play mají statisíce hodnocení, a řadí se tak mezi světovou špičku. A ví to i čínský gigant stojící za populárním TikTokem. ByteDance totiž do Brňáků letos nalil investici 130 milionů korun.

Suverénně nejhranější českou hrou je ale **Euro Truck Simulator**. Oddechovku, ve které sedáte za volant kamionu a doručujete zboží po Evropě, si dodnes zapnou každý den statisíce lidí po celém světě, její druhý díl si už koupilo více než 9 milionů hráčů. Studio **SCS Software Pavla Šebora, Martina Českého a Petra Šebora** vzniklo už v roce 1997, dneska zaměstnává okolo 200 lidí a jejich kamiony se drží v žebříčcích nejhranějších her světa. V momentu, co

tohle píšu, je na evropských virtuálních dálnicích z české dílny přesně 42 718 hráčů.

Tak to vidíte. Světové herní pole a na něm výrazná stopa České republiky a našich šikovných vývojářů, jejichž díla baví hráče u počítačů, konzolí a mobilů po celém světě. Přijde mi, že by se o tom mělo mluvit víc, a jak jsem už psal, měli bychom být na český herní průmysl patřičně hrdí. A podpořit ho.

HERNÍ FOND

Startupové fondy podporující nadějné projekty nejsou nic přelomového. Já si ale myslím, že bychom měli mít speciální státní fond zaměřený jenom na hry. Důvody musí být už teď jasné snad každému. Chci tady vývojářů globálních her mít co nejvíce.

Jak to bude fungovat? Jednoduše. Státem zřízený fond, v jehož Radě budou sedět velká jména herní a startupové scény, bude investovat do slibných herních projektů. Rada fondu zároveň hodnotí zájemce, schvaluje jejich žádosti a vybírá ty nejlepší.

Fond úspěšným zájemcům poskytne zázemí, kanceláře, vedení i poradenství od Rady fondu. A samozřejmě peníze. Rada a další spolupracující fondu pak nápadité mladé lidi naučí, jak to dělat lépe, jak vést firmu, předá jim své know-how, jak uspět. Udělá prostě vše pro to, aby se hra povedla a aby se stala světovým hitem.

JSME SVĚTOVÁ VELMOC VE VÝROBĚ HER

Stát v projektech dostane podíl. Za svou investici a za to, že zajistí několikaměsíční zastřešení projektu. Podobný fond v Estonsku třeba dostal za pomoc podíl 9 procent.

Státní herní fond funguje jako akcelerátor, který si pod svá křídla vezme pečlivě zhodnocené zájemce, nakopne je, vypustí do světa jejich vymazlenou hru a v případě úspěchu inkasuje peníze z následného exitu, tedy prodeje velkému investorovi.

Jak jsem už psal, hry jsou suverénním a obřím průmyslovým odvětvím a stát by to měl ve dvacátých letech 21. století chápávat a své talentované herní vývojáře podporovat, stejně jako podporuje ostatní firmy.

Šikovní čeští programátoři, designéři a umělci si to totiž zaslouží. A potvrdí vám to miliony hráčů po celé planetě, kteří si denně užívají jejich díla.

A teď zpátky na zem.

Stát poslal občanovi zprávu do datovky. Jaká asi bude?

JAK SE CÍTÍTE, KDYŽ SE BAVÍTE SE STÁTEM

Vletěl mi do kanclu brutálně vytočený kolega, fláknul přede mě na stůl počítač a ukázal mi, co mu došlo z Finanční správy. Výzva k úhradě daně z nemovitosti.

JSME SVĚTOVÁ VELMOC VE VÝROBĚ HER

Bylo tam jen „UHRAĎTE!“

A ptá se mě:

„To myslíte vážně? Žádáte mě o peníze a nenapišete ani Dobrý den? Celá ta úprava je jak z roku 1995. Strašný. Pak vás mají mít ty lidi rádi. Nemůžete je normálně oslovit, třeba jím říct, že děkujete? Jakej je rok?!“

Kouknul jsem na to, no vypadalo to opravdu jako něco ze soudu.

Jako že snad něco provedl.

Chtělo by to trochu hezčí písma. Trochu milejší tón. Stát tady není jen pro stát, stát je tady pro lidi. A jasně, můžeme se bavit o tom, jestli máme platit daně z nemovitosti, nebo naopak nemáme, ale když už je platíme, tak by se stát mohl chovat trochu lidsky.

A nejen u daně z nemovitosti.

UX. *User Experience*. Obrovská disciplína, kterou používají každý den všichni, kdo navrhují všechna uživatelská rozhraní informačních a navigačních systémů, všech vysílání, webů, palubní desky v automobilech, architekti budov, vypínačů, mobilů, spotřebičů, praček, prostě všichni, kdo nějak navrhují něco, co bude ovládat člověk.

Ideálně intuitivně.

Správné UX je, když člověk hned ví, jak má věci ovládat. Bez přemýšlení.

Je rok 2021 a mobilní aplikace, které používáme každý den, to všechno jede na UX, mobilní appky aktualizují neustále svá rozhraní i funkci, 90 % lidí je už na chytrých mobilech, všechno je uživatelsky přívětivé. WhatsApp se aktualizuje neustále, stejně tak Messenger, na kterém všichni kolegové visí neustále. Tak si říkám, jak často aktualizuje své ovládací prvky pro lidi stát?

A jak se mnou ten stát mluví. Je to dobře napsané? Je to nejen o pozicích ovládacích prvků, ale taky o slovech.

Pochopitelné texty. A vůbec, slušnost. Být milý. Přívětivá a hned pochopitelná sdělení.

Slova mají velkou sílu. Když kladete slova za sebe, můžete vyznat lásku tak, že si to bude ten člověk pamatovat celý život. Slova mohou jednoduše vysvětlit složité věci. Slova můžou být milá.

Tak si říkám, chtělo by to funkci TEXTAŘ STÁTU, který bude textovat veškerý kontakt státu s občanem, protože stát není schopen ani pozdravit.

TEXTAŘ STÁTU

Kdy se se státem potkáme? Kdykoliv, když vylezete ven z domu. Už v poštovní schránce. Cestou do práce. Na každé zastávce. V každé budově. Na ulicích,

JSME SVĚTOVÁ VELMOC VE VÝROBĚ HER

dálnicích. Při veškeré korespondenci. Na každém úřadě, na každém okénku, v každé kanceláři. V nemocnici. Na Portálu občana. Při žádosti o občanku nebo řidičák, stavební povolení. Když podáváte daňové přiznání. Když se vám narodí dítě. Měníte bydliště. V kampaních, kterými stát říká, že je dobrý nápad se nechat očkovat.

Potřebujeme ho, protože, jak se mají lidi cítit, když jim stát řekne jen „Uhradte“?

Stát je tu přece pro lidi – servisní služba pro občany, která zajišťuje, že běžný život funguje. Že přijede autobus. Že se budou moci dopravit po dálnici. Že jim paní prodavačka v Tescu namarkuje nákup. Že bude fungovat nemocnice, hasiči, policie. Že bude elektřina. Stát je serviska pro lidi, a měl by se tak chovat.

Takže, jak by třeba zněl jen ten pitomý výměr daně z nemovitosti?

Já to zkusím.

Za prvé, nemusí se posílat jako dokument, ale jen jako zpráva ve vašem mobilním bankovnictví. Jako když žádáte o půjčku. Stačí zmáčknout. Nemusíme lidem posílat do datovky výzvu.

Ale třeba ji někdo chce, ano, třeba já, jsem ze staré školy. Chci to mít na papíře, vytisknout, založit a vědět, že ji mám. Nemusíte to pak někde hledat po mailech nebo úložištích a cloudech.

JSME SVĚTOVÁ VELMOC VE VÝROBĚ HER

Tak jak bych to napsal? Nevím, co třeba...?

Vážený pane,

z Vaší nemovitosti je tento rok vyměřena daň z 400 Kč. Chceme Vás požádat, abyste ji uhradil do 14 dnů. Bud přes tento QR kód, anebo stačí potvrdit výzvu, kterou jsme Vám poslali do Vašeho elektronického bankovnictví. Případně tam můžete hned jednoduše nastavit jedním kliknutím, aby se daň z nemovitosti automaticky strhávala každý rok z Vašeho účtu.

Děkujeme a vážíme si toho, že z Vašich daní přispíváte mimo jiné na...

A sem bych doplnil nějakou věc, která je důležitá a zrovna dobrý příklad toho, co má smysl podporovat. Já bych řekl na prvním místě samoživitelky, českou onkologii, naše zdravotníky, sestřičky, lékaře, záchranáře, vojáky.

A bylo by skvělé, kdyby si člověk mohl vybrat, na co půjde část jeho daní, které musí dát státu. Jestli podporí spíš výzkum vesmíru, samoživitelky, sport, nebo cokoliv z užitečných věcí, které tenhle stát pro lidi dělá.

Takhle nějak by to bylo v mé světě. Pár slov. Hezky člověka oslovit. Chápat, že se nějak cítí. Neškodit. Nezhoršovat.

Ve světě jsou na to specializované týmy u každé jedné mobilní aplikace, a stát nemá ani jednoho člověka, co by něco textoval. A to utrácí ročně přes dvě miliardy na komunikaci, více než Alza.cz. Přitom to není nikde vidět, je to roztríštěné, každý využívá

jiné logo. Jen ministerstva, kraje, města a ústavní instituce mají každý jiné logo, písmo, úpravu dokumentů.

To všechno nás čeká. A naštěstí digitalizujeme tak jako žádná vláda před námi.

Koukněte.

DIGITALIZACE

U mě v bývalé firmě jsme měli hlavního ajtáka, který zodpovídal za to, aby všechny naše podniky měly moderní počítače, nejnovější systémy, všechno bylo propojené a fungovalo, jak má. Prostě, aby počítače co nejvíce firmě pomáhaly a zaměstnanci byli díky nim co nejfektivnější. A taky jsme přísně hlídali, kolik ty počítače a software, který na nich běží, stojí, a jestli by to nešlo pořídit levněji. Všechno jsme samozřejmě kupovali hromadně pro celou firmu, aby to bylo ještě levnější.

V roce 2014 jsem firmu opustil a stal se ze mě ministr financí. A tam, v centru Prahy, jsem uviděl na vlastní oči, co jsem do té doby slyšel jen z vyprávění. Úředníci, co mlátí do šedivých bakelitových klávesnic tytéž údaje znova a znova, protože nemají propojené databáze.

Čekají s rukama v klíně nebo si jdou uvařit kafe „než se to načte“. Modrá nebo zelená obrazovka, na které

JSME SVĚTOVÁ VELMOC VE VÝROBĚ HER

vyskakují hranaté rámečky a písmenka. Žádný touchpad, žádná myš, zato milion klávesových zkratek.

„Jak se dostanu do hlavního menu?“

„Zmáčknici Ctrl+Shift+F8.“

Peklo.

Stačí jediný pohled a poznáte, že tyhle programy vznikly na úplném začátku kariéry Billa Gatese. Ne, to není sranda. První Windows byly spuštěné v roce 1985. Já jsem v roce 2014 zjistil, že mí úředníci dělají v MS-DOS a že smlouva, kterou jejich tehdejší nadřízení uzavřeli v roce 1992, nejde vypovědět.

Nevypověditelná smlouva.

Představte si to. Systém na výběr a správu daní běžel pod operačním systémem z 80. let, takže už v roce 1992, kdy na něj stát uzavřel smlouvu, byl zastaralý.

Stát za to zaplatil obrovské peníze nás všech. Ale nemyslete si, že tím se stal vlastníkem systému. Ne, vůbec ne. Licence zůstala výrobcí programu a každý rok za ni musel stát platit. Super kšeфт pro nadnárodní korporaci, neustávající příliv peněz z kapes daňových poplatníků. Nikdo neměl odvahu to změnit. Byla to tak složitá právní kauza, že jsem ji řešil celou dobu, co jsem byl ministr financí, a skončila ji až Alena Schillerová.

Mohli byste si myslet, že tyhle super nevýhodné, předražené paskvily stát uzavíral, protože

JSME SVĚTOVÁ VELMOC VE VÝROBĚ HER

úředníci na začátku 90. let ještě neměli zkušenosti, jak to v IT chodí. Jenže to nebyla žádná naivita. Byl to záměr. Na IT si jednotlivci a firmy nakradly desítky miliard našich peněz. Spolehali, že je nikdo nebude kontrolovat. Ani nebude moct.

Koukněte jen na tyhle tři projekty.

MEGATUNELY

IZIP neboli Elektronická zdravotní knížka z dob ODS. Nikdy ji nespustili, ale zato za ni utratili 1,8 miliardy korun.

Centrální registr administrativních budov. Opět projekt ODS a ministra financí Miroslava Kalouska. Byla to obyčejná excelová tabulka, za kterou dali 4 miliardy korun.

A do třetice, sKarta, projekt TOP 09. Zrušena pro nefunkčnost. Cena 2,5 miliardy korun.

Jsme na 8,3 miliardy, kterou vytáhly předchozí vlády z kapes nás všech, za paskvily, které nebyly k ničemu.

U většiny IT projektů, které se nakonec spustily, se zase opakoval stejný scénář. Stát nebo město zaplatí obrovské peníze za vývoj software a pak každý rok solí další prachy za licenci, a ještě k tomu

jsou smlouvy napsané tak, že se z nich nedá vyvázat nebo je za to obrovské penále.

Bohužel se škodami, které napáchali, se potýkáme dodnes. A politici, kteří ty kšefty tehdy s nimi pekli, běhají dál na svobodě nebo nás dokonce otevřeně kritizují, když jim připadá, že digitalizace státní správy jde moc pomalu.

Omyl. Digitalizace státní správy nejde vůbec pomalu. Ale je brutálně obtížná, musíme při ní dělat miliony drobných kroků, a každý z nich nám komplikuje zkorumovaný systém, který nastavili politici před námi. A nevšiml jsem si, že by za tu dobu, co jsou v politice, něco předvedli Piráti. Mají plnou hubu keců, ale v Praze zvládli akorát zavřít Smetanova nábřeží, kupit si kávovar za 100 tisíc korun a z těch peněz na investice, které jsme jim zanechali, nevyužili nic. No nic, pojďme dál.

Nejdřív malá ukázka, co se povedlo v minulosti těm takzvaným „demokratickým stranám“ zprasit. Hned za tím uvidíte srovnání, co jsme udělali my. Co se nám za těch pár let podařilo zmodernizovat, propojit, převést na internet, poskytnout lidem v mobilu a počítači, a přitom to děláme *in-house* neboli vlastními silami, takže šetříme miliardy korun nám všem.

Nebudu vám vypočítávat všechny projekty, kterými jsme zjednodušili komunikaci mezi občanem, podnikatelem nebo firmami a státem. Na to je tahle knížka příliš krátká.

JSME SVĚTOVÁ VELMOC VE VÝROBĚ HER

Jednu věc si ale musíme uvědomit. Zavést nové systémy pro 21. století, propojit úřady a ministerstva není vůbec snadné. I když máte skvělý a rafinovaně promyšlený program, nemůžete ho spustit jen tak. Je potřeba nejdřív změnit zákony, které to celé ošetří. Tahle práce není vidět, i když na nové legislativě makáme od začátku a tlačíme ji Sněmovnou. Díky tomu jsme už prosadili třeba zákon o právu na digitální službu, bankovní identitu nebo digitalizaci stavebního řízení, dalších víc než 150 zákonů máme ve druhém čtení.

Aby digitalizace běžela co nejrychleji, vyhradili jsme na ni v tomto roce dalších 1,4 miliardy. Digitalizace je klíčová v našem Národním plánu obnovy po koronaviru. Projektů pro občany a firmy a systémů veřejné správy a justice je přes 60.

DIGITÁLNÍ IDENTITA

Všechno stojí na tom, aby každý občan měl svoji digitální identitu. To se nepovedlo za 10 let, od chvíle, co politici začali lidem digitalizaci státní správy slibovat. Nám se povedlo přijít s řešením ve spolupráci s bankami, se kterými jsme o tom usilovně jednali 2 roky. Úplně každý, kdo má elektronické bankovnictví, se stejným způsobem může přihlásit i do datové schránky, do Portálu

JSME SVĚTOVÁ VELMOC VE VÝROBĚ HER

občana a využívat on-line služby státu. Do konce ledna jsme tohle umožnili 1,5 milionu lidí a jak se budou banky postupně připojovat, dostane tohle jednoduché řešení do ruky až 5,5 milionu klientů.

Díky tomu, jak jsme v digitalizaci pokročili, jsme mohli zavést i systém jednotného tarifu. Teď funguje hlavně pro lidi, kteří cestují vlakem, ale postupně se rozšíří na další druhy dopravy bez ohledu na firmu, která dopravní služby poskytuje.

Digitalizace nám taky umožňuje mnohem líp kontrolovat, jak se zachází s penězi daňových poplatníků. Zavedli jsme elektronický systém podlimitních veřejných zakázek. Podnikatelům jsme na jedno místo uložili všechny informace a formuláře v digitální podobě. I všechny žádosti o státní podporu jsou digitální.

Brzy si budete moct on-line vyřídit i řidičák a registrovat auto. A když jsme u dopravy, možná si pamatujete všechny ty kauzy kolem mýtného systému, ve kterém jsme udělali konečně pořádek až my.

DIGITALIZACE ZA KORONAVIRU

Jak skvělé máme experty na digitalizaci, se ukázalo během koronavirové krize. V jejich čele stojí

JSME SVĚTOVÁ VELMOC VE VÝROBĚ HER

Vladimír Dzurilla, náš vládní zmocněnec pro informační technologie a digitalizaci, ale skvěle se osvědčili i odborníci z armády.

O Chytré karanténě jste všichni slyšeli, ale nikdo si nedokáže představit tu práci a množství projektů, ze kterých je složená.

Nešlo by to bez systému Daktela. Přes tuhle virtuální ústřednu volají hygienické stanice pozitivním a jejich rizikovým kontaktům. Proškolili jsme na ni víc než 3500 operátorů. Zatím je náš rekord 1970 operátorů volajících za jediný den 13 000 pozitivním a celkem 40 000 lidem.

Chytrá karanténa taky stojí na sběru a analýze dat. Propojili jsme a začali vyhodnocovat kapacity všech laboratoří a odběrových míst. Na Situační mapě jsme každý den porovnávali a vyhodnocovali situaci u nás a ve světě, informace o provedených testech, pozitivních případech, zemřelých, vyléčených. Do úplného detailu, až na úroveň městských částí. Vyuvinuli jsme eRoušku, která vás přes bluetooth v mobilu anonymně upozorní na setkání s pozitivně testovaným člověkem.

Sebereportování. Zjednodušili jsme práci hygienikům tím, že jsme zavedli možnost pro každého covid pozitivního vyplnit on-line formulář. Vytvořili jsme Centrální rezervační systém, hlavní místo pro rezervaci jak na PCR, tak antigenní tes-

JSME SVĚTOVÁ VELMOC VE VÝROBĚ HER

ty. Teď využíváme podobný systém i pro rezervaci očkování.

To všechno by nebylo nebýt Vlada Dzurilly.

Díky moc, Vlado, jste skvělej!

S VÁMI

Moc děkuju paní Sobiškové z Jáchymova, že mě upozornila na článek v časopisu o mladém chlapci, který se jmenuje Albín Augustín Balát a který vyrůstal v dětských domovech Ostrava a Staňkov na Domažlicku, ale také v pěstounské rodině v Ostrově nad Ohří.

Když jsem ho poznal, bylo mu 21 let.

Rozhodl se odjet do Maďarska na evropskou dobrovolnou službu a pomáhat v místní lokalitě rodinám a dětem, a dokonce získal v Bruselu nominaci na ocenění Volunteering Awards 2019 za Českou republiku. A je super. Musel jsem ho pozvat na kafe.

Albín má strašně moc energie a nadšeně mi ukazoval videa na svém YouTube kanálu.

Zkoukli jsme jich spoustu. Respekt! Prý mu kamarádi nevěří, že tu byl. Byl tu. Oficiální setkání na Úřadě vlády České republiky. S plnou parádou. Bylo mi ctí.

CHYTRÉ NÁPADY NA ŘÍZENÍ

Když jsem byl na hackatonu na dálniční známku, tak jsem tam kecal s vývojáři a pak jsem si nechal od Vladě Dzurilly vysvětlit, jak se dneska vyvíjí software.

Tedy, vysvětlit ☺ Ne že bych tomu nějak super rozuměl, ale hodně mě zaujalo něco, co se jmenuje *Manifest agilního vývoje*. Velice rychlý vývoj softwaru. Super metoda.

Je tak jednoduchý, že jsem ho pochopil i já, a říkám si, co kdyby takhle fungoval stát? Jako služba pro občana.

Koukněte:

Naší nejvyšší prioritou je vyhovět zákazníkovi časným a průběžným dodáváním hodnotného softwaru.

Vítáme změny v požadavcích, a to i v pozdějších fázích vývoje.

Agilní procesy podporují změny vedoucí ke zvýšení konkurenceschopnosti zákazníka.

Dodáváme fungující software v intervalech týdnů až měsíců, s preferencí kratší periody.

Lidé z byznysu a vývoje musí spolupracovat denně po celou dobu projektu.

Budujeme projekty kolem motivovaných jednotlivců.

Vytváříme jim prostředí, podporujeme jejich potřeby a důvěřujeme, že odvedou dobrou práci.

Tak si říkám, jestli tohle není náhodou hodně inspirativní věc pro vývoj a řízení menších věcí ve státě. Projektového řízení.

JSME SVĚTOVÁ VELMOC VE VÝROBĚ HER

Než existoval nějaký *agilní vývoj*, tak se software vyvíjel tak, že bylo přesně dané, jak má vypadat výsledek. Celý proces ale nějaký čas trvá a život jde dál. Vyvinout věc, kterou už nikdo nechce, protože se požadavky doby změnily, není moc dobrý nápad. Tato nová metodika je během vývoje schopna pružně reagovat na změnu požadavků.

A jedním ze základů agilního vývoje je testovat opakovaně, říká se tomu „testovat v iteracích“. Vracet se na stejné místo a zjišťovat aktuální stav a reakce na základě toho, co už víme.

Koronakrise nám taky ukázala, že jsme schopni neuvěřitelně rychle řídit některé projekty přes onlinové a cloudové nástroje. Možná si můžeme z vývoje softwaru půjčit metody, kterými můžeme stát zrychlit.

Proč nemůžou být hackatony na zákony?

Úředník nebude mít půlroční termíny na velkou věc, ale týdenní „sprinty“ na malou věc. Stát by se mohl velice rychle posouvat směrem k občanovi a ke zjednodušení veškerého „uživatelského rozhraní“ směrem k uživateli čili občanovi.

A samozřejmě, ten hackaton, který jsem tehdy zažil, byl úžasný. Napadá mě, že bych chtěl dělat hackatony státní správy, kde v rekordním čas vznikne spousta nápadů, třeba na zjednodušení procesů v těch tisících IT systémech státu. Pro občana. Pro každého z nás. Víte, když máte třeba padesát super

chytrých lidí, analytiků, vývojářů, expertů na uživatelské rozhraní, projektových manažerů, kteří jsou na dva dny totálně dedikovaní na jeden projekt, tak se to musí někde projevit.

A další nápad, co ke mně přišel. Společně s vývojem můžeme i zkoušet různé zákony na pilotních projektech. Jeden kraj, okres nebo město, kde můžeme se souhlasem obyvatel, a také s bonusem pro ně, otestovat novou reformu, než se implementuje celostátně v legislativním procesu. Stačí na to jedno město. A bylo by samozřejmě skvělé zapojit zanedbané regiony.

A poslední věc, co mě zaujala. V Nizozemsku nakupuje stát formou veřejných výběrek. Kdokoliv se může připojit a sledovat. U nás? Mám někdy pocit, že stát není schopen moc efektivně nakupovat. Než jsme přišli a prosadili registr smluv, provázela snad veškeré zakázky státu všudypřítomná korupce. Registr smluv zásadně omezil korupci. V médiích už sedm let nečteme o velkých tunelech.

Ale stala se jiná věc. Někdy mám pocit, že nákupy státu provází všudypřítomný strach úředníků, že udělají chybu. Stát se zpomalil a zablokoval.

Kdyby se nakupovalo veřejně on-line, tak jako jsme řídili celou koronakrizi, tak by to nikdo nezpochybňoval.

Nakupovat mohou multidisciplinární týmy.

U nákupů může být garant Nejvyššího kontrolního úřadu a dá štěmpl na zakázku hned, ne aby ji kontroloval POTOM.

Jasně, jsou to jen nápadы, ale představte si, že aby se něco změnilo, nejdřív někdo musí mít ten nápad.

Asi jsme nějaké takové čekali od nových politických stran, nicméně jsme se moc nedočkali.

Zas to musím dělat já! ☺ Klasika.

TŘETÍ ČÁST

**Bud'te hrdí!
A poslechněte si,
jak můžeme naší
zemí pomoc**

ÚSTAVA A CO SI O NÍ MYSLÍM JÁ

Začíná nejdůležitější část téhle knížky. Ted vám chci říct, proč byste měli být hrdí na naši zemi. A proč chci dál být vaším premiérem. Proč chci dál pracovat pro Českou republiku. Proč chci dál vstávat v 5:30 a každý den včetně soboty a neděle pracovat.

ÚSTAVA A CO SI O NÍ MYSLÍM JÁ

Nejdřív to nejdůležitější. Ústava. Základní zákon téhle země. Vznikal velice rychle po revoluci a pak ho zásadně změnilo až přidání přímé prezidentské volby. A troufnu si říct, že víc, než ti všudypřítomní ústavní právníci v médiích zpopularizoval naši Ústavu v posledních letech Miloš Zeman. Ano, zpopularizoval. Donutil lidi ji číst, když ji vykládal. A vykládal ji po svém.

Velmi po svém.

ÚSTAVA A CO SI O NÍ MYSLÍM JÁ

Ostatně jako každý prezident naší země po roce 1989.

Ale nechci se tady pokoušet o politologické studie. Na to máme spoustu politologů a myslím, že víme, jak to dopadá, když politolog řídí politickou stranu. Teoretiků máme spoustu. Já jsem praktik a něco o fungování Ústavy za ty roky v politice vím. A v téhle knížce chci říct, co si o naší Ústavě myslím já. A myslím, že by to měl udělat každý politik, který se uchází o váš hlas. Ať je jasno.

Jen pár myšlenek. Dlouho vás nezdržím. Jaká by měla být naše Ústava? Jaký by měl být náš stát?

Řeknu to jednoduše. Chci stát, který není složitý a funguje.

Náš stát ale složitý je. Čím víc máme institucí a placených volených zástupců lidu, tím je naše republika pomalejší, dražší a existuje tu obrovské množství nejrůznějších zájmů, které často jdou proti sobě. Nedá se to efektivně řídit. Nedá se to koordinovat. Nedá se rychle dohodnout. Nedá se tady stabilně fungovat. Skoro každý rok jsou volby. Budou zase příští rok. A pak znova a znova. Teprve v roce 2027 si budou voliči moct jeden rok odpočinout. A z tohohle obrovského počtu politických pozic je jen chaos, na kterém navíc vydělávají nejrůznější politici, kteří si pod sebe kumulují posty a berou za to obrovské peníze.

ÚSTAVA A CO SI O NÍ MYSLÍM JÁ

Spousta poslanců totiž zároveň sedí ve Sněmovně, v krajských zastupitelstvech a zastupitelstvech obcí. Připadá vám to normální? Člověk, který chce dělat práci pořádně, na full time, přece nemůže sedět na třech a více židlích. Kdo tohle dělá, je prostě sběratel funkcí a je mu jedno, jestli svou práci dělá dobré a pro lidi.

Letos jsou volby do Sněmovny, což samozřejmě víte.

Hodně se mluví o tom, že volební systém je nespravedlivý. Taky si to myslím, ale úplně jinak, než říkají ty malé strany v opozici. Myslím, že je to úplně jinak, než rozhodl Ústavní soud, i jinak, než se dohadly strany ve Sněmovně, že budou probíhat tyhle nadcházející volby.

Jsem v tom radikální, a proto budu krátky.

Věřím, že vítěz voleb by měl vládnout, převzít na sebe všechnu zodpovědnost za vládu a její program a po 4 letech by měli voliči rozhodnout, zda vláda uspěla a měla by pokračovat, nebo neuspěla a má uvolnit místo někomu jinému.

Nelibí se mi současný systém, který strany nutí ke koaličnímu vládnutí. Přijde mi neefektivní, a co horšího, nepravdivý. Je to podvod na lidech. A stabilita českých vlád od roku 1993, kdy vznikla samostatná Česká republika, je bohužel katastrofální.

Funkční období rádně ukončily pouze tři vlády. Ano, jenom tři vlády České republiky nepadly a do-

ÚSTAVA A CO SI O NÍ MYSLÍM JÁ

vládly až do voleb. Ať už řádných nebo předčasných.
Pojďte se na to podívat.

První vláda Václava Klause 2. 7. 1992 – 4. 7. 1996

Vláda Miloše Zemana 22. 7. 1998 – 15. 7. 2002

A vláda Bohuslava Sobotky 29. 1. 2014 – 13. 12. 2017

A teď už snad můžeme říct, že to byla i druhá Babíšova.

Přičemž jediná vláda, která nebyla koaliční, byla ta druhá. Vláda Miloše Zemana. Jediná jednobarevná vláda v historii naší země. Dovládla až k řádným volbám. Tady si neodpustím říct, že ačkoli můj první, jednobarevný menšinový kabinet vládl bez důvěry 208 dní, byla to vláda s tahem na branku. Byli jsme neustále on-line, rychle jsme se dokázali koordinovat a věci řešit hned. Vůbec to nejde srovnat s koaliční vládou, kde nějaký problém řešíte klidně i dva roky, přestože by šel vyřešit za dva dny,

Jak vidíte, tenhle náš poměrný systém stabilitu vlád absolutně vylučuje. Celkem těch vlád, včetně té současné, kterou jsem sestavil já a kterou vedu, bylo 15.

Jak jsem říkal, do konce funkčního období zatím vydřzely jen tři vlády.

Ptáte se, co ten zbytek? No prosím, pojďme hezky popořádku.

Druhá vláda Václava Klause 4. 7. 1996 – 2. 1. 1998.
Finanční skandály ODS.

ÚSTAVA A CO SI O NÍ MYSLÍM JÁ

Přechodná úřednická vláda Josefa Tošovského
2. 1. 1998 – 22. 7. 1998.

Vláda Vladimíra Špidly 15. 7. 2002 – 4. 8. 2004.
Tuhle vládu zas rozložil neúspěch ČSSD v evropských volbách. Špidla po něm podal demisi. Dva roky. Typický příklad, jak nám poměrný systém nepomáhá.

Vláda Stanislava Grossa 4. 8. 2004 – 25. 4. 2005.
Ani ne rok. Stanislav Gross totiž nedokázal vysvětlit, kde se vzal jeho byt na Barrandově, jeho manželka si zase půjčila 6 milionů na dům od provozovatelky nevěstince. Strašné. Šílené.

Vláda Jiřího Paroubka 25. 4. 2005 – 16. 8. 2006.
Po Grossovi převzal velení premiér Paroubek až do voleb 2006.

První vláda Mirka Topolánka 4. 9. 2006 – 11. 10. 2006.
První pokus o sestavení vlády nezískal důvěru. Musel si sehnat přeběhlíky, aby se zbavil patu 100:100.

A tady to začalo.

Druhá vláda Mirka Topolánka 9. 1. 2007 – 26. 3. 2009.
První a dosud jediná vláda v historii České republiky, která byla svržena hlasováním Sněmovny o nedůvěře. Klasický příklad poměrného systému.

Úřednická vláda Jana Fischera 8. 5. 2009 – 13. 7. 2010.
Do voleb 2010.

Vláda Petra Nečase 13. 7. 2010 – 10. 7. 2013. Taky koaliční. Jasné, kauza Nagyová.

ÚSTAVA A CO SI O NÍ MYSLÍM JÁ

Úřednická vláda Jiřího Rusnoka 10. 7. 2013 – 29. 1. 2014.

Takhle to u nás chodí. Ne moc dobře. Strany jdou do voleb, všechny mají nějaký program, volič si vybere tu, která se mu na základě kandidátů, odvedené práce a programu líbí.

Jenže náš systém téměř neumožňuje, aby mohl vítěz voleb vládnout sám. Musí si hledat koaličního partnera, většinou dva. Z programů pak udělají maglajz, který nazvou *programovým prohlášením*. To znamená, že volič **nikdy nedostane** to, co si při volbách vybral. Nikdy nedostane program, který volil. Je to vyloučeno.

Vládní strany se pak můžou vymluvit, a taky často to dělají, právě na koalici, když nesplní nějaký slib, který daly během volební kampaně.

Pak se člověk nemůže divit, že lidi jsou z politiky unavení, politikům nevěří a jsou po každých volbách zklamání.

Současný systém tvoří slabé a labilní vlády. Vytváří to v lidech strašný pocit nestability, deprese, že stejně nic nemá cenu, na pády vlád jsme si už zvykli.

Proto jsem pro většinový systém.

Já říkám, pojďme to udělat pořádně. Moje ideální představa? Změňme volební systém do Sněmovny, aby vítězná strana mohla opravdu vládnout a ukázat se. Všechno na její triko a na její jméno. Čtyři roky na to se ukázat. Udělejme to podobně jako ve Velké Británii.

ÚSTAVA A CO SI O NÍ MYSLÍM JÁ

Prostě zavedme 200 jednomandátových volebních obvodů a v nich by vyhrával ten, který dostal nejvíce hlasů. Jednoduché počty, bez nějakých přepočtů na mandáty. Volič ví, kdo byl v jeho obvodu zvolen a zda dělá vše pro to, aby splnil, co slíbil. Naprostá otevřenost a naprostá kontrola politiků.

Taková úprava by taky znamenala, že vládnout by mohla jen jedna strana. Byl by také důležitý regionální rozdíl. A taky by nemusely být žádné koalice a třeba bychom viděli konečně v Poslanecké sněmovně nějaké osobnosti, a ne staré zasloužilé straníky, kteří si svoje místa na kandidátkách vyhádají v kuloárech při sjezdech a mezi lidi jít ani nemusí.

Je to úprava Ústavy, která by České republice hodně pomohla. At každý ukáže, nakolik ho voliči mají v jeho obvodu rádi.

A asi víte, že Ústavní soud letos hodil vidle do našeho volebního systému, který dával více mandátů vítězi voleb, aby měl šanci sestavit stabilní vládu. Přes 20 let to nikomu nevadilo, ale zrovna letos ano. Přitom samotný Ústavní soud už jednou řekl, že dosavadní systém byl v souladu s Ústavou. Ale letos to změnil tak, že ještě POSÍLIL poměrné zařazení. Tak si představte, jak asi stabilní budou vlády po této změně. Místo toho, abychom jsme šli cestou Británie, nás Ústavní soud poslal směrem

ÚSTAVA A CO SI O NÍ MYSLÍM JÁ

do Itálie, kde vlády skoro nikdy nedokončí volební období.

Tak jo. Jdeme dál.

JSEM VENKOVAN

Jídlo a voda jsou ty nejcennější komodity na světě. Kdo má úrodnou půdu a dostatek vody, tomu patří budoucnost.

Půda.

Z ní všechno vyrůstá.

Nebyla by žádná ekonomika, žádná kultura, žádné služby a žádné vzdělání, kdyby na začátku toho všeho nefungovalo zemědělství. Tam vznikají první hodnoty, ze kterých ostatní těží.

Tohle jsem se naučil už jako malý kluk, když jsem babičce a dědečkovi pomáhal na dvorku a na zahradě. Měli dva koně, krávu, prase, kachny, husy, králíky. Potom jim to znárodnili, přišli o koně a krávu, a děda, který byl kovář, šel dělat do JZD. Ale zůstala jim zahrádka, na které jsem se pořádně namakal. Pomáhal jsem dědovi i se včelami.

Dal jsem si teď do cappuccina domácí med. Nikdo z kolegů to nechápe, ale já to mám rád. Čtu si u toho rodinnou historii, kterou napsala moje máma. Vzpomínám, jak jsem pozoroval slepici, až z ní vypadne do slámy vajíčko, pak jsem ho rychle vzal a běžel za babičkou do kuchyně. A taky, jak jsem brečel, když šel králík pod kudlu. Díky tomu jsem ale viděl, jak vlastně vzniká jídlo. Jak je těžké ho vydobýt a co všechno člověk musí udělat, a co se musí naučit, než dokáže přinést jídlo na stůl. Z jeho práce pak žije celá rodina, celá vesnice, celá země. Někdy mám pocit, a omlovám se, pokud jsem moc přísnej, že některí dnešní mladí už nic z toho nevidí a ani vidět nechtějí. Chtejí jen slyšet, že to, co si objednali v prosklené kavárně v centru města, je bio a z volného chovu. Víc je nezajímá.

V půdě je ale ta nejhlubší pravda. Čím miň má národ kontakt s půdou, tím rychleji se z něj vytrácí zdravý selský rozum. Co znamená selský rozum? No, vědomí toho, jak svět funguje. Ne co bych chtěl a co by se mi líbilo. Ale jak to doopravdy je. Být zemědělcem znamená být non-stop svědkem toho, jak to na světě chodí. Co je potřeba udělat, čeho se musím vyvarovat, co si pohlídat.

ZDRAVÝ SELSKÝ ROZUM

Když jsem podnikal v zemědělství, vstával jsem před svítáním a jezdil kontrolovat svoje chlévy, jest-

li mají naše krávy ostříhané paznehty a vykydaný hnůj. V polobotkách. A běda, když neměly. To jsem hned vytáhnul z postele zootechnika. A byl řev.

Od té doby uplynulo už hodně let. Pamatuju, jak jsem stál už jako premiér brzy ráno na poli nedaleko Trotiny na Trutnovsku. Kontroloval jsem přípravu stavby dálnice D11, která tudy povede směrem na Hradec a dál na Polsko. Všude okolo mě běhali lidi s krabicemi od banánů. Byli to archeologové, kteří během přípravy dálnice našli pod zemí památky po prvních zemědělcích na našem území. Našli po nich tolik artefaktů, že jimi naplnili dva tisíce těchhle krabic. Byly staré 7000 let. Ano, na začátku každé civilizace byli a stále jsou zemědělci.

Někteří naši mladí dnes žijí v takové prosperitě a pohodlí, že nemusí nic opravdového řešit. Spousta z nich se izolovala od reálného světa, fungují už jen na sociálních sítích a v kavárnách a chtejí ten svůj slavný „*work-life balance*“. Hlavně se nepře-dřít. Používají informace z druhé ruky, nic z toho si neodžili. Takže mají svou vlastní představu svě-ta, o kterém ale neví, jak doopravdy funguje, jaké má nároky, jaké má zákonitosti. Myslí si třeba, že svět zachráníme tím, že přestaneme jezdit autem a místo toho se budeme přepravovat na elektroko-loběžkách vyráběných v Číně. Nebo, že přestaneme jíst maso a místo toho si budeme dávat tofu z Bra-zílie s kuskusem z Itálie. Pak se mezi sebou začnou

trumfovat, kdo přijde s radikálnějším „řešením“, až to skončí u toho, že bychom se my lidi měli přestat úplně rozmnožovat a přenechat tenhle svět ledním medvědům.

Já jsem byl taky mladej, ale nepamatuju si, že bych byl tak povýšený a agresivní vůči starší generaci nebo lidem, kteří mi nechtějí ve všem okamžitě vyhovět.

GRETA

Plno mladých se zhlédlo ve slavné Gretě. V Gretě Thunbergové, tehdy ještě šestnáctileté Švédce, která se proslavila ječením na světové státníky. Obviňuje starší generaci, že jí zničila budoucnost, přitom všechno, co sama jí, do čeho se obléká, čím cestuje a přes co komunikuje s kamarády, vymyslela, vypěstovala a vyrobila právě ta generace, na kterou si zvykla nadávat.

Cítím to jako obrovskou nespravedlnost a zažívám to i jako premiér naší země. V téhle kapitole vám popíšu, co všechno děláme pro naše zemědělce, pro boj s klimatickou změnou, obecně pro to, aby náš národ přežil. Jsou to logická řešení založená na selském rozumu, ne líbivý marketing, jaký prosazují aktivisti na náměstích a klimatická lobby v Bruselu. Třeba právě ti, kteří demonstrovali před Úřadem

vlády, když jsme měli s ministry tiskovku o klimatu. Demonstranti, kterým nebylo ještě ani dvacet let, na nás přes plot hulákali, že nic neděláme. Tak jsem je pozval dovnitř, přímo do Strakovy akademie.

AKTIVISTI

Upřímně jsem se chtěl dozvědět, proč stávkují a co podle nich děláme špatně. A stejně upřímně jsem byl překvapený stylem jejich jednání. Já fakt neberu svůj věk jako nějakou zásluhu, nenadřazuji se nad mladší a rád se bavím otevřeně, ale tohle bylo i na mě trochu moc. Podobnou povýšenosť a agresivitu jsem naposledy viděl v OSN, když jsem na záznamu sledoval právě vystoupení Grety Thunbergové.

Ptali jsme se jich s ministrem životního prostředí a ministrem průmyslu a obchodu na jejich názory. Jestli máme budovat jádro, jestli máme zavřít uhelné elektrárny, ale oni nám řekli, že to sami neví a máme se víc bavit s klimatology. Jasně. Jenže to my pravidelně děláme. Vždyť klimatologové sedí i v naší Národní koalici proti suchu, o které vám za chvíli napíšu víc.

Aktivisti nám dál řekli, že máme víc investovat do obnovitelných zdrojů. Asi nikdy nečetli noviny ani se nedívali na zprávy. Jinak by věděli, jak to dopadlo se solárními elektrárnami, tím megatunelem z To-

polánkovy éry za tisíc miliard, kvůli kterému každý rok doplácíme 40 miliard korun na zvýhodnění solárních elektráren.

Taky se asi nikdy nepodívali na mapu, jak Česká republika vypadá. Věděli by, že vodní elektrárny u nás v důsledku sucha bohužel nemají velkou budoucnost. A větrné elektrárny? Obestavět naši krásnou krajинu sloupy s obřími větrníky? To by se asi nelíbilo nikomu. A taky, jak známo, nemáme moře, na kterém jsou větrníky suverénně nejúčinnější. To ale neznamená, že se na obnovitelné zdroje nesoustředíme, soláry podporujeme dál, ale hlavně na střechách rodinných domů nebo supermarketů a továrních hal. Tam mají určitě větší smysl než na polích a loukách.

Když jsme všechny tyhle logické argumenty aktivistům představili, nevšiml jsem si, že by jediný z nich aspoň pokýval hlavou nebo rozumně zareagoval. Stejně jako povýšeně přišli i povýšeně odešli. Mezi dveřmi ještě jeden z nich prohodil: „Vyřešte si to sami.“ Samozřejmě. A nazdar.

Kam to vede?

Únor 2021 a Novinky píšou:

**Švédsku chybí odstavená jaderná elektrárna.
Přestaňte luxovat, vyzývá občany**

Švédsko řeší vážný problém. Poté, co na konci minulého roku odstavilo první blok jaderné elektrárny Ringhals 1 a na začátku toho nového přišel tuhý mráz, nemá severská země dost elektřiny. Švédská státní televize SVT

JSEM VENKOVAN

proto vyzývá obyvatele, aby přestali luxovat. Některé fabriky přerušily výrobu, přesto to nestačí.

Vítr nestačí. Švédsko řeší, kde brát elektřinu. Opozice žádá návrat k jádru

Předsedkyně švédských křesťanských demokratů Ebba Buschová vstoupila do debaty o řešení energetické krize v zemi požadavkem na vybudování dvou nových jaderných reaktorů. Švédská energetická strategie přitom zemi tlačí k obnovitelným zdrojům, mezi něž jádro nepočítá. V prosinci byl odstaven další reaktor a severské zemi se nedostává elektřiny.

Asi vidíte sami, jak se jim daří ve vlasti Grety. No nic.

Takže teď vám povím, jak klimatickou změnu, sucho a udržitelné zemědělství řešíme. Děláme to logicky a selským rozumem. Přirozeně.

A pošlete to dál. Je vždycky dobré lidem vysvětlovat, nakolik je životní prostředí důležité, vzdělávat je, a tím je vést k vlastní odpovědnosti, že budou o své okolí pečovat lépe z vlastní iniciativy, protože mají selský rozum. A ten Češi mají.

Vždyť Česká republika je 7. nejlepší na celém světě v udržitelném rozvoji. To je oficiální údaj, který jsem připomněl nejen našim aktivistům, ale celému světu na Valném shromáždění OSN v září 2019.

Nám Čechům nemusí nikdo nic nařizovat, a pokud nám něco dává smysl, vrhneme se na to rádi sami, ale vždycky chceme rozhodovat sami za sebe. At nám do toho nikdo nebreptá.

SÁZÍME STROMY

Právě v OSN jsem vystoupil se závazkem, že do roku 2025 vysadíme 10 milionů stromů a do dalších deseti let miliardu semenáčků.

Strom je nejlepší přírodní klimatizace, dokonce má chladicí sílu jako 10 člověkem vyrobených klimatizací, vytvoří za den kyslík pro 10 lidí a během svého života vstřebá tolik oxidu uhličitého, kolik by do vzduchu vypustilo auto, kdyby třikrát objelo Zemi. Ještě k tomu zvlhčuje své okolí. Je to úžasný organismus.

Takže sázet stromy není žádný populismus, jak tvrdí někteří novináři, ale naopak je to životně důležité. Navíc, jak říká jedno přísloví, kdo sází strom, těžko může čekat, že ještě za svého života bude odpočívat v jeho stínu. Sázení stromů je opak populismu.

S plánem na výsadbu 10 milionů nových stromů výrazně pomáhá ministerstvo životního prostředí, Nadace Partnerství, Svaz měst a obcí a spousta dalších lidí. Od roku 2017 jsme v lesích zasadili více než 665 milionů sazenic a mimo les milion stromků.

Šlo by to ještě rychleji, kdyby se k nám připojili všichni ti studenti, co chodí v pátek místo školy demonstrovat za klima. Tenhle projekt by měl spojit všechny generace, celý národ. Můžou se zapojit úplně všichni, ale bylo by skvělé, kdyby se ho zúčastnilo co nejvíce dětí a mladých lidí. Máme

420 000 středoškoláků a 290 000 vysokoškoláků. Ti všichni si můžou v rámci školy kopnout do země a zasadit strom.

V mateřských školách je 364 000 dětí a na základkách dalších 941 000. Kdo máte děti, víte, že jsou nadšené, když můžou pracovat s hlínou a s lopatkou. Tak ať si každé z nich zasadí vlastní sazeničku. Je malinká, má 15 centimetrů, děti to bude určitě batit. Je to jejich budoucnost a zároveň jsou ve věku, kdy se mají učit lásce k přírodě.

Mluvil jsem o tom s i ředitelkami mateřských škol, které za mnou přijely do Prahy jednat o mzdách ve školství a novele školského zákona. Na konci jsem se jich zeptal, jestli by dětičky ocenily můj plán rozdat jim lopatičky a sázet sazeničky malých stro- mečků. Celkem se jim to líbilo a musíme to logis- ticky domyslet. Samozřejmě, když budeme v příští vládě.

Právě pro školy jsme vypsali dotace za 250 milionů, aby si mohly začít pěstovat přírodní zahrady. Po nich jsme uvolnili dalších 100 milionů, o které může žádat úplně každý, kdo se rozhodne sázet stromy. Obce, jed- notlivci, školy a třeba i Sdružení moravských vinařů. Pumpujeme další stovky milionů do sázení všude, kde se dá. Remízky, aleje, zahrady. V celé republice.

Já třeba mám svoje studentská léta spojená s neu- stálými brigádami. I všichni moji spolužáci si na studiích přivydělávali. A díky sázení stromů jsem

se k brigádničení vrátil i jako premiér. První strom jsem zasadil u Kramářovy vily. Samozřejmě jsme s kolegy vybrali náš národní strom lípu. A další tři lípy jsem vysadil v Horním Jiřetíně během výjezdu s ministry Richardem Brabcem a Karlem Havlíčkem. Zapojili jsme se do sázení 150 hrušní, třešní a švestek v ovocné aleji u Vyskeře, která připomíná 150 let od narození Mahátmy Gándhího. Tam jsme házeli lopatou nejen já a Richard Brabec, ale taky indická velvyslankyně paní Narinder Chauhanová.

No a nedaleko místa, kde bydlím, v Průhonicích, jsem vysadil tři stromy. Dub pýřitý, dub letní a dub iberský. Bylo to v naší slavné Dendrologické zahradě, která je naprosto úžasná. Má víc než 80 hektarů, na kterých rostou tisíce druhů dřevin. Od jara do podzimu tady vždycky něco kvete. A právě tady odborníci z Výzkumného ústavu pro krajинu a okrasné zahradnictví testují, jaké stromy a keře odolné proti suchu jsou nejlepší na vysazování ve městech.

Pojmenovali to Stezka sucha, a tím se dostávám k dalšímu obrovskému problému.

SUCHO

Sucho. Kamkoli jsem jel kvůli sázení stromů, vždycky jsme museli řešit i zavlažování. Stromy samozřejmě vodu potřebují, stejně jako lidé, ale

zároveň jsou nejlepším řešením toho, jak vodu v krajině udržet. Když jsme třeba v Loděnicích u Nenačovic obnovili a prodloužili vodní koryto, zároveň jsme ho celé osázeli 10 000 stromy a keři. Jen za 5 let od chvíle, co jsme pod sebe dostali ministerstvo životního prostředí, jsme takových projektů udělali tisíc po celé zemi a dali na ně 3,5 miliardy korun.

Naši předci za posledních 100 let vysušili milion hektarů mokřadů a rybníků, postavili tisíce kilometrů meliorací, aby mohli využívat zemědělskou půdu, vybetonovali koryta řek, aby voda rychleji odtékala. Celková délka říční sítě se zkrátila o 30 %, rozloha niv a mokřadů klesla o šílených 80 %, rozloha rybníků se od 17. století zmenšila o 70 %, rozebráno bylo 270 000 hektarů luk a pastvin. Prostě dělalo se všechno pro to, aby se odvedla voda a dalo se půdu líp obhospodařovat. Jenže dneska to kvůli suchu potřebujeme dělat přesně naopak. Víme to už spoustu let.

Na to, že naše země vysychá, všechny vlády před námi totálně kašlaly. Některí ministři životního prostředí si dokonce říkali Zelení, přitom jim vůbec nevadilo, že příroda kolem nich je čím dál méně zelená, a naopak čím dál více vysušená. Došlo to až tak daleko, že některé obce úplně přišly o pitnou vodu.

V roce 2017 jsme vyhráli volby a do programového prohlášení vlády si dali jako prioritu zadržování

vody v krajině a ochranu půdy proti erozi. Jako premiér jsem vyhlásil, že voda je věc nejvyššího veřejného zájmu a přišel s plánem investovat v příštích 10 letech 30 miliard korun do boje se suchem. Taky jsem dohlédl na to, aby Správa státních hmotných rezerv měla dostatek cisteren na pitnou vodu, protože v naší zemi nesmí nikdo zůstat na suchu.

O rok později jsme vytvořili Národní koalici na boj proti suchu. Jsou v ní nejen politici, ale i renomovaní vědci a profesori, zástupci Svazu měst a obcí, Sdružení oboru vodovodů a kanalizací, Agrární komory, Povodí Vltavy, Svazu průmyslu, Státního fondu životního prostředí, České geologické služby, Výzkumného ústavu vodohospodářského a Českého hydrometeorologického ústavu.

Jako první vláda jsme se podívali pravdě do očí. Té, kterou žádný politik předtím nechtěl vidět. Česká republika je střecha Evropy a všechna voda od nás odtéká, žádná velká řeka, ze které bychom si mohli vodu vzít od sousedů, k nám nepřitéká, jsme závislí jen na tom, co u nás naprší nebo nasněží. A tak jsme se pustili do obnovy tisíce rybníků, tůní a mokřadů, revitalizujeme řeky i potoky, aby voda tak rychle neodtekala a vsákla se do země, kde ji máme jako v kasičce nejlíp chráněnou. Každý den je v Česku odbahněný jeden rybník.

Jak to funguje, jsem viděl osobně třeba v Pastvisku na jižní Moravě, kde jsme dali 10 milionů do vod-

ního kanálu a mokřadu, které fungují jako přírodní klimatizace pro široké okolí a je v nich díky naší dotaci o 8 000 kubíků vody více než předtím.

Taky jsem se byl podívat na Rakovnicku ve středních Čechách, které patří k vůbec nejsušším místům naší země. Tady za 3,5 miliardy vznikají vodní nádrže Šanov, Senomaty a hlavně Kryry, které budou kumulovat vodu z řeky Blšanky, ale i přivaděč vody z Ohře. Voda bude sloužit hlavně na závlahy pro zemědělce a místní průmysl, a taky pro zlepšování výšky vody v místních říčkách a potocích, aby úplně nevyschlly a zůstal v nich život.

DEŠŤOVKA

Rozjeli jsme projekt Dešťovka pro všechny, které sužuje sucho. V něm jsme půl miliardou podpořili už 127 projektů obcí a měst. Třeba v Přísnoticích vybudovali díky Dešťovce systém, který svádí vodu ze střech i chodníků do podzemní nádrže a z ní zavlažuje park a zeleň. Přebytečná voda pak odchází do obecního rybníka. V Bratčicích zase přestavěli starou požární nádrž na přírodní jezírko, do kterého svádí dešťovou vodu z okolních domů a přilehlých ploch. Podpora putuje ale i do projektů, které pomáhají zadržovat vodu ve volné krajině. Například v Šardicích vytvořili různé biopásy a krajinné prv-

ky, kterými dělí velké zemědělské lány, svádí vodu z polí do mokřadu a díky tomu chrání půdu před erozí a ochlazují okolní krajину. Podobných projektů jsme podpořili už přes 1700 a rozdělili mezi ně 7 miliard korun.

Populární jsou taky dotace na zdroje pitné vody pro obce. Teď běží další kolo za 1,1 miliardy korun na vykopání hlubších obecních studní nebo přivedení pitné vody odjinud. Posílíme tím vodní zdroje pro dalších minimálně 460 000 lidí.

Nejen obce, ale každý z vás si může požádat až o 55 000 korun na zachytávání dešťové vody pro zálévání u vás doma nebo na chalupě nebo až 105 000 korun, pokud plánujete složitější systém na splachování dešťovou vodou nebo recyklaci odpadní vody. Takových lidí už se našlo více než 7000 a zájem je stále veliký.

VODA

Nejvíce peněz dáváme do propojování vodovodů a výstavby přivaděčů, které dovedou pitnou vodu k lidem. Na to posíláme obcím půl miliardy korun. Další 2 miliardy jdou na výstavbu čističek, aby naše povrchová i podzemní voda byly čistší a nedostávaly se do nich třeba splašky z prosakujících septiků.

Největší takový projekt za skoro 700 milionů děláme v okresech Náchod a Hradec Králové, kde budujeme vodárenské soustavy, které v případě výpadku na Hradecku umožní dopravit vodu pro 600 000 lidí. Celkem do vodovodů a kanalizací v Náchodě a Hradci Králové budeme v letech 2020–2024 investovat 1,8 miliardy. K tomu ještě rekonstruujeme vodárny Kladno a Mělník. Na Chrudimsku zase rekonstruujeme přivaděče, na kterých je závislých 300 000 lidí.

V Jivnu jsme vyřešili problém s nedostatkem vody, který měli dlouhé roky. Jen v srpnu 2018 jsme jim museli cisternami dovézt 156 kubíků pitné vody. Zároveň jsme jim dali dotaci na hydrogeologické vrty, úpravu vrtu pro čerpání vody a jeho napojení na vodojem. V Jivnu se tak už nemusí o vodu bát, vyřešilo to i problém vedlejších Vyhlídek.

VODA V KRAJINĚ

Snažíme se udržet vodu v krajině nejen proto, aby chom mohli doplňovat podzemní vody, ale taky aby chom ochránili půdu před erozí, a zároveň je to ochrana před povodněmi. Protože nejen extrémní sucho, ale i extrémní lijáky jsou projevem klimatické změny. Právě v těch Nenačovicích, o kterých jsem už psal, při revitalizaci potoka vzniklo několik tůní a změlčené

koryto míň odvodňuje zeminu okolo. To je obrovský přínos v obdobích sucha. Zároveň takovým členitějším korytem pomaleji teče voda během povodní a snadněji se rozlije do okolní nivy. Tím pádem nebudete mít takový dopad na níže položené obce.

Stejně to funguje na Cehnickém potoce, kde jsme obnovili retenční nádrž. Lidi z Cehnic a okolí teď mají dostatek vody, mají nové super koupání, a ještě se podle slov paní starostky Heleny Sosnové už nikdo nemusí bát stoleté vody. Stejný příběh jsem viděl v jihočeské Heřmani, kde jsme pomohli s revitalizací řeky Stará Blanice.

BÍLINA

A teď jeden megaprojekt. Představte si, že bychom propojili všechna jezera, která vznikají v severních Čechách, kde byly dřív doly na uhlí. V tuto chvíli jsou už vybudovaná úžasná vodní díla Milada a Most a jak se bude ukončovat těžba, budou vznikat další jezera. ČSA, Bílina, Tušimice a za nějakou dobu i Vršany. Chceme je propojit tak, aby přes ně všechny protékala řeka Bílina. Jasně, je to plán na 20 až 30 let, takže si to budou moct užít až naši potomci. Vzniklo by ale unikátní vodní hospodářství, které by nám zásadně pomohlo v boji se suchem, se zdroji pitné vody.

A hlavně! Celé dílo by bylo doplněné malými i většími vodními elektrárnami. Spočítali jsme, že by se jejich výkon rovnal dvěma jaderným reaktorům! Navíc by některá vodní díla mohli lidi využívat na relax. Prostě chceme krajině vrátit život a zajistit čistou energii. Objem celého toho vodního díla by byl o dost větší, než je doted් největší Orlík. Představili jsme tenhle plán starostům na Ústecku a byli nadšení.

Jako premiér se snažím neustále se vzdělávat. Spolehám se na poznatky špičkových českých expertů a koukáme i do zahraničí, jak jsou jinde na planetě úspěšní v boji s klimatickou změnou. Tohle know-how se pak snažíme použít u nás. Uspořádali jsme dvě velké mezinárodní klimatické akce. Ti, kdo na ně přijeli, nám potvrdili, že všechna ta opatření, o kterých jsem vám napsal, děláme správně.

ZEMĚDĚLCI

Podarilo se nám vyjednat udržení rozpočtu na Společnou zemědělskou politiku Evropské unie. Kdybychom nebyli urputní a neodbytní, tak českým zemědělcům klesla roční platba na jeden hektar výrazně pod úroveň roku 2020.

V rámci téhle evropské zemědělské politiky se nám podařilo nastavit rozumný kompromis mezi

ochranou životního prostředí a výrobou kvalitních potravin tak, aby se to vůbec českým zemědělcům vyplácelo. Prostě jsme použili ten selský rozum a nedopustili, aby naši zemědělci zkrachovali kvůli nereálným rádoby ekologickým nařízením. Samozřejmě, že ochranu přírody stále zlepšujeme, ale ne na úkor těch, kteří nás všechny živí.

Zvýšili jsme podporu investic u malých a středních podniků. Poprvé jsme zavedli obálky pro malé zemědělce do 150 hektarů na podporu investic, kde se podařilo uspokojit skoro 100 % žádostí. Podařilo se nám vyčerpat celý rozpočet na podporu investic v období 2013–2020. Kdo tohle téma sledujete, tak určitě víte, že minulé vlády častokrát evropské peníze musely vracet. Prostě neuměly dostat peníze k těm, pro které byly určené.

Naše zemědělce předchozí vlády nedokázaly ani nijak ochránit na drsně konkurenčním evropském trhu. My jim zvýšili národní dotace a tím zmenšili jejich nevýhodu oproti ostatním evropským zemím. Před námi nedávaly vlády víc než 1 miliardu korun. My dáváme zemědělcům 4 miliardy.

Zároveň se díky našim dotacím zvýšila kvalita zemědělských produktů, a to má přímý vliv na zdraví našich lidí i na lepší životní prostředí. Názorně vám to můžu ukázat na chovu prasat, u kterých kleslo používání léků, hlavně antibiotik z 3 na 0,5 koruny na kilo. Těmito dotacemi jsme taky zachránili

plno zemědělců, kteří by museli snížit výrobu kvůli prudkému propadu cen některých komodit.

Rolnický a lesnický fond. I ten byl před naším vstupem do vlády brutálně ošizený, a tak i tady jsme zásadně zvýšili rozpočet. Z půl miliardy vystřelil na 2 miliardy, z čehož těží malé a střední podniky, které si mohly vzít úvěry na provoz, investice a nákup půdy. Malým zemědělcům přitom byla odpuštěna i část jistiny.

Znovu jsme zavedli zelenou naftu, tak jak to mají další země Evropské unie. Nový systém navíc motivuje zemědělce k větší živočišné výrobě nebo za-stoupení rostlinných komodit náročných na práci. Díky tomu roste zaměstnanost v zemědělství. Taky jsme zemědělcům snížili byrokraci, protože jsme zavedli jednoduché sazby spotřeby na hektar nebo dobytčí jednotku.

Naše zemědělce jsme nikdy nenechali v problémech bez podpory. Rozjeli jsme tři mimořádné vlny dotací, které zemědělcům pokryly újmu způsobenou mimořádným suchem. Díky této podpoře se podařilo postiženým podnikům nejen přežít, ale i udržet pracovní místa.

Konečně jsme zavedli účinnou ochranu půdy proti erozi tím, že jsme zvýšili rozlohu chráněné zemědělské půdy v České republice z 10 na 25 procent. Na ní musí zemědělci aplikovat moderní protierozní ochranu u rizikových plodin. Zvýšili jsme i ochranu

kvalitní zemědělské půdy před jejím vynětím ze zemědělského půdního fondu.

Chráníme přírodu regulací trhu s pesticidy a jasným stanovením pravidel pro jejich používání. Zlepšili jsme péči o hospodářská zvířata. Konečně, po mnoha letech může podávat některé léky přímo chovatel, takže nemocná zvířata dostávají levnější, a hlavně rychlejší pomoc.

Díky našim akčním opatřením jsme jediná země v Evropské unii, které se podařilo úplně zbavit afriického moru prasat.

Co si myslím, že je úplně nejdůležitější – jsme vláda, která konečně podpořila spotřebu kvalitních českých potravin. Propagujeme je, chráníme je před významnou tržní silou obchodních řetězců a omezili jsme dvojí kvalitu. Zájem o potraviny vyrobené u nás díky tomu výrazně stoupal.

Jsou chvíle, kdy si člověk uvědomí ještě o něco víc, proč tohle všechno dělá. Proč se snažíme naše zemědělce tak podporovat. Jednu takovou chvilku jsem měl na výstavě Země živitelka v Českých Budějovicích. Je to legendární akce, na které se představují naši čeští zemědělci a výrobci potravin. Lokální paštiky, máslo, pečivo, klobásy. Prostě všechno, co mám i já hrozně rád. Vzpomínám na 46. ročník, na kterém měl projev i pan prezident Miloš Zeman. Apeloval na všechny občany, ať kupují potraviny od tuzemských zemědělců a farmářů. Jsou kvalitní a mají dohledatelný původ.

Já se za ně nikdy nepřestanu rvát. Aby měli moderní vybavení, aby mohli konkurovat na evropském a světovém trhu. Protože nás cíl je soběstačnost. Aspoň v těch nejzákladnějších potravinách. Aby naši lidi měli vždycky dostatek, i kdyby se něco na světovém trhu podělalo a začaly stoupat ceny a klesat kvalita. Máme co dohánět nejen v živočišné výrobě, ale i třeba v ovoci, zelenině nebo bramborách.

Soběstačnost taky znamená, že vždycky budou pracovní místa na venkově. Nejen na polích a ve stájích, ale v celém tom řetězci dodavatelů a odběratelů.

VČELY

Dobре vím, že včely bez nás žít úplně klidně můžou, ale my bez nich ne. Ne proto, že by nám chyběl med, vosk, propolis nebo materí kašička, ale protože včely prostě opylují rostliny.

Naštěstí jsme včelařská velmoc. V Česku je kolem 650 000 zazimovaných včelstev a našim producentům pomáháme dotacemi i v tom, aby měli lepší přístup na trh. Včelařů si totiž musíme vážit.

Možná si vzpomenete na to pseudotéma řepky a včel. Tak jsem se schválнě ptal včelařů na to, jak je to s tím zemědělským postříkem a speciálně

s tou řepkou. Řekli mi, že máme dobrou legislativu a díky ní se přihodí do deseti prokázaných otrav včel za rok.

Čeští zemědělci jsou už po desítky let zvyklí na to, že musí brát ohled na včely. Takže hromadných úhynů následkem chemických postřiků je minimum. Sama předsedkyně Českého svazu včelařů paní Jarmila Machová mi říkala, že má svoje včely na Berounsku v blízkosti řepky. Do stává oznámení zemědělců o plánovaných postřicích přes SMSky a žádný problém u včel prý nikdy nezaznamenala. A prý má ten řepkový med nejradší.

Takže ještě jednou. Osobně děkuju vám všem, včelařům, za vaši pilnou a pro naši zemi neuvěřitelně prospěšnou práci.

AŤ ŽIJOU ZAHRÁDKÁŘI!

Potřebujeme je. Víc, než si možná uvědomujeme. Co bychom bez nich byli?

Právě pro ně jsme letos prosadili zahrádkářský zákon. Bojovali o něj od roku 2001. Čtyřikrát byli blízko, čtyřikrát to nevyšlo. Politici planě slibovali a až my jsme to zařídili. Konečně naši zahrádkáři získají za svou práci uznání a práva, jako mají třeba v Rakousku.

Zahrádkaření není jen pěstování květin, ovoce a zeleniny, je to veřejně prospěšná činnost. Zahrádkáři zúrodňují půdu, pomáhají zadržovat vodu v krajině, díky nim je příroda rozmanitější, pomáhají vyrovnat se s klimatickou změnou a vychovávají v mladší generaci lásku k přírodě.

Takže mají konečně svůj vlastní zákon. A skvělej.

Uznání organizované formy zahrádkaření jako činnosti veřejně prospěšné přispěje k zachování těchto činností pro budoucnost, zejména pro práci s dětmi a mládeží, programy celoživotního vzdělávání, odborného poradenství i výstavnictví. Péče o životní prostředí, obohacení půdy a boj za záchranu posledních zbytků městských zahrádkových osad před likvidací.

Definování pojmu jako zahrádkářská činnost nebo zahrádkářská osada přináší, po letech absence v právních normách, pomoc při zachování, ale hlavně při zakládání nových zahrádkářských osad.

Dává možnost obcím v rámci územního plánování vymezit plochy pro zahrádkářskou činnost a přenechat zahrádkářským spolkům vhodné pozemky do užívání.

Obce a orgány státní správy podporují v rámci své působnosti rozvoj zahrádkářské činnosti, a tím přispívají k rozšíření přístupu k zahrádkaření pro širší skupiny obyvatel.

Tak. A vzpomínkou na zahrádku uzavírám tuto kapitolu. Je to vzpomínka bohatá na barvy, vůně i chutě. Zahrádka mých prarodičů, kde jsem se něco napracoval, a těšil se na červen, až si lehnu do trávy a pochutnám si na jahodách.

ČISTÝ VZDUCH

Abychom byli zdraví, potřebujeme nejen sport, ale i čistý vzduch. Nejsem ekologický fanatik, abych kvůli tomu chtěl zaříznout český průmysl nebo brát lidem jejich auta, která neplní nejnovější ekologické normy. Ne, nejsme Strana zelených, nebuzerujeme lidi. Víme, že lepší cesta je lidem pomáhat. A úplně nejlíp, něco jim dát, aby chom na kvalitě vzduchu pracovali všichni společně. Co by to mělo být? No přece moderní, ekologické kotle.

Jsem z generace, která pamatuje, jak se každou zimu hrnulo uhlí do kotlů po tunách. Absolutně nikdo nepřemýšlel nad ekologií. Popílek, prach, rakovinotvorné částečky ve vzduchu se braly jako samozřejmost. Technologie se za tu dobu strašně posunula. Existují už kotle, které jsou stokrát účinější a čistší. A vyrábí se i přímo tady u nás v České republice. Třeba v Ostravě-Radvanicích, kde jsem se byl osobně podívat ve firmě Kotle Kamna. Když si od nich člověk kotel koupí, tak mu ještě k tomu pomůžou se státní dotací. S dotací, kterou zavedla naše vláda.

KOTLE

A tady se dostávám k revoluci, kterou jsme začali už v roce 2014, hned jak jsme pod sebe dostali minis-

terstvo životního prostředí. Revoluci, která prokazatelně vyčistila vzduch, a zvlášť v oblastech nejpozitivnějších popílkem.

Dali jsme dohromady státní peníze a další vybojovali z Evropské unie a nabídli lidem tenhle skvělý deal. Máte doma starý kotel? Musíte kolem něj neustále pobíhat, když chcete v zimě udržet teplo? Budíte se v noci a přihazujete, abyste nad rámem nezmrzli? Smrdíte všem sousedům okolo pod nos? Tak hele, objednejte si kotel, který je efektivní a sto-krát ekologičtější a my vám drtivou většinu z toho zaplatíme. Každá domácnost takhle dostala možnost ušetřit až 127 500 korun. Plno lidí téhle sumě nemohlo uvěřit, když jsme to vyhlásili. Něco takového tady nikdy nebylo.

A strhlo se šílenství. V Moravskoslezském kraji si lidi dotace rozebrali na internetu za jedinou minutu. Po celé republice jsme museli rychle vyhlásit další vlnu a pak ještě jednu. Dotedž jsme lidem pomohli vyměnit 95 000 kotlů, na které jsme jim přispěli 10,5 miliardy korun a další 1,5 miliardy vyplácíme. Za ni bude dalších 15 000 kotlů.

Když jsme s Kotlíkovou revolucí v roce 2014 začínali, dali jsme si cíl vyměnit 100 000 kotlů. Už teď víme, že to bude ještě víc.

Tak vidíte, i čistota vzduchu jde vyjádřit v číslech. Můžou vám to potvrdit třeba právě lidi z Ostravy. Téhle metropoli na severu se celé dlouhé roky říkalo

Černá Ostrava. Teď už ne. Kvalita vzduchu je úplně někde jinde než třeba před dvaceti lety. Nové ekologické kotle, nové autobusy na zemní plyn, k tomu ještě jsme s Třineckými železárnami podepsali dohodu, že budou snižovat emise prachu a zároveň, že budou dál platit ozdravné pobytu pro místní děti.

Z takových příběhů se skládá příběh celého národa. Chtěl jsem je připomenout, protože lidi rychle zapomínají.

NÁPAD

Češi jsou pejskaři. My měli celý život doma kočky a psy. Teď máme tři pejsky. Toy pudla Giggi, německého ovčáka Tanga, a zlatého retrívra Ellu.

Předtím jsme měli dalšího německého ovčáka Maxe a belgického malináka Sharpa.

Tak mě napadá, co čipování psů důchodcům zdarma? A taky bychom jim mohli odpustit platbu za psa. Spousta starých lidí je osamělých a pes je jejich jediný společník. Zaslouží si to. Vím, že některé obce už to dělají, a měly by to dělat všechny.

S VÁMI

Zážitek na celý život. Milan Kundera, jeden z nejslavnějších spisovatelů na světě, jehož 17 románů bylo přeloženo do 44 jazyků, mě s Monikou pozval na návštěvu svého pařížského bytu. Má tam plno zajímavých věcí. Nejvíce mě zaujala lampa s nápisem *Je m'en fous* neboli *Kašlu na to*. Potom jsme manžele Kunderovy pozvali na oběd do jejich oblíbené restaurace. Vařili tam skvěle, pochutnali jsme si a strávili spolu tři hodiny. Byla to pro mě velká čest. Hlavní slovo měla paní Kunderová, neskutečně energická dáma, která všechno řídí. Pozval jsem je k nám do Česka, kde nebyli 22 let, a myslím, že si české občanství, o které Milan Kundera přišel po emigraci, zasloužil. Jsem hrdý, že jsem mu s tím mohl pomoci a děkuju moc tehdejšímu velvyslanci ve Francii panu Petru Drulákovi, že vše zařídil.

Pane Kundero, děkujeme za všechno a taky za to, že Vaše poslední kniha *Slavnost bezvýznamnosti* vyšla hned v češtině a ve skvělém překladu!

STÁT, NA KTERÝ JE SPOLEH

Většina lidí v téhle zemi mě poznala až jako šéfa velké firmy a mezi prvními pěti na seznamu českých miliardářů (mimochodem dost pofidérním seznamu), takže si asi dost těžko představí, jak ve svých 28 letech s hadovkou na hlavě hážu písek do míchačky. Ale já moc dobře pamatuju na ten rok, kdy jsem jako mladej stavěl pro rodinu řadovku v Bratislavě.

A taky pamatuju, jak nás jako mladou rodinu tehdy stát podpořil. Dostali jsme výhodnou novomanželskou půjčku na zařízení bytu, a část nám ještě odpustili, protože jsme měli dvě malé děti. Tehdy jsem zažil, jak je důležitý sociální systém. Moc nám v těch těžkých začátcích pomohl.

O dvacet let později sedím v kanclu na firmě a otvírám dopisy od maminek samoživitelek. Každý den mi do firmy přišla nějaká žádost doprovázená smut-

ným příběhem. O tom, jak je partner opustil, dělá mrtvýho brouka a na dítě neposílá ani korunu. Jak nemají na školní pomůcky. Jak nemají ani na jídlo. Ze začátku jsem to řešil tak, že jsem na každou obálku napsal částku a předal to účetní. Postupně jsem to přestal stíhat, a tak jsem se rozhodl založit na to nadaci. Tahle Nadace Agrofert už rozdala rodičům samoživitelům přes 60 milionů korun. A celkem od založení už 538 milionů a jedeme dál.

Jenže žádná nadace na světě nemůže neustále vykrývat stát. V naší zemi žije 10 milionů lidí, kteří se v různých etapách svého života dostávají do různých životních situací. Některé si dokážeme naplánovat a připravit se na ně, někdy nás ale naprostě nečekaně přepadnou. Úzkost, deprese, černočerné myšlenky, když narazíme na tvrdé dno.

A právě tehdy, když se člověk ocitne bez práce, v tázivé existenční situaci bez příjmů, nebo ho potká úraz nebo rodinná tragédie, která mu znemožní nebo citelně sníží možnost vrátit se do práce, tehdy se teprve ukáže, jestli je sociální systém státu dobře nastavený a plní svou ochrannou funkci.

ZKOUŠKA OHNĚM

Ten strašný covidový rok 2020 nám přinesl spoustu nových starostí, které jsme si do té doby ani nedo-

kázali představit, ale já tvrdím, že i plno nových poznatků, které bychom bez téhle globální hrůzy nikdy nezískali. Ukázalo se, jak rychle můžou drobné nedostatky systému přerůst do obrovských rozměrů. Stejně jako když člověka přepadne únava a nemoc, ukážou se jeho nejslabší místa.

Během pandemie jsme nalévali podporu všem. Zaměstnancům, živnostníkům, rodičům uvězněným doma s dětmi. Po desítkách miliard. Totálně to překročilo rozdíly sociální politiky. Šlo o záchrannu celé společnosti.

Právě koronavirová krize ukázala v plné síle, jak strašně zranitelní jsou rodiče, kteří se sami starají o děti. Často žijí na pokraji bídy a jakýkoliv výpadek nebo pokles příjmu znamená, že někdy musí volit mezi tím, jestli zaplatí nájem, nebo koupí dětem jídlo.

Třeba Pavlína. Pracovala jako dělnice, jenže firma v roce 2019 zkrachovala. Našla si práci u přepážky na poště. Během první vlny pandemie musela nastoupit na ošetřovné, protože je samoživitelka a vychovává dvanáctiletého syna. A představte si, že vedoucí pošty jí během ošetřovného, jeden den před uplynutím zkušební doby, poslala výpověď.

Pavlína to nevzdala. Našla si práci v restauraci, kterou ale museli zavřít ve druhé vlně. Takže zase bez práce. Samozřejmě žádné úspory, aby mohla platit nájem. Nakonec skončila se synem v azylovém

domě. Naše nadace jí poslala peníze, aby měla na kauci a první nájem v normálním bytě.

A pomohla spoustě dalších, třeba samoživitelce Nadě, která se stará o dva syny, umožnila dostudovat pedagogické minimum a díky tomu si Nada našla místo jako učitelka angličtiny na základní škole. Nebo Marii, která peče dokonce jako samoživitelka a babička o dítě, které její problémová dcera nebyla schopná vychovávat. Té zase nadace zaplatila několik nájmů a vybavení pro dítě. Pomáhá i mužům samoživitelům, třeba Antonínovi, který si prožil peklo, když mu manželka měsíc po porodu umřela na rakovinu, pomohla příspěvkem na základní životní náklady během prvního roku.

A nejen samoživitelům, i třeba Zdeňkovi po těžkém infarktu, Filipovi se svalovou dystrofií, Romaně s těžkým autismem nebo Janovi po autonehodě. Všechny tyhle životní příběhy byly o to těžší, že se odehrávaly během pandemie koronaviru.

ŽÍT BEZE STRACHU

Tahle kapitola ale není o pandemii ani o nadaci, je o sociálním systému státu, který má fungovat bez ohledu na to, jestli je krize, nebo jestli země prosperuje. Bez ohledu na cokoliv. Je to systém, který lidem slouží od prvního do posledního dne jejich života.

STÁT, NA KTERÝ JE SPOLEH

Nastavit ho dobré je hrozně těžké, ale když se to provede, pak to poznáte snadno. Lidé se nebojí. Mají totiž jistotu, že i když jim něco i přes jejich snahu nevyjde nebo se jim něco přihodí, stát jim pomůže. Taky přesně ví, jakou pomoc a v jaké situaci můžou čekat.

Myslím si, že bychom měli ještě daleko víc podporovat ty, kdo se o své děti důsledně starají a vychovávají z nich akční, pracovité lidi, kteří budou přínosem pro naši ekonomiku a ostatní lidi. To se pozná třeba na tom, že je posílají nejen do školky, ale i na kroužky, jazyky, sport. Za tohle všechno by si zasloužili další daňové úlevy. Taky chceme motivovat zaměstnance, aby svým lidem zajistili flexibilní úvazky, firemní školy a školky.

Obecní, podnikové, družstevní byty. Těch není nikdy dost. Není to žádné sociální bydlení, ale musíme udělat všechno pro to, aby měly mladé rodiny vlastní, důstojné a zároveň dostupné bydlení. No a pro ty nejzranitelnější musíme mít k dispozici sociální byty, které jim umožní důstojně žít. Žádné dítě by totiž nemělo vyrůstat v azylovém domě či na ubytovně.

Když se stane ta nepříjemnost, že člověk ztratí práci, tehdy se ukáže, proč celou tu dobu, kdy makal, platil sociální pojištění. Stát mu období nejistoty pomáhá ustát. Nikdo poctivý a pracovitý se nesmí dostat do existenčních problémů. Může se spolehnout na státní sociální podporu a případně i na dáv-

ky hmotné nouze. Spoustě lidí tahle záchranná síť dává čas udělat si třeba rekvalifikační kurz, získat novou odbornost, a tím se jim otvírají nové možnosti na pracovním trhu. Je to výhodné pro celou ekonomiku, protože můžeme podporovat ty profese, které jsou nejvíce potřeba.

ÚŘAD PRÁCE JE OD SLOVA PRACOVAT

Napsal jsem „můžeme“, protože to bohužel stát dotěď nedělá.

Miliardy korun tečou úplně marně do toho, čemu se říká *Aktivní politika zaměstnanosti*. Úředníci na ministerstvu práce a sociálních věcí rozhodují o tom, jak se tyhle peníze použijí, přitom reálně netuší, co naše ekonomika potřebuje. Proto už hrozně dlouho říkám, ať se celá tahle politika rekvalifikace nezaměstnaných převede na ministerstvo průmyslu a obchodu. Vždyť oni přímo komunikují s firmami a mají informace z první ruky. Jakých profesí je největší nedostatek, v jakých krajích, u jakých firem. Rekvalifikaci zaměstnanců by měly dělat firmy a měly by se zavázat na nějakou dobu, že tyto zaměstnance jen tak nepropustí.

Všichni mají plnou pusu toho, jak je potřeba člověka, který přišel o práci, co nejrychleji vrátit do pracovního procesu, jinak ztratí návyky a stane se ne-

STÁT, NA KTERÝ JE SPOLEH

zaměstnatelným. Já jsem vám teď popsal, jak tohle moudro skutečně převést do praxe.

Dokud se lidi budou spoléhat na pracáky, nezmění se nic.

Systém sociálních dávek musí být nastavený tak, aby se zdravému člověku vyplatilo pracovat za všech okolností.

K tomu mám další případ z mojí nadace, který mi hlava nebere. Paní Jana sama vychovává dceru s postižením a chtěla nastoupit do zaměstnání na zkrácený úvazek. Sociální pracovnice jí to ale rozmluvila, protože přivydělek by jí automaticky srazil sociální dávky. Představte si to. Kdyby chodila do práce, měla by pro sebe a svou postiženou dceru míň peněz, než když zůstane na dávkách. Řešení je jasné. Dát samoživitelkám a obecně všem lidem, kteří kalkulují, jestli být na dávkách, nebo pracovat, takové daňové zvýhodnění, aby jasně vyhrála práce. Samoživitelky, které mají tak tak na nájem a jídlo, by logicky vůbec žádné daně platit neměly.

Zaměříme se na pomoc nejchudším. Člověk v nouzi potřebuje svého sociálního pracovníka, který zná jeho konkrétní situaci, je schopný s ním dlouhodobě pracovat a nastavit systém sociálních dávek tak, aby mu pomohl postavit se na nohy.

Dnešní systém je totiž pěkně k ničemu. Dávky vyplácí úřad práce, který ale s žadatelem nijak nepra-

cuje na změně jeho situace, tím pádem lidi v nouzi nikam neposouvá. V tomhle hloupém systému mají výhodu ti, kteří umí ve vyplácení dávek „chodit“. Naopak lidi, kteří by si pomoc zasloužili, ale před úředníky jsou bezradní, často propadnou sítem a na dávky nedosáhnou. K tomu mám zase historku z nadace, která je pro mě naprosto neuvěřitelná. Paní Blance zemřel manžel a jako samoživitelka v nouzi získala od nadace podporu. A co udělal úřad práce? Odebral jí kvůli tomu výplatu sociálních dávek na další tři měsíce, a tím ji uvrhl do ještě větší chudoby. Chce se mi vzteky řvát.

Už od minulých voleb prosazujeme, aby místo nějakého naprosto anonymního úředníka na pracáku tyhle případy posuzovali úředníci obcí. Taky prosazujeme celkovou reformu lékařské posudkové služby. Pořád je v tom hrozný brajgl a my jsme už dávno předali ministryni práce a sociálních věcí kompletní návrh reformy, včetně návodu krok po kroku, jak jí dosáhnout.

Všichni víme, že existují celé skupiny obyvatel a celé oblasti, které jsou odsouzené k chudobě a vyloučení. Je to začarovaný kruh, ze kterého vede jediná cesta. Práce s dětmi, které v takovém nefunkčním a málo podnětném prostředí vyrůstají a bez pomoci mají našlápnuto k tomu, že skončí stejně jako jejich rodiče na dávkách. Tohle mají na starosti sociální pracovníci z obcí a neziskovky, které dětem nabízí

kroužky, zajišťují školní obědy a akce s ostatními dětmi. Chce to ale vytvořit jasný a efektivní systém, abychom mohli zaručit jeho udržitelnost.

FANDÍME TĚM, CO TO NEVZDÁVAJÍ

Všichni víme, že ještě horší než ztráta zaměstnání je ztráta zdraví. To jsme viděli všichni během koronakrise. Když je jasné, že člověk bude mimo opravdu dlouho, nebo se mu pracovní schopnost zásadně sníží, musí mít možnost si rychle vyřídit invalidní důchod a všechny další možné dávky, které aspoň trochu kompenzují výpadek v příjmech. Ne jako dnes, kdy trvá vyřídit invalidní důchod někdy i více než půl roku.

Navíc je ten systém vyplácení příspěvku zcela neosobní, lidi s postižením rozděluje do čtyř skupin podle tabulek a vůbec nezohledňuje individuální situaci každého žadatele. To je potřeba změnit. To je ovšem záležitost ministerstva práce a sociálních věcí, které už roky žádáme o změnu. To koaliční vládnutí... no, však víte. Udělali jsme aspoň to, že jsme navýšili příspěvek pro těžce tělesně postižené bez ohledu na jejich věk. Na péči ve 3. a 4. stupni postižení díky tomu jde daleko více peněz.

Nezapomínáme ani na ty nejsmutnější případy. Nevyléčitelně nemocné děti. Pro jejich rodiče, kteří se

doví od lékaře smutnou diagnózu, jsme prosadili pilotní projekt VZP *Centra provázení*. Rodiče dostanou v nemocnici odbornou psychologickou pomoc, která je provede prvotním šokem a napojí je na sociální služby. Taky se nám po několika letech podařilo rozjet projekt, kdy pojišťovna proplatila dětem s mozkovou obrnou značnou část intenzivní neuropsychologické rehabilitace. Předtím museli shánět desítky tisíc korun na tuto léčbu, která probíhá třeba v lázních Klimkovice. Rozhodně na tom budeme i nadále pracovat, protože je jasné, že děti s postižením mozku intenzivní rehabilitaci prostě potřebují.

Potkal jsem za život plno neskutečně akčních lidí, kteří se nenechali udolat ani tím, že třeba skončili na vozíku. Stejně jako jsem poznal i plno akčních osmdesátníků nebo dokonce devadesátníků. Všichni z nich se vyznačovali tím, že dál chtěli pracovat, být aktivní a vytvářet hodnoty. Jsou důkazem, že úraz, nemoc nebo vysoký věk nejsou důvodem rezignovat. A přesně tuhle etiku „nikdy to nevzdat“ musí stát podporovat. Udělat všechno pro to, aby lidí zůstali akční a dál přinášeli hodnoty sobě i ostatním.

Hlavně mladým lidem s postižením musíme nabídnout veškerou podporu k tomu, aby se mohli osamostatnit. Spousta z nich by se mohla vrátit do běžného života a na otevřený pracovní trh, ne pouze ten chráněný. K tomu je ale potřeba dostatek

STÁT, NA KTERÝ JE SPOLEH

asistentů ve vzdělávání a v následném zaměstnání. Dneska je problém velká fluktuace osobních asistentů. Tu můžeme zastavit dostatečným finančním ohodnocením, prostě celkovým zvýšením prestiže jejich profese.

Opět i tady by měly fungovat daňové bonusy, které podporují pracující lidi. Budeme navrhovat velké daňové zvýhodnění a možná i odpuštění odvodů těm, kteří svoje zdravotní postižení nepovažují za „kvalifikaci“ pro chráněný trh práce. A tohle zvýhodnění musí jít přímo za nimi, ne za jejich zaměstnavateli.

NEBÁT SE ZESTÁRNOUT

Silný sociální systém tvoří i lidi sami. Musíme je víc přesvědčovat, aby předvídali a připravovali se na budoucnost v době, kdy jsou mladí, zdraví, aktivní. Všichni bychom měli mít zadní vrátka. To minimum, co můžeme udělat, je platit si dostatečné pojištění. Dnes se můžeme pojistit nejen pro případ úrazu s trvalými následky, ale chtělo by to zavést i pojištění na dlouhodobou péči.

Nebát se taky znamená nebát se zestárnout. To vám píšu jako skoro 67letý chlap. Stáří může být super období života. Každý, kdo léta poctivě pracoval, a tím si zároveň šetřil na důchod, musí mít v pod-

zimu života dostatek pohody, možnost věnovat se svým zálibám, vychutnat si to, na co kvůli práci a zaopatřování rodiny nezbýl čas. A k tomu je potřeba důstojný důchod.

Svobodný, spokojený aktivní důchodce je taky obrovský přínos pro stát, i když už třeba nechodí do zaměstnání. Třeba tím, že se jako dobrovolník věnuje dětem a mladým lidem v nějakém zájmovém kroužku nebo pomůže mladým s vnoučaty. Pohlídá je, potěší se s nimi, vezme je na výlet. Jsou to nezapomenutelné momenty, které se ale zároveň promítají i do ekonomiky země. Pomoc prarodičů je častokrát to, co umožňuje rodičům vrátit se do práce.

Budeme jednoznačně podporovat i ty, kteří navzdory důchodovému věku chtejí zůstat v práci. Ne jako dneska, kdy odpracované roky navíc člověku přinесou jen minimální zvýšení důchodu. Vždyť je to strašná nespravedlnost. Ten, kdo v práci zůstal déle, přinesl státu desítky tisíc ročně na odvodech a daních.

Fakt nehceme, aby se starí lidé strachovali „kde skončí“ a cítili se být někomu „na obtíž“. Vždy bylo, je a bude nejlepší řešení, když se o člověka stará jeho vlastní rodina. Když se k tomu rodinní příslušníci rozhodnou a na nějakou dobu třeba opustí svoji vlastní práci, musí to pro ně dávat i ekonomický smysl. Takové lidi je potřeba motivovat a podporo-

STÁT, NA KTERÝ JE SPOLEH

vat. Léta se mluví o „neformálních“ pečujících, ale velký posun jsme nezaznamenali.

Když už věk pokročí takovým způsobem, že se člověk neobejde bez pomoci zvenčí, tehdy se opět ukáže, jak funguje sociální systém. Stát musí zajistit dostatečnou kapacitu pečovatelských a terénních služeb, abychom mohli i na stará kolena zůstat v rodinném prostředí, nejlépe až do posledního dne. A pokud to z nějakého důvodu možné není, aby senioři nemuseli dlouhé měsíce čekat, v jakém domově se pro ně uvolní místo, a ještě tajně doufat, jestli jim děti přispějí na něco hezčího. Proto masivně investujeme i do moderních pečovatelských domů a zařízení s paliativní péčí.

Nebát se, co bude. To je to nejdůležitější.

NÁPAD

Už jsme zavedli skvělou paušální daň pro OSVČ s obratem do milionu ročně. Zdravotní, sociální i daň z příjmu jednou platbou. Tak si říkám, co kdybychom to umožnili všem, tedy i živnostníkům s obratem nad milion, plátcům DPH. Platili byste na jednom místě a všechny platby dohromady.

Jednoduše ☺

INSOLVENCE, EXEKUCE A SPOTŘEBITELÉ

Když je člověk skutečně chudej, znamená to, že nemá nikoho, od koho by si mohl půjčit. Nemůže si půjčit ani od rodičů, ani od kamarádů nebo známých. Prostě nemá nikoho, za kým může jít. Nikoho, kdo by ho podržel nad vodou. Mít v takové situaci prázdnou peněženku je hrozný stres. Člověk pak často udělá nějakou blbost. Třeba si půjčí od prvního grázla, na kterého natrefí, protože, jak dobře víme, banky nikdy nepůjčují lidem, kteří jsou na dně.

A grázl půjčí rád.

Proč taky ne, když ještě nedávno si mohl sám půjčit v bance milion za 3 % a pak ho po tisícovkách rozpůjčovat lidem v nesnázích za 30 %. Tihle lichváři se schovali pod cedulkou „nebankovní společnos-

ti“ a politici před námi jen přihlíželi, jak zaplavují naši zemi.

Takhle to šlo roky, ale pak jsme přišli my. A řekli jasně jednu věc. Chceš půjčovat ostatním peníze? Oukej, ale jenom pokud budeš mít licenci od České národní banky. A tu nedostaneš, pokud neprokážeš, že jsi solidní, důvěryhodný, s dostatečným kapitálem a sídlem u nás v České republice. A taky pokud nebudeš mít jasny limit pro sankce a budeš půjčovat zodpovědně. Stalo se to 1. prosince 2016.

Toho dne skončilo 60 000 půjčkových firem. Ano, čtete správně, v této zemi se pohybovalo 60 tisíc organizací, které ve dne v noci lovily chudé lidi v problémech. Nebankovní půjčky. Často hned propojené s exekutory. Kolik myslíte, že těch nebankovních společností bylo skutečně solidních? Nebo takových, že aspoň zkusilo požádat Českou národní banku o licenci?

108, přátelé!

Takhle jsme začali čistit naši zemi od grázlů.

NADĚJE MÍSTO PASTI

Když půjčka vytlouká půjčku, nemůže to dopadnout dobře. Člověk spadne do dluhové pasti a pak mu zabuší na dveře exekutor a je hotovo.

INSOLVENCE, EXEKUCE A SPOTŘEBITELÉ

Jediný způsob, jak se pak vrátit zpátky do normálního života, je oddlužení. Insolvence. Jasně, lidi si za to můžou dost často sami, ale na druhou stranu v téhle zemi naše děravé zákony umožňovaly dlouhé roky totální Klondike pro spoustu šmejdů a lichvářů. Takových, kteří se neštítili jít ani po těch nejzranitelnějších, jako jsou staří lidi. Jako jsou děti. A stát tomu roky tiše přihlížel.

Ten hle příběh se stal desítkám tisíc lidí. Jeho začátek je tak banální a jeho konec tak zoufalý, až to bolí.

Anička, 15 let. Spěchala. Skočila do tramvaje. Bez lístku. A samozřejmě, zákon schválnosti, revizor. Dostala pokutu, ale doma se to styděla říct. Klasika. Nikdo jí kvůli tomu nepsal, nedostala výzvu k zaplacení, neřešila to. Hodila to za hlavu. Pak se jí to stalo ještě jednou, ale zase nic. Pak v osmnácti vyjela na brigádu do Anglie, aby se pořádně naučila jazyk a taky něco vydělala. Výplatu v hotovosti si dala na účet v bance. Když si chtěla peníze vybrat, tak se nestačila divit. Všechny si vzal exekutor za ty dvě nezaplacené pokuty, na které dávno zapomněla. Z pokuty za pětistovku byl najednou dluh 30 tisíc. Tohle byl Aniččin start do dospělosti.

Jak už jsem psal, podobných příběhů byly desítky tisíc. A nejde jen o studenty. Exekutoři si chodili i pro seniory nebo zdravotně postižené. Než jsme přišli my, lidi běžně přicházeli o bydlení za bagatel-

INSOLVENCE, EXEKUCE A SPOTŘEBITELÉ

ní částky, které kvůli různým odměnám exekutorů a úrokům mohly mnohonásobně překročit skutečný dluh.

Naštěstí za těch 8 let, co se exekucím a insolvencím venujeme, se toho změnilo hodně. I přes veškeré snahy různých lobbistů. Do půjčování i vymáhání dluhů jsme vnesli lidskost, snažili jsme se vždycky vyhnout totálním extrémům, postupovali jsme trpělivě a systematicky. Rozhodli jsme se, že chceme pomoci odpovědným a poctivým dlužníkům, ale taky nechceme poškozovat seriózní věřitele. Vždyť i vám může někdo dlužit a taky chcete mít svoje práva. Dělali jsme na tom čtyři roky s Patrikem Nacherem, kterého vám za chvíli představím.

Ale teď zpátky k dluhové pasti. Když do ní spadnete, musíte si vybrat ze dvou možností.

Zaprvé. Osobní bankrot a oddlužení, tedy insolvence.

Zadruhé. Nekonečná exekuce, která vás zatlačí do života v šedé zóně. V ní se daří mizerně dlužníkovi, ale neprospívá to ani věřiteli, ani státu. Dlužník musí pracovat načerno, aby nemusel splácat po hledávku, jenže kvůli tomu nemá žádnou právní ochranu, je zranitelný, dá se snadno vydírat. A na nějaký důchod může zapomenout. Věřitel ztratí jakoukoli šanci vidět alespoň část svých peněz. No a prohrává i stát, kterému lidi v šedé zóně neplatí žádné odvody.

ZPÁTKY DO ŽIVOTA

Proto jsme chtěli pravidla pro insolvence nastavit tak, abychom co nejvíce lidí motivovali svůj problém vyřešit. Dalí jsme jim reálnou šanci na návrat do normálního života. A už teď je to poznat. V roce 2011 bylo zahájeno 936 tisíc exekucí, v roce 2020 necelých 408 tisíc. Počet nově zahájených exekucí byl poprvé za poslední tři roky nižší než počet těch ukončených.

Celkový počet exekucí klesá. Konečně.

Úplně nejdůležitější bylo pro nás zatočit s dětskými dluhy. A udělali jsme pro to hodně. Za dluhy dětí do 15 let teď už, díky nám, nesou odpovědnost jejich zákonné zástupci, tedy hlavně rodiče. Mladí lidi od 15 do 18 let pak nemůžou dlužit více, než kolik mají majetku po dosažení plnoletosti. Takže ano, potrestaní budou, ale už nebudou vstupovat do dospělosti zadlužení až po uši.

Nešlo nám ale jen o děti a mladistvé. V rámci několika novel insolvenčního zákona jsme chtěli podmínky narovnat pro stovky tisíc dlužníků. Proto jsme třikrát navýšili nezabavitelnou částku. Hranici, od které se sráží celá mzda, jsme zvýšili na 28 495 korun. A tím jsme lidem motivovali, aby se svým problémům postavili čelem.

Taky jsme prosadili, že ten, kdo z dluhu uhradí aspoň 30 %, se ho úplně zbaví. Zároveň ale tahle hra-

INSOLVENCE, EXEKUCE A SPOTŘEBITELÉ

nice 30 % odpadá při vstupu do oddlužení, což je velká úleva. Zavedli jsme možnost rychlejšího oddlužení po třech letech při splacení alespoň 60 %. Zavedli jsme zkrácenou dobu tří let pro lidi pobírající starobní nebo invalidní důchod a taky pro lidi, kterým dluhy vznikly před jejich 18. rokem.

Taky jsme exekutorům zastropovali výši jejich odměny za zpracování insolvenčního návrhu na 4000 korun a vymezili jsme i okruh osob, které mohou návrh sepsat, jako jsou právníci, notáři nebo organizace registrované u ministerstva spravedlnosti. Navíc mají taky jasně danou sazbu.

Pokud jde o exekuce, tak jsme konečně zarazili tu šílenou praxi, že vám kvůli dluhu ve výši pár tisíc korun někdo vydražil váš byt. Dneska se už nemůže stát, že vám kvůli dluhu nižšímu než 100 tisíc sebere exekutor střechu nad hlavou. Mimochodem, exekutoři neměli být nikdy zprivatizováni.

Zavedli jsme taky institut chráněného účtu, který ochrání nezabavitelné minimum před exekutorem. Prosadili jsme vyšší ochranu manžela či manželky dlužníka a rozšířili výčet věcí, které jsou vyloučeny z exekuce. A vyřešili jsme taky vícečetné exekuce vůči stejnému dlužníkovi u jednoho exekutora. Exekutorům se v takovém případě sníží proplácené náklady. A k tomu jsme snížili odměny za prováděné exekuce. Prostě nám šlo o spravedlnost, to znamená i přiměřenost.

JEDEME

Letos na jaře jsme přišli s dalšími zlepšeními. Navrhli jsme zrušení marných exekucí, to znamená u jistin do výše 1500 korun, jako jsou dluhy u mobilních operátorů, jízdy na černo, kde se po tři roky nic nevytmohlo. Teď věřitel dostane 30 % jistiny, tedy maximálně 450 korun, a exekutor svou odměnu. A konec.

Polidštili jsme i mobiliární exekuce, abychom ochránili zvlášt zranitelné lidi, hlavně seniory nebo lidi se zdravotním postižením, kde se dá předpokládat, že nemají věci, které by šlo zpeněžit. Doted exekutoři psychicky týrali lidi oblepováním jejich věcí, i když každý věděl, že za rychlovárnou konvici dostane maximálně pár stovek. Navrhli jsme taky, aby se hovory mezi exekutorským úřadem a dlužníkem nahrávaly. Ať se hraje s otevřenými kartami.

A podíleli jsme se na schválení návrhu, aby ke svému exekučnímu spisu měli dlužníci přístup on-line.

Díky novéle zákona o spotřebitelském úvěru jsme zrušili nelidské rozhodčí doložky, kterými si některí exekutoři přihrávali malé domů. A protože těchto případů byla spousta, tak jsme soudům dali vědět, aby identifikovaly a automaticky zastavovaly exekuce vedené podle neplatných rozhodčích doložek. Ministerstvo spravedlnosti jich našlo přes 130 tisíc.

Těch 60 tisíc pochybných společností, o kterých jsem vám na začátku psal, stavělo svůj byznys prá-

vě na rozhodčích doložkách. My jsme nařídili jejich absolutní zákaz. Takže skončily i ty firmy.

CHRÁNÍME VŠECHNY SPOTŘEBITELE

Tahle kapitola nemůže být jen o těch, co využívají půjčky. Od začátku bojujeme za všechny spotřebitele. A udělali jsme toho dost. Nastrílí vám to jen v heslech.

Novela zákona o ochraně spotřebitelů zavedla mimořádní řešení spotřebitelských sporů v oblasti finančních služeb, elektronických komunikací nebo v energetice. Přijali jsme normu zabraňující časopisovým šmejdům, jak jim říkáme, takat peníze od zákazníků za smyšlené léčivé přípravky a také novelu zákona o elektronických komunikacích, díky které se zrušily pokuty za předčasné ukončení smluv, a výrazně se zjednodušil a zrychlil přechod k jinému mobilnímu operátorovi. To, co předtím trvalo měsíc, se zkrátilo na dva dny. Žádné otázky, žádné penále. Nevyhovuje vám operátor nebo vás něčím naštval? Za dva dny jste u jiného a nic neřešíte.

A tady musím už fakt zmínit Patrika Nachera.

Asi ho znáte. Patrik je velice výrazný a často jde proti všem. Myslím, že byste ho měli sledovat na sítích. Hlavně na Twitteru. Sice vám někdy bude stoupat tlak, ale vyplatí se. On je fakt originál. Jediný svého

druhu. A nebojí se. Hned uvidíte. Nikdo z poslanců neudělal pro lidi v exekucích více než Patrik.

PATRIK NACHER

Patrikovi se ve Sněmovně podařilo obhájit a prosadit několik důležitých změn pro lidi. Věnuje se hlavně ochraně spotřebitelů. Byl u zvýšení renty po pracovním úrazu, byl u ukončení časopisových šmejdů, byl u novely zákona o elektronických komunikacích. Díky němu prošlo postavení spotřebitele vůči směnárnám, které zavedlo možnost storna směny, taky posílení klientů vůči realitním makléřům. I díky němu prošlo snazší odstranění vraků, které hyzdí ulice hlavně ve velkých městech.

Ted právě řeší energošmejdy v rámci novely energetického zákona. A dlouhodobě se věnuje naprosto zásadním oblastem pro celou naši společnost, které jsou vzájemně provázané a které jsem vám popsal před chvílkou. Exekuce a insolvence. Právě tady předložil Patrik klíčové pozměňovacích návrhy, o kterých jsem vám říkal.

V oblasti ochrany spotřebitele dělá na naší prioritě, novém institutu hromadných žalob, který u nás zoufale chybí a který jsme bohužel nestihli přijmout v tomto období. Nebo na výrazném posílení kompetencí a rozšíření tematických okruhů pro mimo-

INSOLVENCE, EXEKUCE A SPOTŘEBITELÉ

soudní orgány, na které se obracejí spotřebitelé se svými podněty. Takovými orgány jsou Finanční arbitr, Energetický regulační úřad a Český telekomunikační úřad.

S VÁMI

A ještě jedno setkání do téhle knížky. Letos 4. března zemřel otec František Lízna. Signatář *Charty 77*, kaplan ve vězení na Mírově, sám zavřený na Borech. Dlouhá léta se staral o lidi bez domova a o Romy. Člověk s neuvěřitelným životním příběhem. I když jsme byli každý z jiného prostředí, vždycky jsme si měli co říct a jeho inspirujících pohledů si budu nadosmrť vážit. A na jeho velkorysost, laskavost a skvělý humor nikdy nezapomenu.

Byl jsem šťastný, že jsem ho mohl navštívit. Jeho a jeho dlouholetou pomocnici Josefku. Poděkoval jsem jí za všechno, co pro Františka celý život dělala. Pak mě otec František vzal jemně za rameno a všem oznámil, že spolu odcházíme do jeho pokoje. Z našeho osobního setkání za zavřenými dveřmi jsem měl pocit, že se známe hodně dlouho. Možná to bylo i tím, že se za mě už několik let modlí. Pomazal mě olejem svatého Charbela z Libanonu. Ukázal mi rozdíl života, který jsem tak dobře neznal a nepoznal. Jeho velkorysost, laskavost, a hlavně úžasný humor mi byl velmi blízký. Podepsal mi knihu i s věnováním.

Na otázky, které jsem mu sdělil a které mě znepokojují, mi slíbil odpověď příště. Jenže jsme to nestihli.

Otče Františku, děkuju. Budu na Vás vzpomínat.

CO ZNAMENÁ BÝT ČECHEM

20. květen 2021, 21:30. Čtu si po sobě tuhle knížku už asi posté. Dal jsem si trochu portského. Koukám otevřenými okny na zahradu Strakovy akademie. Posekali ji, krásně to voní. Jsem už sám v celém baráku. Je tu jen moje ochranka a Eliška ze sekretariátu. Všichni šli domů. Je ticho. Noc. Ani mi už nikdo nepíše na WhatsApp. Chodí jen monitoring médií. Jsou to desítky zpráv každý den, celý den. Kdo by to chtěl pořád čist. Chci si chvíli přemýšlet. Jen napíšu domů, ať na mě dneska nečekají a jdou spát. Chci teď dopsat tuhle knížku.

Knížku o čtyřech letech v čele České republiky.

O čtyřech letech v čele země, kterou miluju. Země, která mi dala všechno, co mám.

V čele země, se kterou jsme nejdřív dosáhli ekonomických výsledků nejlepších v historii, lepších než

CO ZNAMENÁ BÝT ČECHEM

Itálie, Španělsko a třeba Portugalsko, a pak společně prožili největší krizi v novodobé historii země, kterou jsme zvládli. Společně.

A pak naočkovali. Věřím, že až budete tuhle knížku držet v ruce, budete už očkování.

Věřím tomu. Naučil jsem se věřit. Vždycky jsem věděl, že je něco nad námi. Já tomu říkám Vesmír.

Jsem Čech. A jsem hrdý Čech. Stejně jako moje žena a moje děti.

Taky víte, že jsem upřímný a že když něco chci říct, tak to prostě řeknu. Víte, že když změním názor, a to se vám stává, když dostáváte měnící se zprávy ze světa, tak musíte změnit i stanovisko.

Víte, že jsem někdy tvrdý. Jo, jsem. To mě naučil byznys, a myslím že i díky tomu jsem schopen dělat těžká rozhodnutí.

Pro Českou republiku. Pro Čechy, Moravany a Slezany.

A co si ti o tom myslí?

Podle výzkumu Centra pro výzkum veřejného mínění Sociologického ústavu Akademie věd České republiky z roku 2019 byla spokojenost občanů s politikou nejvyšší od listopadu 1989.

To byl Babiš už čtyři roky ve vládě a druhý rok premiérem. Třeba to bude tím.

Chci říct, že je namísto, abychom byli hrdí.

Hrdost.

CO ZNAMENÁ BÝT ČECHEM

V posledních 30 letech se to u nás v Česku moc ne-nosilo. Být hrdý na svoji zemi. Hodně jsme koukali do zahraničí, hlavně na Západ. Dávalo to smysl. Za 40 let komunismu jsme v mnoha oblastech, hlavně v těch ekonomických, opravdu zaostali.

Jenže už je to víc než 30 let.

Nemůžeme se pořád vymlouvat na minulý režim. Jsme stabilní demokracie, jsme v NATO a v Evropské unii. Teď už konečně musíme vzít své životy do vlastních rukou. Já se o to pokusil. A spousta lidí se mnou.

Máme být na co hrdí. A nikdo to za nás neudělá.

Vždyť si věrme!

Jak říkal Masaryk: „*Vlastenectví je láska k vlastnímu národu, nikoli nenávist k jiným.*“

A měl pravdu.

V Americe jsou posedlí vlajkami.

Němci se pyšní svým řádem a precizností.

Britové nedají dopustit na svůj pověstný klid, ať se děje, co se děje.

Francouzi si zase velmi dobře uvědomují, že mají nejbohatší kulturu na světě.

Finové jsou nejspokojenější národ světa. A dávají to najevo.

Švýcaři se chlubí svými špičkovými vlaky, dálnicemi a tunely.

Italové si hýčkají svou kuchyni a světoznámé luxusní značky.

CO ZNAMENÁ BÝT ČECHEM

No a Španělé si zase v životě nenechají vzít svůj svatý nárok na siestu.

Přijde to někomu divné? Ne. Je to správné a úplně na místě.

A tak i my budeme hrdí.

Třeba nám to někdy nejde. Možná, že my Češi, Moravané a Slezané máme takový malý blok. Blok na hrdost. Možná se někdy i bojíme říct, že jsme na něco hrdí. Já si ale myslím, že to je spíš pokora. Nebo se stydíme být hrdí? Možná trochu.

Tak se nebojme. Nestyďme. Budeme hrdí na naši zemi. Máme na co.

A pojďme naši zemi pomoci.

Jak jí nejlíp pomůžeme?

Držme spolu.

Sounáležitost. Empatie. Porozumění. Láska.

Namísto závisti a nenávisti.

Jasně, když někoho nenávidíme, možná si tak na chvílku ulevíme, ale vlastně se akorát brzdíme navzájem. A šíří se blbá nálada.

Tak to pojďme změnit.

Proč jsou třeba Němci a Rakušani tak úspěšní? Celá ekonomika je založena na malých a středních podnicích. Na kvalitních výrobcích a inovacích. To je cesta, kudy se dát.

CO ZNAMENÁ BÝT ČECHEM

Hlavně je to vynalézavost a zručnost. Umění vymýšlet nové věci je nám vlastní.

A to je přesně, co musíme dělat. Spojit aktivitu a podnikání. Představuju si tisíce malých firem v rodinném vlastnictví. To je zdravý základ, ke kterému se chceme vrátit.

A už se vracíme! Tak třeba aktuální prognóza Evropské komise říká, že naše česká ekonomika letos vzroste o 3,4 %, a v roce 2022 dokonce o 4,4 %.

Super závěr má i ministerstvo financí. Na základě prognóz 16 odborných institucí zjistilo, že letos by měla naše ekonomika stoupnout o 3 % a příští rok by měl růst zrychlit dokonce na 3,9 %.

A další fakta?

Jen v prvním čtvrtletí roku 2021 bylo v Česku zaregistrováno o 7 % víc nových firem než vloni. Začínáme víc podnikat! Český průmysl v březnu meziročně stouplo o 14,9 %. K růstu přispěly automobilky, jejichž výroba se meziročně zvýšila o 47 %.

Jedeme!

CHVÁLA ČESKÉHO NÁRODA

Moc dobře víme, že Češi mají zdravý rozum. Prostě si nenecháme nic nakecat. Zažili jsme složité 20. století. Dvě totalitní diktatury, dvě invaze

CO ZNAMENÁ BÝT ČECHEM

a desetiletí nesvobody. Proto jsme my Češi velmi citliví na svobodu. Proto ji musíme hájit. A to ze všech stran. Nikdo nezvonil klíči proto, aby se pak musel bál říct, co si myslí. To, že ze Západu přicházejí nějaké módní trendy a názory, ještě neznamená, že je budeme za každou cenu hned přejímat.

Hlavní je a vždycky byla svoboda a nezávislost.

Republiku jsem sjezdil křížem krážem. Znám ji, myslím, jako málokdo. A všude jsem viděl podnikavé a otevřené lidi, kteří milují svůj domov. To je něco jedinečného. Obdivuju solidaritu i otevřenosť, jelikož Češi, Moravani a Slezani říkají věci natvrdo. Tak, jak jsou. Občas to vypadá, že se hádáme, ale to si jenom vyměňujeme názory.

Jsou tady věci, které mají všichni obyvatelé českých zemí společné.

Málo si stěžují, hodně pracují a chtějí jen trochu uznání, jelikož na jejich práci stojí celá naše republika.

Jsou chytrí a nenechají se oblbnout. Opít rohlíkem.

Kolik jsem jich poznal na našich výjezdech. Kolik skvělých lidí, díky kterým naše země funguje a díky kterým máme na to, abychom byli na špičce.

Díky těm všem, kdo podnikají a mají zodpovědnost za lidi, kterým každý měsíc posílají výplatu.

CO ZNAMENÁ BÝT ČECHEM

Díky všem našim důchodcům, kteří vybudovali naši zemi a o které se chceme postarat.

Díky všem, kteří jdou každý den do práce.

Jsou jich miliony a tohle píšu právě pro ně. Pro každého z nich.

Ráno vstávají, aby odvedli děti do školy, pak jedou klidně 40 kilometrů do práce, kterou dělají svědomitě a nikdy nechyběli.

Když jsou nemocní, tak si radši vezmou dovolenou.

Po práci jdou na nákup, chtějí kvalitní potraviny. Místní, ale za dobrou cenu.

Pak vyzvednout děti, odvézt je na kroužek.

Pak domů, pracovat na domku, na který splácí hypotéku.

A večer na jedno do místní hospody.

Každý z nich má své názory a přesvědčení. Nechce mít děti jednoho z 58 nebo kolika genderů a nehodlá řešit rasismus ve Spojených státech, nebo nějaké nesmyslné věci, které nejsou pro Česko důležité. Večer si pustí televizi, kde mu komentátoři z Prahy řeknou, že vůbec neuvažuje progresivně.

Tak vypnou ten nesmysl a jdou spát.

Aby mohli další den ve čtyři vstát a jít do práce.

CO ZNAMENÁ BÝT ČECHEM

Protože to oni vyrábějí potraviny.
To oni dřou ve fabrikách.
To oni řídí elektrárny.
To oni makají na polích.
To oni pracují v nemocnicích.
To oni řídí dopravu.
To oni učí naše děti ve školách.
To oni rozvážejí balíky, dopisy a zboží.
To oni s námi mají trpělivost na přepážkách pošt
a úřadů.
To oni opravují naše pračky, dělají rozvody v bará-
ku, nahazují omítky a dělají stoupačky.
To oni pomáhají těm nejpotřebnějším v sociálních
službách a domovech důchodců.
To oni opravují naše auta.
To oni dávají do pořádku naše silnice, mosty
i chodníky.
To oni pečují o naše lesy, rybníky a národní parky.
A tihle lidi si zaslouží uznání a za ně já budu bo-
jovat.
Za všechny normální lidi.
Někdy mám pocit, že se o ně kromě mě nikdo z po-
litiků nezajímá, ale právě na těchto lidech stojí naše
společnost, ekonomika a kultura.
A právě na nich stojí naše demokracie.
Pro tyhle lidi kandiduju. Pro tyhle lidi žiju a pracu-
ju. Především pro ně.

CO ZNAMENÁ BÝT ČECHEM

A chystám pro ně mnohem víc, než jsem tady napsal.

V září představíme náš program do voleb. Bude mi zrovna 67 let. A chci to ještě jednou dát. Ne kvůli sobě. Ale kvůli vám. Troufnu si říct, že s řízením země a s mezinárodní politikou mám zkušenosti jako nikdo jiný v této zemi.

Tak jsem o tom napsal tuhle knížku. Je to poslední příležitost mě volit. Kandiduji naposledy. Poslední šance volit Babiše.

Toho, kterého znáte. Toho, který pořád maká.
Toho, který tomu chce dát všechno.

Toho, který všude prosazuje české zájmy.

Do roztrhání těla.

DÍKY, DÍKY!

26. červen 2021. Právě jsem dopsal tuhle knížku. Děkuju moc všem, co mi s ní pomohli. Dělalo na ní spousta lidí, někdo řekl nápad, někdo dodal čísla, fakta, analýzy, udělal korekturu a mraky dalších věcí. Spousta lidí dodala komplexní podklad, ze kterého jsem nakonec použil pár vět, nebo vůbec nic. Měl jsem třeba jiný názor. To se často stává. Děkuju jim všem. Všichni pracovali zadarmo a ve svém volném čase, i když mají náročná zaměstnání.

V téhle knížce je víc než 700 čísel a do tisku jsme ji dávali 4. července 2021, takže je jasné, že se některá čísla už možná změnila. Přece jenom, je to nějaký čas. Ale elektronickou verzi knížky, kterou si můžete stáhnout, se budeme snažit aktualizovat. Snad na to bude v téhle husté kampani čas. A určitě si stáhněte audioknihu a poslechněte si ji cestou z dovolené.

A když budete mít nápad, připomínku nebo mi budete jen chtít napsat pár řádek, tak tady máte k tomu speciálně zřízenou e-mailovou adresu:

babis@sdilejteneztozakazou.cz

A myslím, že řada z Vás ví, že maily čtu, i když ne vždycky na ně stíhám odpovídat.

Samozřejmě, lepší je mít knížku tištěnou. Je hezká a každý má rád knížky. Ale ještě lepší je tu knížku

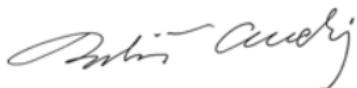
pak někomu dát. Proto Vás prosím, není už moc času, a jestli jste dočetli sem, asi se Vám líbila. Snad. A i kdyby ne, pošlete ji dál. Není v mých silách vytisknout 8 milionů knížek a každému z Vás dát jednu do ruky.

Poprosím o to tedy Vás.

Dejte ji všem. Mamince. Babičce nebo dědovi. Tátovi. Dětem nebo vnukům. Kamarádovi, známému, nebo kolegyni z práce, sousedovi. Nebo komukoliv, koho potkáte, když vyrazíte ven do ulic. Tohle by měli vědět všichni.

Moc Vás o to prosím.

Sdílejte, než to zakážou!

A handwritten signature in black ink, appearing to read "Petr Čech".

OBSAH

PRVNÍ ČÁST	5
ČTYŘI RÁNO	6
PETR	30
DĚTI	44
ŠKOLA	70
MÉ ŽENYA JÁ	95
VE VLÁDĚ	128
CO JSME UDĚLALI PRO LIDI	133
POD VLAJKOU ČESKÉ REPUBLIKY	175
NEJTĚŽŠÍ ROK MÉHO ŽIVOTA	194
DRUHÁ ČÁST	211
ZACHRÁNÍME TISÍCE ŽIVOTŮ	212
REVOLUCE V ČESKÉM ZDRAVOTNICTVÍ	233
NEW YORK A PAŘÍŽ	258
ZACHRAŇUJEME KULTURNÍ DĚdictví	279
NOVÉ VĚCI A JAK JE UDĚLÁME	302
SVĚTOVÉ ČESKÉ FIRMY	310
JSME SVĚTOVÁ VELMOC VE VÝROBĚ HER	318
TŘETÍ ČÁST	341
ÚSTAVA A CO SI O NÍ MYSLÍM JÁ	342
JSEM VENKOVAN	350
STÁT, NA KTERÝ JE SPOLEH	378
INSOLVENCE, EXEKUCE A SPOTŘEBITELÉ	392
CO ZNAMENÁ BÝT ČECHEM	403

Vydání první

Praha 2021

Zadavatel a zpracovatel ANO 2011

Tiskárna Czech Print Center

Objednávejte nebo stahujte

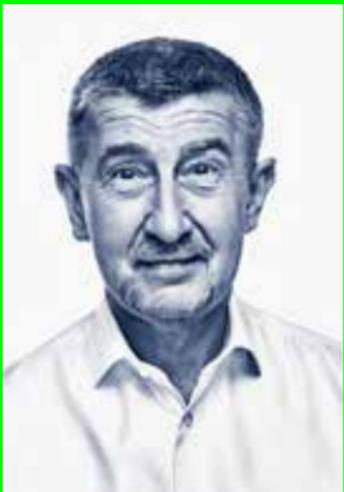
elektronickou knížku

nebo audioknihu:

www.sdilejteneztoakazou.cz

 www.facebook.com/AndrejBabis

ISBN 978-80-11-00009-7

ANDREJ BABIŠ

Manažer. Premiér České republiky. Nejúspěšnější ministr financí v historii země. Narodil se v Československu v roce 1954. Ve svém životě dosáhl několika bezprecedentních úspěchů. Vybudoval z nuly jednu z největších českých firem, která dnes zaměstnává 34 tisíce lidí v 18 zemích na 4 kontinentech. Po jeho odchodu z čela firmy se mu jako zakladateli hnutí ANO podařilo vyhrát sedmkrát za sebou všechny volby v České republice. Za jeho vlády se Česká republika dostala v ekonomických ukazatelích na špičku Evropy. Má čtyři děti, Vivien, Frederika, Andreje a Adrianu, a tři psy, Ellu, Tanga a Gigi. Žije v Průhonicích. Pro všechny Čechy zajistí vyšší platy, nižší daně a vysoké důchody. A hlavně bezpečné Česko. Ale jen pokud letos v říjnu do Poslanecké sněmovny zvolíte hnutí ANO.

POŠLETE TO DÁL!